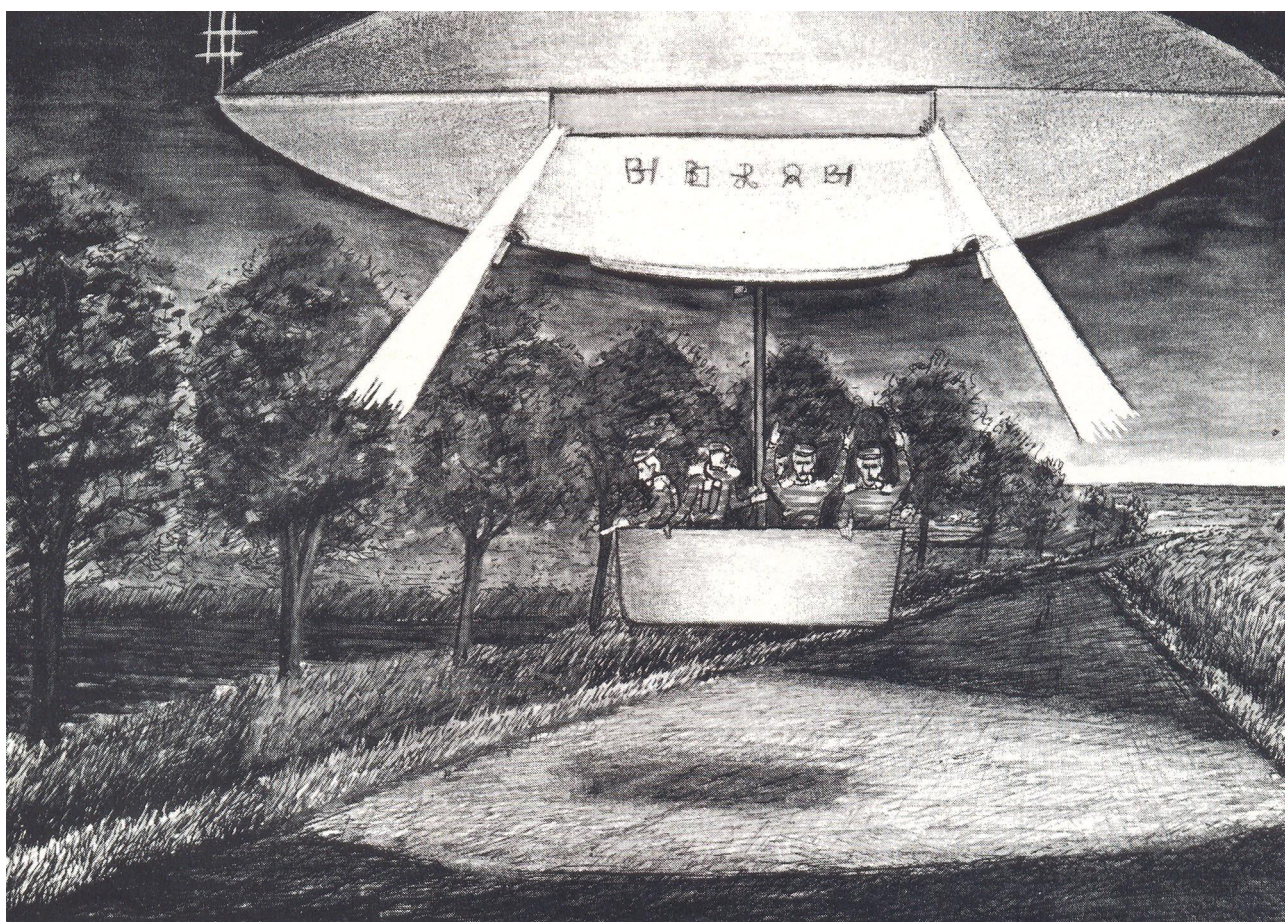

UFO-klassikere

Klassiske ufo-beretninger Jordan rundt
1942-1980

UFO-Klassikere 2, 1960 – 1969

Skandinavisk UFO Information

UFO-klassikere 2, 1960 – 1969
- klassiske ufo-beretninger Jorden rundt 1942-1980

UFO-klassikere 1, 1942 – 1959
UFO-klassikere 2, 1960 – 1969
UFO-klassikere 3, 1970 – 1980

Teksterne i denne e-bog er taget fra artikler bragt i Skandinavisk UFO Informations tidsskrift UFO-Nyt 1981-1986 og bogserien UFO'ernes verden.

Til forskel fra bogserien UFO'ernes verden er ufo-klassikerne i denne e-bog anbragt efter alder.

Artiklerne er scannet og brudt om, så de fremstår som en bog. Oprindeligt blev de bragt som tre-spaltede artikler i UFO-Nyt, som var i A4-format.

For at gøre det lettere at læse artiklerne på en computerskærm eller en tablet, er de brudt om til enspaltet bogform.

Kopiering fra denne e-bog må kun finde sted på institutioner, der har indgået aftale med Copy-Dan og kun inden for de i aftalen nævnte rammer.

Læs mere om UFO-klassikerne i :
Serien Fakta & Myter af Kim Møller Hansen.

Area 51, SUFOI 2013 (printbog 97887628983, e-bog 9788787628044)
Roswell, SUFOI 2013 (printbog 97887628037, e-bog 9788787628075)
Aliens, SUFOI 2013 (printbog 97887628051, e-bog 9788787628082)
Nærkontakt, SUFOI 2013 (printbog 97887628099, e-bog 9788787628112)
UFO-styrt, SUFOI 2014 (printbog 97887628129, e-bog 9788787628136)
Bermuda Trekanten - og andre myter, SUFOI 2014 (printbog 97887628150, e-bog 9788787628167)
Projekt Saucer, SUFOI 2015 (printbog 97887628174, e-bog 9788787628181)
Printbøger kan bestilles på www.ufo.dk og e-bøger på www.sexo.com
Enkelte af printbøgerne kan være udsolgt, men de kan fortsat købes som e-bøger.

Forside tegning

Den 18. januar 1967 mellem klokken 16.40 og 16.45 fandt en hændelse sted ved Overby ved Sjællands Odde.

Illustration: Lasse Brandt i UFO-Nyt nr. 1, 1984.

SUFOI
Postboks 95
6200 Aabenraa
Internet: www.sufoi.dk

UFO-klassikere

**Klassiske ufo-beretninge Jordan rundt
1942-1980**

**Skandinavisk UFO Information
2015**

Indholdsfortegnelse UFO-klassikere 2, 1960 - 1969

Forord	5
Betty og Barney Hill 1961 (UFO-Nyt nr. 6, 1981)	6
Trindade, Brasilien 1961 (UFO-Nyt nr. 1, 1982)	14
Socorro 1964 (UFO-Nyt nr. 4, 1981)	23
Rex Heflin 1965 (UFO-Nyt nr. 4, 1982)	38
Valensole, Frankrig 1965 (UFO-Nyt nr. 2, 1983)	48
Exeter 1965 (UFO-Nyt nr. 5, 1984)	56
Dexter-Hillsdale 1966 (UFO-Nyt nr. 3, 1983)	62
Tully, Australien 1966 (UFO-Nyt nr. 2, 1985)	68
Sjællands Odde 1967 (UFO-Nyt nr. 1, 1984)	72
Jimmy Carter 1969 (UFO-Nyt nr. 5, 1983)	77
Mount Clemens, Michigan 1969 (UFO-Nyt nr. 6, 1984)	80

Forord

fra bogserien UFO'ernes verden

Af Kim Møller Hansen

Hvad er en ufo-klassiker? For mig er det en ufo-beretning, der af en eller grund er blevet berømt og hyppigt omtales i bøger, tidsskrifter og tv-udsendelser, og som fortæller noget væsentligt om ufo-fænomenet, vidnerne eller "ufologerne".

Den klassiske ufo-hændelse vil ofte indeholde mange forskellige aspekter, der gør den interessant, gådefuld eller værd at omtale igen og igen. Det kendetegner også ufoklassikeren, at den er meget levedygtig. Gang på gang støves den af, omskrives eller (mis)bruges som "bevis" for, at Jorden besøges af fremmede intelligensvæsner.

Ingen af de klassiske ufo-hændelser, som jeg har beskæftiget mig med, kan på nogen måde bevise, at vi besøges udefra. Hændelserne har hver især deres svagheder og løse ender, men tilsammen giver de et helhedsbillede af ufoernes forunderlige verden - og bidrager til ufo-mytologien. Om de i virkeligheden omhandler et faktisk eksisterende, uidentificeret fænomen er for mig - i denne sammenhæng - ligegyldigt. Dette gælder pudsigt nok også for rumskibstilhængerne, men med et andet formål: Nogle af dem har en forunderlig evne til at ignorere de facts, der giver en jordnær og meget sandsynlig forklaring på en klassisk ufo-hændelse.

I perioden 1981-1986 var artikelserien "UFO-klassiker" et fast indslag i UFO-Nyt. Der findes ikke et katalog over klassiske ufo-hændelser, så bag udvælgelsen af beretningerne lå der naturligvis en helt subjektiv vurdering. En anden skribent ville sikkert have valgt en del andre beretninger. Seriens fødsel skal ses i sammenhæng med, at UFO-Nyt i 1981 blev et moderne tidsskrift i A4 format. Det skete efter mange diskussioner og lange økonomiske overvejelser i repræsentantskabet i Skandinavisk UFO Information (SUFOI).

Mange læsere havde trofast læst UFO-Nyt siden det første nummer i 1958. Med lanceringen af det nye blad, markerede SUFOI bl.a., at foreningen havde gennemgået en udvikling og fået mange nye medlemmer.

I et blad som UFO-Nyt vil der ved omtale af observationer ofte blive refereret til andre lignende tilfælde og måske skrevet lidt indforstået, hvilket kan være svært at bruge som ny læser. Derfor besluttede UFO-Nyts redaktion i 1981 at søsætte en serie, der kunne redegøre for de kendte ufo-observationer, så både nye og "gamle" læsere kunne læse dem med udbytte. Artiklerne skulle fremlægge så korrekte oplysninger som overhovedet muligt, med relevante gamle og nye kilder - og hvor det var muligt, skulle sagerne opdateres med de senest tilgængelige undersøgelser, interviews etc.

Dette forord er hentet fra den oprindelige udgave af UFO'ernes verden, som er en serie på fire hæfter, hvor alle mine "UFO-klassikere" blev genoptrykt, som de fremstod i UFO-Nyt i årene 1981-1986 (på nær enkelte rettelser som fx forkert anbragte billedtekster) - og i samme rækkefølge. Eneste undtagelse er "UFO'er over New Zealand", som ikke oprindeligt blev bragt i serien, men som i dag må siges at være en ufo-klassiker, der burde medtages i nærværende serie.

I kildelisten efter hver artikel kan den interesserede selv gå på jagt i ufo-litteraturen.

Da serien "UFO-klassiker" blev skabt, var Henrik Klinge Pedersen ansvarshavende redaktør for UFO-Nyt, og det er i høj grad hans fortjeneste, at hver eneste artikel blev så velillustreret, ikke mindst med en lang række glimrende kort og tegninger. Bl.a. er Henriks fotomontage af Trindade-billederne helt enestående og ikke set før eller siden i ufo-litteraturen.

En så lang serie skrives ikke uden hjælp fra flere sider. Mange udenlandske kontakter har bidraget til at give serien "faglig" tyngde. På den hjemlige front har især Ole Henningsen været en uvurderlig hjælp. Ole har været aktiv inden for "ufologien", siden de første entusiastiske tallerken-dage. Han ved stort set alt, hvad der er værd at vide om ufoer - godt støttet af et enormt bogarkiv og tusindvis af fotokopier!

Også en stor tak til Flemming O Rasmussen, der har hjulpet med at oversætte en del kildemateriale til brug i serien. Desuden oversatte Flemming i 1987 et udvalg af ufoklassikerne til engelsk. Resultatet blev kapitlet "UFO Casebook (13 case histories)" i bogen "UFOs 1947-87. The 40 Search For An Explanation" redigeret af Hilary Evans og John Spencer og udgivet af Fortean Times, London 1987.

UFO'ernes verden var blot en af SUFOI's mange udgivelser i 1997, hvor foreningen fejrede sit 40 års jubilæum med bl.a. en stor international kongres og udgivelsen af Danmarks første seriøse video om ufo-fænomenet.

Velkommen i UFO-klassikernes verden.

Betty og Barney Hill, 1961

Af Kim Møller Hansen

Betty og Barney Hill sagen rummer faktisk så mange spændende aspekter, at selv om vi brugte al spaltepladsen her i UFO-NYT alene på denne sag, ville mange spændende detaljer forblive uomtalte. Den følgende omtale af sagen er derfor kun summarisk, og interesserede læsere anbefales at studere kildematerialet til denne artikel.

"Da jeg en dag i oktober i 1965 vendte hjem fra arbejde, var vores gade stopfyldt med biler. Jeg parkerede længere nede ad gaden og gik det sidste stykke hjem. Jeg var næppe kommet ind ad døren, før jeg blev omringet af journalister og fotografer fra radio, TV og aviser. Barney talte i telefon med nogen i London. Jeg var stadig lige klog, indtil Barney pegede på en avis på bordet. Jeg så overskriften, der skreg: »UFO GYSER - New Hampshirepar bortført!«

Jeg greb avisen og løb ind på badeværelset. Jeg var alt for oprevet til at læse, for jeg vidste, at vores oplevelse nu var spredt for alle vinde. Historien var forsidestof i 5 dage i en artikelserie, skrevet af en journalist, vi aldrig havde mødt eller talt med.

Vi havde forsøgt at hemmeligholde oplevelsen, for som Barney sagde: 'Hvis min bedste ven fortalte mig, at han havde oplevet dette, ville jeg ikke tro ham. Så hvordan kan vi forlange, at andre skal tro os?' Efter offentliggørelsen blev vi invaderet af folk, som ville vide mere om denne oplevelse" - Betty Hill, 1974.

Men hvad var det for en oplevelse, der dengang vakte så stor opstandelse, og som i dag er en selvskreven klassiker?

Fig. 1: Betty og Barney Hill ses her i hjemmet i Portsmouth sammen med gravhunden Delsey. Barney Hill viser en tegning af det fartøj, som de hævder landede i White Mountains og tog dem ombord natten mellem den 19. og 20. september 1961.

Nærkontakt af 3. grad

Natten mellem den 19. og 20. september 1961 var Betty og Barney Hill - bosiddende i byen Portsmouth, New Hampshire (USA) - på vej hjem ad hovedvej 3 (Daniel Webster hovedvejen) efter et weekendophold ved Niagara Falls. Deres gravhund Delsey sad på bagsædet. Ægteparret havde spist et let måltid på en restaurant i Colebrook klokken 22.05, og var enige om, at de nok ville være hjemme klokken 2.30 eller senest kl. 3.00.

Kort før midnat, da de havde nået Croveton i New Hampshire, opdagede de i sydvest et kraftigt stjernelignende lys, der så ud til at bevæge sig. Nattehimmelen var klar og lys p.g.a. månelys. Objektet fløj under månen og over planeten Jupiter, der stod lavt på himlen, fløj opad vest for månen og derefter videre nordpå.

Betty Hill mente, at lyset var meget kraftigere end Jupiter, og at det så ud til at være langt væk. Ægteparret troede, de så et stjernesud, "der faldt opad", et fly eller en satellit.

Medens de fortsatte køreturen, med en hastighed der aldrig oversteg 50 km/t, blev Betty mere og mere ophidset over objektet, hvorfor Barney standsede flere gange, så Betty kunne betragte objektet gennem deres 7 x 50

kikkert. Barney var overbevidst om, at der ikke var grund til bekymring. Det var nok bare et rutefly på vej til Montreal.

Pludselig fløj objektet i en bue vestpå og endte med at flyve mod øst - lige imod dem. Denne manøvre forbavsede Barney. Intet fly kunne pludselig ændre kurs på denne måde. Det så faktisk ud, som om objektet havde opdaget dem og nærmede sig for at studere dem. Muligvis et jagerfly i lav højde. Deres bil var den eneste på vejen, og de havde ikke mødt andre i længere tid. De kørte desuden gennem et næsten ubeboet område.

UFOen, der stadig befandt sig til højre for dem, medens de kørte, var nu så tæt på, at Betty kunne se detaljer gennem kikkerten - et lysfelt, der først så ud til at være rektangulært, men derefter buet, som om det kom fra kanten af en skiveformet genstand. Betty så også noget andet interessant. Det mystiske objekt fløj i en mærkelig trappelignende kurs. Objektet "stod på højkant", hver gang det "klatrede" et trin opad. Det så desuden ud til at rotere hele tiden. Genstanden nærmede sig. De kunne nu se, at lysfeltet ikke gik rundt om hele objektet, men begrænsede sig til omkring halvdelen af objektets overflade. Resten af objektet var mørkt, hvilket medførte, at objektet så ud til at blinke, når det roterede. Ægteparret kun ne på intet tidspunkt se detaljer på objektets overflade bag lysfeltet; men de mener, at objektet lignede en flad rund skive.

Barney satte hastigheden ned. De befandt sig nu syd for Franconia Notch og Indian Head i White Mountains, og 3,7 km nord for North Woodstock. UFOen svævede foran dem til højre for hoved. vejen "otte til ti etager" (20-30 m) over jorden. Højden og afstanden var meget svær at vurdere, men objektet var sandsynligvis ikke mere end 100 m væk. Ægteparret kunne nu se, at lysfeltet langs objektets kant var en række vinduer, hvorfra der kom et blændende blåhvidt lysskær. Objektet roterede ikke længere. På hver side af det var der et rødt lys.

Barney standsede vognen, men lod motoren gå og lyset være tændt. Betty rakte ham kikkerten, og han steg ud af vognen for bedre at kunne iagttage objektet. På dette tidspunkt ændrede UFOen position fra højre mod venstre foran bilen. Barney mente dog stadig, at det han så, måtte have en naturlig forklaring - måske en militærhelikopter, der lavede sjov med dem? Han var dog forundret over, hvor ubesværet objektet bevægede sig og foretog pludselige stop, og den totale mangel på lyde afstanden taget i betragtning.

Den forreste del af UFOen hældede lidt nedad og kom ned mod ham. Barney opdagede 5 til 11 skikkelser, der så ud til at iagttage ham fra vinduerne. Skikkelserne så ud til at befinde sig i et rum,

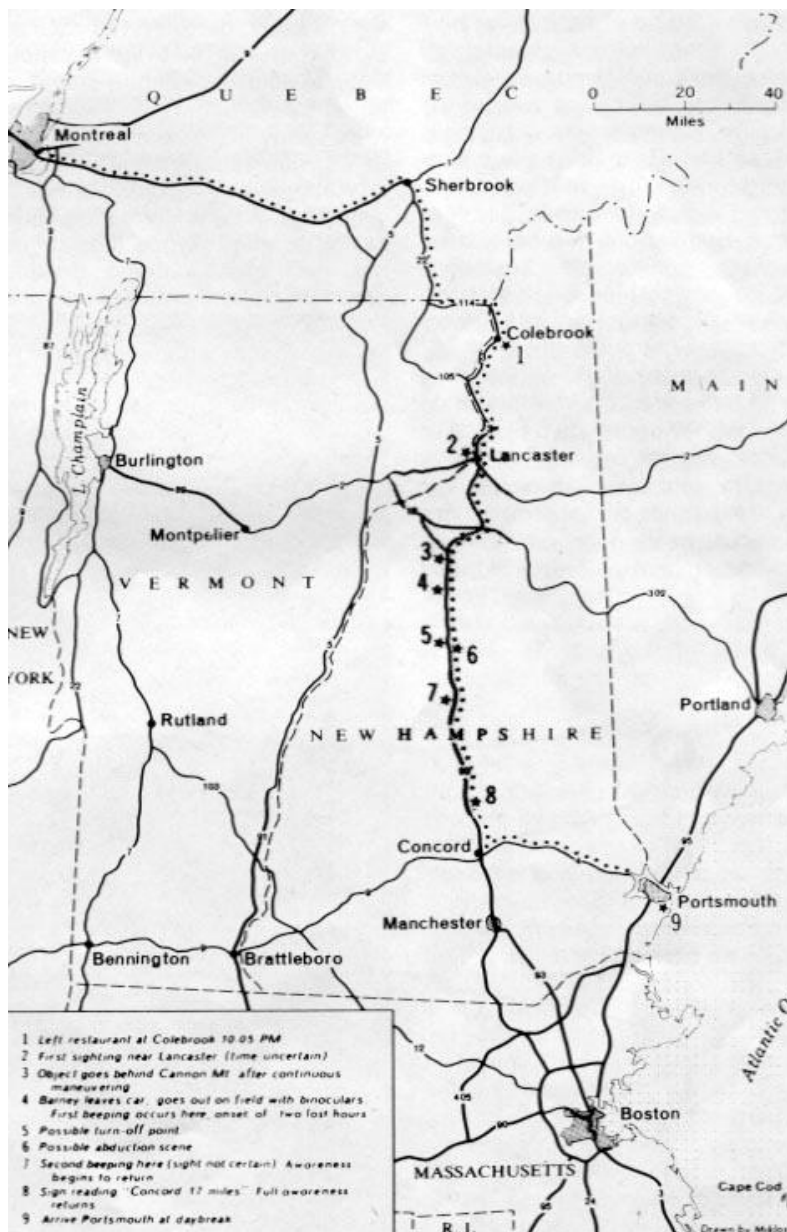

Fig. 2: 1. Ægteparret forlod restauranten i Colebrook klokken 22.05. 2. UFOen observeres første gang. 3. Objektet flyver bag Mt. Cannon efter flere kursændringer. 4. Barney forlader bilen for at se på objektet gennem kikkerten. På dette sted høres den første serie beep-lyde, hvilket er indledningen til de "to forsvundne timer". 5. Her drejede ægteparret sandsynligvis væk fra hovedvejen. 6. "Bortførelses"-stedet. 7. Ægteparret hører den anden serie beep-lyde, og de er ved at genvinde bevidstheden. 8. Ægteparret passerer vejskiltet "Concord 17 miles" og er nu ved fuld bevidsthed. 9. Ankomst til Portsmouth ved daggrø.

der omkransede et centralt rum. Pludselig opstod der en heftig aktivitet - skikkelserne for omkring, vendte ryggen til vinduet og bevægede sig, som om de håndterede nogle instrumenter på væggen. En skikkelse blev stående ved vinduet. I samme øjeblik begyndte de røde lys at bevæge sig bort fra objektet, og Barney kunne se, at de sad på spidserne af to "finner", der stak ud fra fartøjets sider.

Betty sad i bilen og holdt øje med Barney, der blev ved med at sige: "Det kan ikke være sandt! Det kan ikke være sandt! Det er jo latterligt!"

Besætningsmedlemmerne var ifølge Barney humanoider (menneskelignende væsner) klædt i skinnende sorte uniformer og sorte kasketter med skygge (der kunne ses, når humanoiderne drejede hovedet). Uniformerne lignede glat læder.

Da humanoiderne stod ved vinduet, kunne Barney se deres kroppe helt ned til bæltestedet, og da de gik tilbage mod væggen, var deres ben delvis synlige. Humanoiderne mindede Barney om tyske officerer, idet de bevægede sig roligt og effektivt og uden tegn på sindsbevægelser - bortset fra en skikkelse ved instrumentpanelet, der ifølge Barney kikkede over skulderen og smilede.

UFOen var nu så tæt på, at det fyldte hele synsfeltet i kikkerten. "Lederen" i vinduet havde en vis tiltrækningskraft på Barney og gjorde ham meget bange. Barney kunne næsten føle "lederens" intense viljestyrke til at udføre noget.

Barney troede, han skulle fanges og bortføres ligesom "en fisk i et net". Han var nu fuldstændig sikker på, at det ikke var et almindeligt luftfartøj, han så, men noget fremmed og ikke-jordisk med intelligensvæsner ombord.

"Det kan ikke være sandt!", sagde Barney, da han tog kikkerten ned. Han kunne nu se skikkelserne i objektets vinduer uden at bruge kikkerten. UFOen svævede omkring "fem til otte etager" (15-20 m) over jorden og i en afstand af 23 til 30 meter. Lyset fra objektet oplyste ikke jorden, og objektet var fuldstændig lydløst.

Pludselig blev Barney panikslagen. Betty, der var mere bekymret for Barneys sikkerhed end interesseret i UFOen, fortæller, at Barney begyndte at råbe og skribe hysterisk: "De bortfører os. De bortfører os!". Hvorpå han sprang ind i bilen, trådte på speederen og kørte ned ad hovedvejen i en rasende fart. Ingen af dem så tilbage med det samme. Da Betty lidt efter rullede sideruden ned og så tilbage, var UFOen borte.

Ægteparret havde kun kørt i ganske kort tid, da de hørte en serie beep-lyde, der kom bagfra. Hvert beep fik vogten til at ryste... Først omkring 56 km længere sydpå, ved Ashland, spurgte Betty: "Tror du nu på flyvende tallerkener?". Barney svarede: »Vær ikke dum. Det var ikke en flyvende tallerken!" I det samme hørte de 5 eller 6 beeplyde...

Betty fortæller

"Det var morgen, da vi nåede hjem, og fuglene sang. Jeg lavede morgenmad, medens Barney tog bagagen ud af bilen. Af en eller anden ukendt grund, lod vi bagagen stå i garagen i stedet for at bringe den ind i huset. Vi var enige om ikke at fortælle nogen om vores oplevelse og gik derpå i seng.

Vi vågnede sent på aftenen og begyndte uvilkårligt at tale om vores oplevelse. Barney forsøgte at huske, hvad der var sket - 'lederen' havde fortalt ham et eller andet, men Barney kunne ikke huske, hvad det var. Hans hukommelse var fuldstændig blank.

Jeg var urolig og spekulerede på, om vi kunne være blevet udsat for stråling af en slags, smitte eller andet. Vi brød kort efter vores aftale om at holde oplevelsen hemmelig, idet vi ringede til min søster

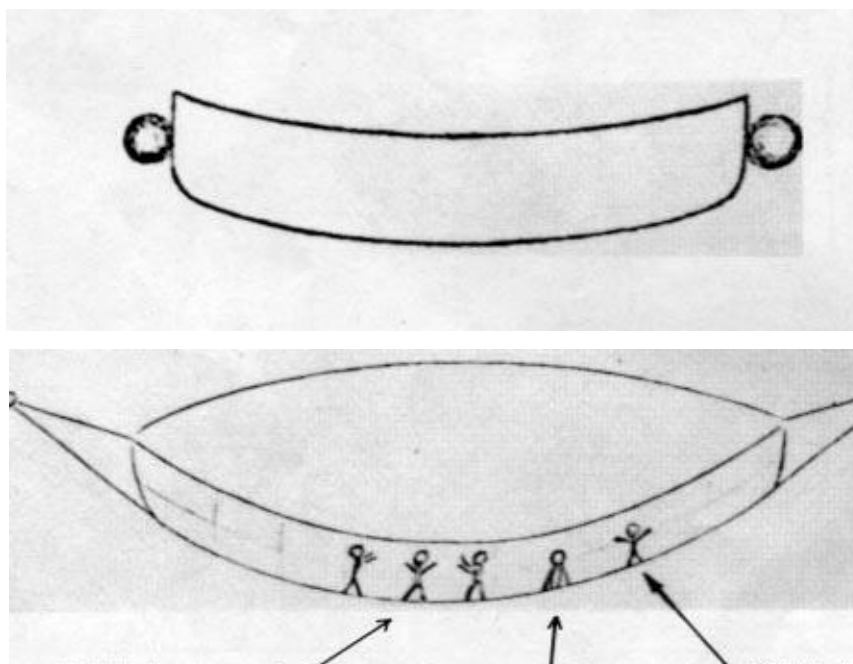

Fig. 3: Øverst ses Bettys tegning af UFOen, som det så ud ved ægteparrets første møde med det. Nederst ses Barneys tegning af UFOen, som han oplevede den, da det var meget tæt på. Tegningen viser humanoiderne i "vinduet" og finnerne med de røde lys. Begge tegninger er lavet kort efter hændelsen og uafhængigt af hinanden.

Janet, som for nogle år siden selv havde en UFO-observation. Hun foreslog, at vi tog et kompas og gik ud til bilen med det for at se, hvordan det ville reagere. Janet anbefalede os også at rapportere observationen til Pease luftbasen i Portsmouth.

Barney nægtede pure at gå ud til bilen, så jeg måtte gå alene derud med kompasset. Kompasset opførte sig ganske normalt, indtil jeg nåede bagagerummet. Her var der en række blanke pletter i et cirkelmønster. Kompassnålen drejede voldsomt rundt. Jeg blev bange og løb ind igen. Jeg fik Barney overtalt til at gå med ud til bilen, og selv om kompasset også opførte sig underligt, da han førte det hen til de blanke pletter, benægtede han hårdnakket, at der var noget mærkeligt ved det.

Jeg ringede til Pease luftbasen, og den vagthavende officer bad om at tale med Barney om observationen. Barney gav modstræbende de oplysninger, officeren ønskede. Næste dag blev vi ringet op af major Paul W. Henderson, der hele natten havde arbejdet på rapporten om vores observation. Han var meget interesseret og ringede for at få yderligere oplysninger i sagen.”

To timer "forsvundet"!

Barney forsøgte at fortrænge oplevelsen, medens Betty ville vide mere om UFO-fænomenerne for om muligt at finde en acceptabel forklaring på deres oplevelse.

Betty var på biblioteket og fandt her bogen »The flying saucers conspiracy«, skrevet af major Donald Keyhoe. I bogen fandt Betty adressen på den amerikanske UFO-organisation, NICAP. Hun kontaktede NICAP, og den 21. oktober 1961 besøgte Walter Webb ægteparret. Webb, der underviste på Hayden Planetarium i Boston, var på daværende tidspunkt videnskabelig konsulent for NICAP.

Walter Webb interviewede ægteparret og skrev en detaljeret rapport om hændelsen. Den 25. november 1961 besøgte Walter Webb igen Hills, denne gang i selskab med major Keyhoe og to forskere, Robert Hohman og C.D. Jackson. Under det timelange "krydsforhør" gjorde man en opsigtsvækkende opdagelse: Betty og Barney var kommet 2 timer senere hjem end beregnet, og de kunne intet huske fra køreturen mellem Indian Head - hvor Barney steg ud af bilen for at se på UFOen på nært hold, og hvor den første serie beep-lyde begyndte - og Ashland, hvor de kan huske vejskiltet "Concord - 17 miles", samtidig med at de hørte den anden serie beep-lyde! De havde faktisk mistet 2 timer og 35 miles. Hvad var der sket i de 2 timer? Først i 1964 fik ægteparret det at vide.

Mareridt.

Oplevelsen gav dem begge uudholdelige angstfølelser. Barney led af søvnløshed, angst og et mavesår. Betty, der også havde følelsesmæssige kvaler, havde kun 10 dage efter hændelsen mareridt igennem 5 nætter. Hun drømte, at hun mødte 8-11 mænd - klædt i ens uniformer og "militærkasketter" der stoppede deres bil på vejen. En af mændene, der tilsyneladende var lederen, forsikrede ægteparret om, at der ikke ville ske dem noget ondt. Derefter blev de ført ombord i et mærkeligt skiveformet fartøj for at blive undersøgt. Undersøgelsen omfattede udtagelse af prøver af hår, fingernegle og afskrabninger af Bettys hud. Efter undersøgelsen blev parret ført tilbage til vognen, hvorefter de fik lov at fortsætte hjemrejsen.

Betty nedskrev disse mareridtagtige drømme, da de muligvis havde relation til deres UFO-oplevelse.

Hypnose.

Efter anbefaling fra Barneys læge ved klinikken i Exeter, begyndte ægteparret at konsultere Dr. Duncan Stephens, der behandlede dem gennem et helt år uden positivt resultat. Dr. Stephens foreslog derfor, at Hills kontaktede Dr. Benjamin Simon. Dr. Simon var en kendt psykiater i Boston, specialist i hypnotisk terapi ved behandling af psykiske sygdomme og hukommelsestab.

Fig. 4: Under regressionshypnose lavede Barney Hill den øverste tegning, der fore. stiller "lederen". Da Barney senere hørte båndoptagelsen med hans egen beskrivelse af hændelsesforløbet, tegnede han nedenstående tegning. Humanoidernes øjne var "forlænget", og der så ikke ud til at være muskler omkring læberne.

Fig 5: Dr. Benjamin Simon, berømt psykiater med hypnose som speciale.

Dr. Simon behandlede ægteparret gennem 6 måneder. Ved hjælp af regressionshypnose løste Dr. Simon op for Barneys og Bettys hukommelsestab - erindringen om de "to mistede timer".

Ombord i fartøjet.

Betty fortæller:

"I 1964 var vi hos Dr. Simon hver lørdag i omkring 2 timer. Vi blev hypnotiseret hver for sig, og påført hukommelsestab efter hver session, så vi ikke kunne diskutere indbyrdes, hvad vi havde fortalt under hypnosen.

Da hypnosessionerne var tilendebragt, afspillede Dr. Simon båndene fra sessionerne for os. Vi fortalte det samme!

Kort efter vores oplevelse fik Barney nogle vorter i et cirkulært mønster. Under hypnosen blev disse vorter betændte, hvilket nødvendiggjorde, at de blev fjernet.

Under hypnosessionerne kom følgende oplysninger frem:

Både Barney og jeg var tilsyneladende blevet påvirket af den første serie beep-lyde, således at vi ikke kunne tale om, hvad der lige var sket. Barney drejede væk fra hovedvej 3 og ind på hovedvej 175, hvor han drejede skarpt til venstre ind på en sidevej. Vi så et rødt lys og en gruppe menneskelignende væsner, der stod på vejen. Barney standsede. Gruppen delte sig i to, og begge grupper nærmede sig bilen. Jeg blev rædselslagen og forsøgte at komme ud af bilen og gemme mig i skoven. Netop som jeg fik åbnet bildøren, var 5 af væsnerne der - den ene rakte hånden frem... jeg ved ikke, hvad hensigten med dette var. Umiddelbart efter gik jeg gennem skoven ledsaget af den samme gruppe væsner. Barney så ud til at gå ligesom i søvne, og to af humanoiderne hjalp ham afsted.

Vi kom til en lysning i skoven, hvor fartøjet stod på jorden. De førte os op ad en rampe, gennem en dør og ind i en korridor. Jeg blev ført ind i det første rum og Barney ind i det næste. Der gik to med mig ind - den ene vil jeg i det følgende kalde "lederen" og den anden "lægen". De prøvede begge at kommunikere med mig, men jeg kunne kun forstå lederen. Kommunikationen foregik på engelsk. Resten af gruppen blev ude i korridoren.

Først undersøgte de mig på samme måde, som vores videnskabsmænd sandsynligvis ville gøre, bortset fra at de forsøgte at indføre et nålelignende instrument i min navle, hvilket gjorde frygteligt ondt. Lederen førte sin hånd hen foran mine øjne, og smerterne forsvandt. Han så ud til at være forbavset over smerterne, og de standsede eksperimentet. Derefter gik lægen ind til Barney. De undersøgte ham lignende undersøgelser, idet de dog var særligt interesseret i hans ryggrad og fødder, og de

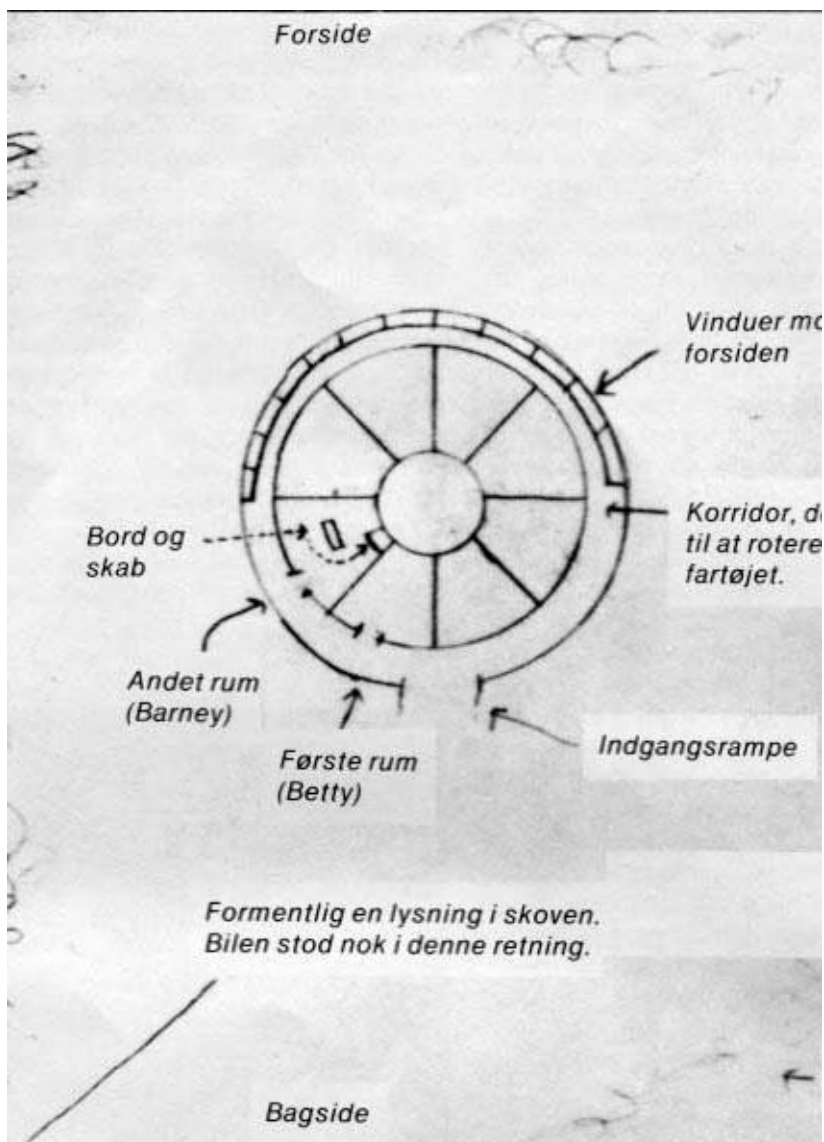
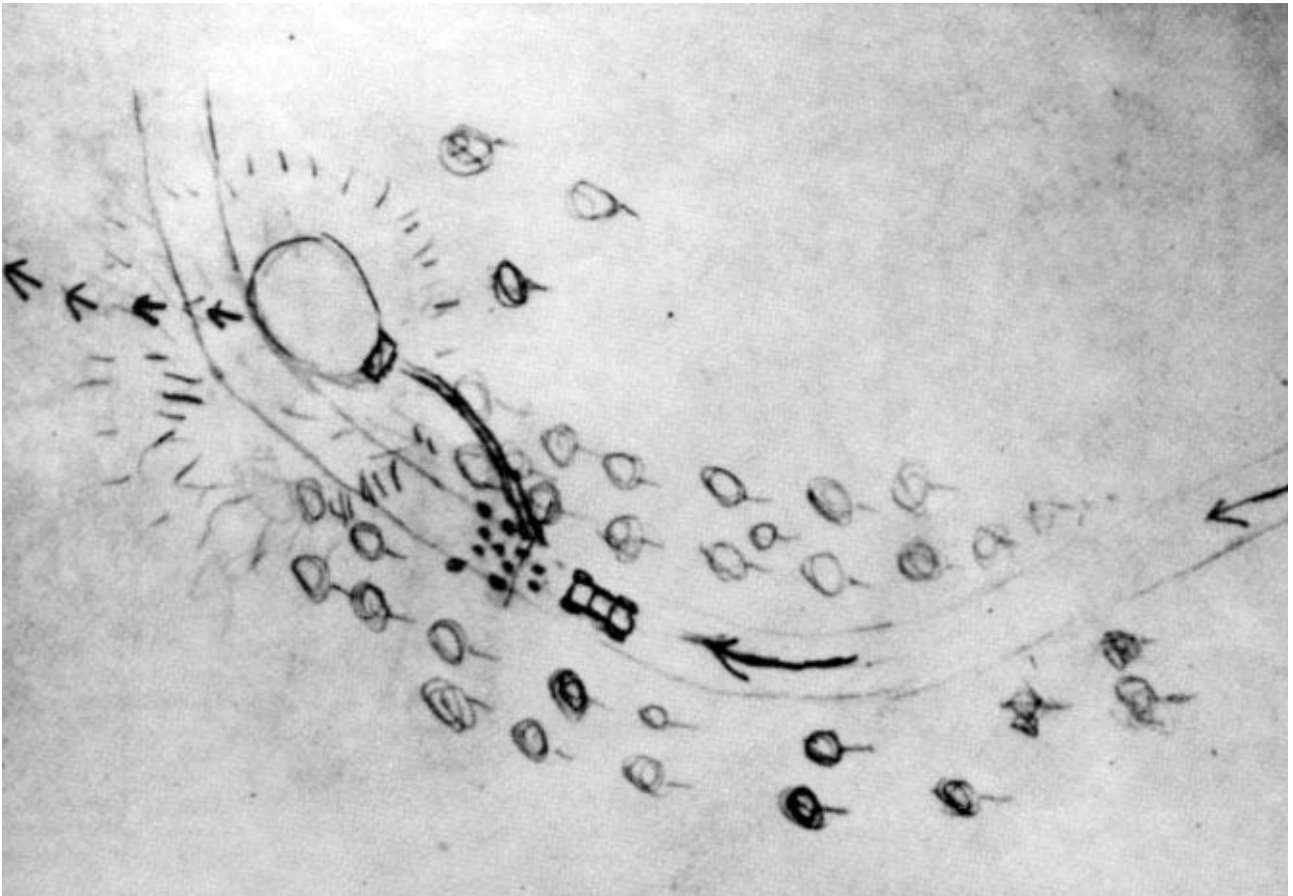

Fig. 6: Tegning lavet af Barney Hill 4 år efter den uhyggelige oplevelse. Den viser fartøjets indre opbygning.

satte desuden et sugekopliagnende instrument på hans underliv, hvor han senere fik vorterne. Medens jeg ventede på Barney, talte jeg med lederen, der gentagne gange forsikrede mig om, at vi ville blive bragt tilbage, så snart undersøgelserne var tilendebragt. Han gav mig en bog, som mit bevis for at alt dette virkelig var sket. Da jeg spurgte ham, hvor de kom fra, viste han mig et stjernekort med indtegnede flyveruter. Han forklarede, at de sorte tykke linjer var handelsruter, de lyse linjer var flyveruter der blev brugt jævnlgt, og at de stiplede linjer var ekspeditionsruter. Han spurgte, om jeg vidste, hvor Jorden befandt sig på kortet. Jeg vidste det ikke, og han svarede, at så kunne han ikke forklare mig, hvorfra de kom.

På dette tidspunkt vendte lægen tilbage og trak i mine tænder. Han var meget forundret over, at Barneys kunstige tænder kunne tages ud og at mine ikke kunne. Jeg prøvede forgæves at forklare sammenhængen.

Barneys undersøgelse var nu overstået, og lederen fortalte, at vi kunne vende tilbage til bilen. Nogle af humanoiderne hjalp igen Barney, idet han gik søvngængeragtigt. Jeg tog bogen op, som lederen gav mig, og gik bag Barney ud af fartøjet. Pludselig opstod der en højlydt diskussion mellem humanoiderne. Lederen gik tilbage til de øvrige, kom tilbage til mig og tog bogen! Jeg blev meget vred og sagde, at den var mit eneste bevis på, at begivenheden havde fundet sted. Han svarede, at dette netop var problemet - det var blevet besluttet, at vi skulle glemme alt.

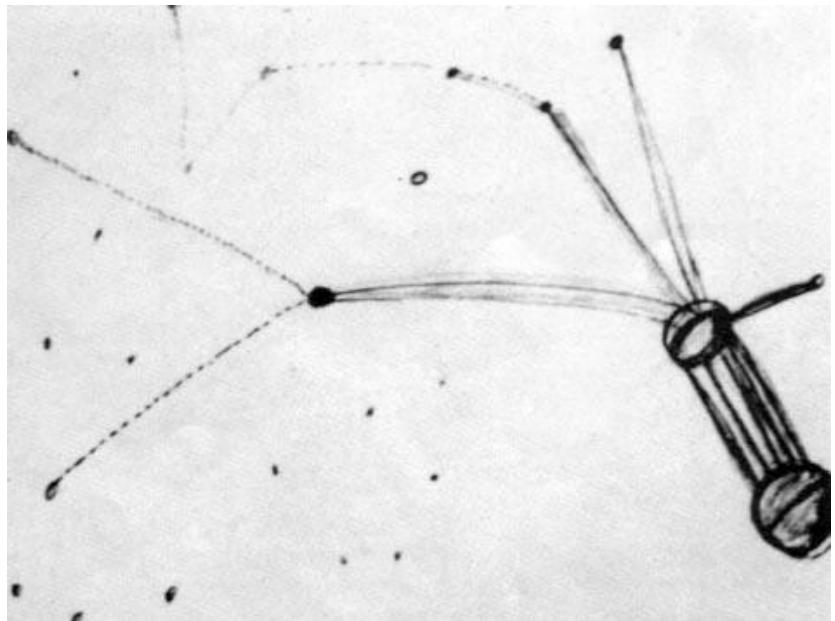

Fig. 8: Under hypnose fortalte Betty om et stjernekort, som lederen ombord i fartøjet viste hende. Hun lavede senere denne tegning af stjernekortet. Hun fik fortalt, at de kraftige sorte linjer viser handelsruter, de lysere linjer er jævnlgt benyttede flyveruter, og de stiplede linjer viser ekspeditionsruter.

Jeg svarede, at de bestemt ikke kunne forhindre os i at huske, hvad vi havde oplevet.

Lederen fulgte med mig det meste af vejen tilbage til bilen. Jeg syntes stadig, at det var fjollet, at jeg ikke kunne besvare hans spørgsmål og foreslog derfor, at de vendte tilbage, når jeg havde fået fat i nogle kompetente mennesker. Han svarede, at han ikke alene kunne afgøre, om de skulle vende tilbage. Jeg spurgte så, hvordan jeg kunne vide, når og hvis beslutningen blev taget. Lederen svarede, at de ville kontakte mig, og at de i øvrigt kunne finde alle, de ville i kontakt med. Lederen vendte derpå tilbage til fartøjet.

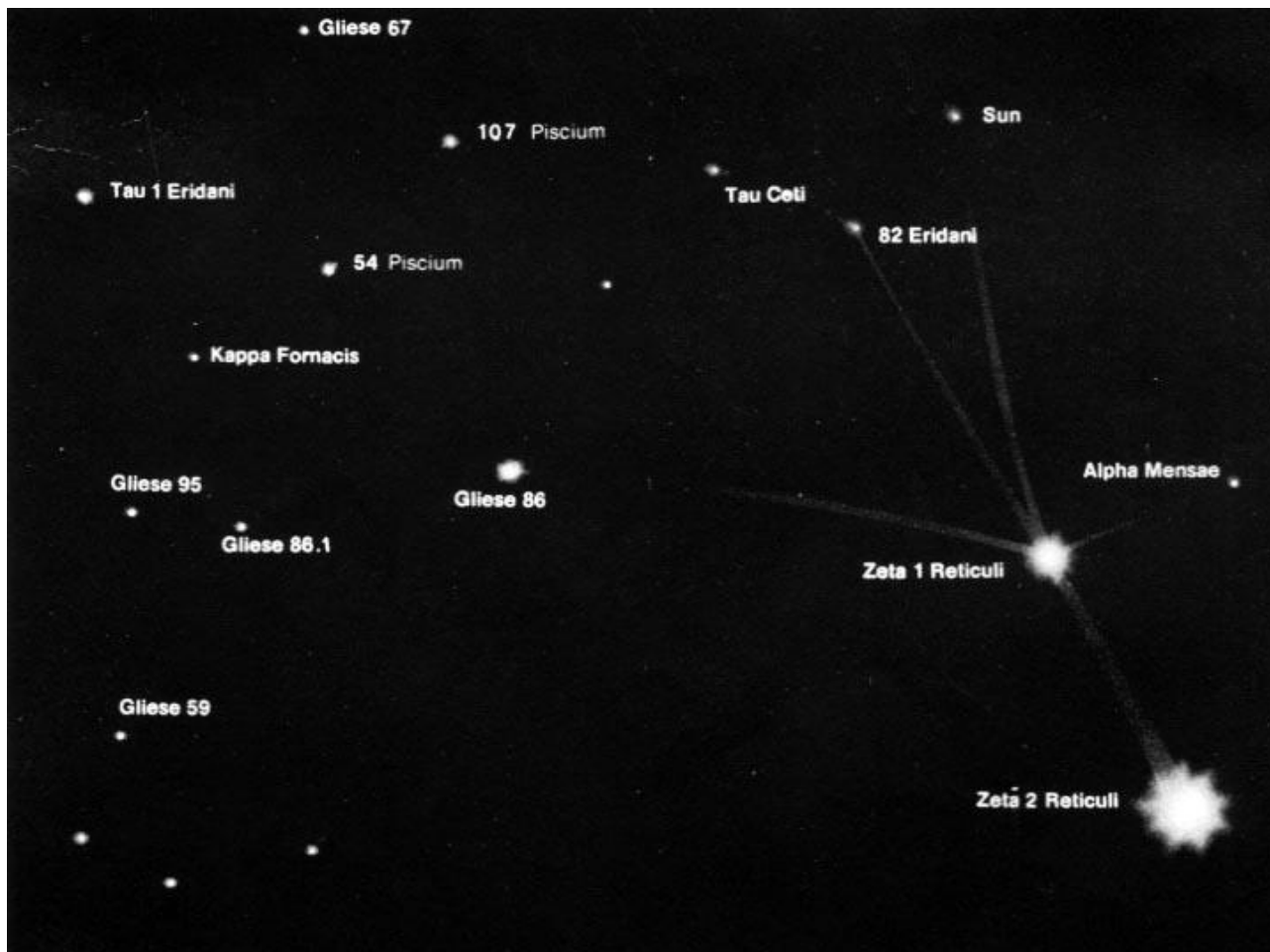
Jeg åbnede bildøren og foreslog Barney, at vi blev og så dem lette. Fartøjet begyndte at gløde, og lignede kort efter en hvirvlende masse af røde farver. Det steg lodret op og forsvandt ud af syne i løbet af få sekunder.

Vi kørte væk fra lysningen i skoven og ind på hovedvej 3. Jeg ventede, at Barney ville sige noget; men han forblev tavs, indtil jeg i en spøgefuld tone sagde: 'Sig mig, Barney, tror du nu på flyvende tallerkener?'. Han svarede: 'Vær ikke dum'. På dette tidspunkt hørte vi den anden serie beep-lyde. Jeg tænkte ved mig selv: 'Dette er deres farvel, de tager afsted. Det var sandelig en oplevelse. Barney er ved at glemme nu. De sagde også, at jeg skulle glemme alt. Måske er det bedst at glemme det hele' - og det gjorde jeg.

Er det virkelig sket? Var det en spøg, en hallucination eller en misidentifikation? Flere ting er imidlertid virkelige nok: Køreturen tog 2 timer længere, end den skulle. Mit ur holdt op med at gå samme nat, og Barneys gik i stå dagen efter. Indtil jeg fik kendskab til det, vi havde fortalt under hypnose, var jeg forvirret over rifterne i min nye kjole. Rifterne var sikkert kommet, da jeg blev ført om bord i fartøjet, for jeg stritte-de voldsomt imod. Barneys skosnuder var meget skræbete - fordi han blev

Fig. 9: Betty Hills stjernekort har vakt stor interesse i astronomiske kredse og har især interesseret læreren og amatør astronomen Marjorie Fish. Marjorie Fish begyndte at bygge 3-dimensionelle modeller af vores nærmeste nabostjernesystemer, i håb om at finde Betty Hills stjernekonstellation. Mellem august 1968 og februar 1973 søgte hun utrætteligt efter en konstellation som passede til Hill-stjernekortet. Og endelig lykkedes det: dobbeltstjernesystemet Zeta Reticuli stjernesystemet ca. 37 lysår fra Jorden.

På denne illustration ses de 16 stjerner (inkl. vores sol) i Zeta Reticuli systemet, hvis placering er forbausende sammenfaldende med stjernernes placering på Hill-stjernekortet. Zeta Reticuli stjernesystemet er her set under samme vinkel som Hill-stjernesystemet.

næsten slæbt op ad rampen?...

Dr. Simon fortalte os, at hvis oplevelsen virkelig fandt sted, ville vi finde lysningen i skoven. Vi ville ikke lede efter den, men engang finde den ved et tilfælde. En dag kørte vi rundt i White Mountains sammen med mine forældre, der ledte efter et campingsted til senere brug. Pludselig genkendte både Barney og jeg stedet. Vi løb ind i skoven, og der var lysningen, netop som vi huskede den!

Jeg vendte senere tilbage til stedet sammen med en feltforsker og brugte adskillige timer med undersøgelser på stedet. Ud

fra hans beregninger må UFOen have været omkring 20 meter lang.”

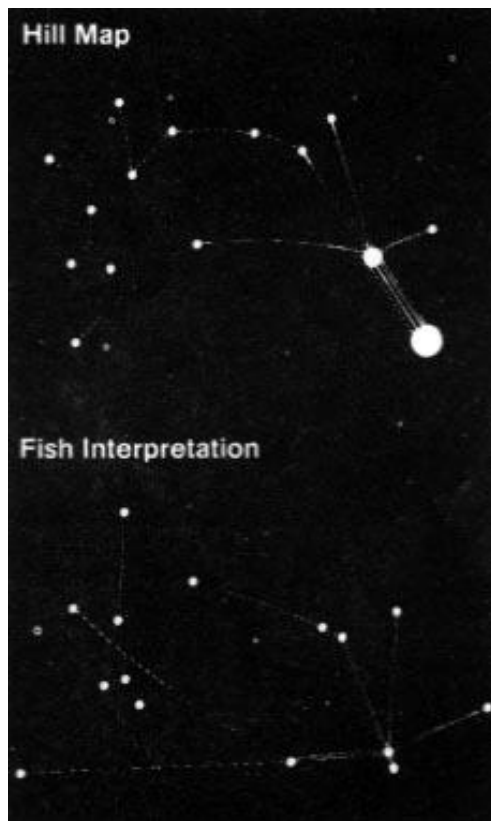

Fig. 10: Hill-stjernesystemet sammenlignet med de tilsvarende stjerner i Fish-stjernesystemet. Astronomer har fastslået, at: (1) Stjerne. konstellationen opdaget af Marjorie Fish er næsten identisk med det kort Betty Hill så og tegnede. (2) Stjernene i Hill-systemet er de stjerner vi hovedsageligt ville besøge, hvis vi skulle tage ud på ekspeditionsrejser fra Zeta Reticuli. (3) Rejseruterne er i det hele taget meningsfulde. Det mest opsigtsvækkende er måske nok følgende: Betty Hills stjernekort giver et overblik over Zeta Reticuli systemet fra den anden side og ser tilbage mod vort eget solsystem. Et udsigtspunkt intet menneske har haft. Desuden blev de pågældende stjerners nøjagtige placering i Zeta-systemet først kendt i 1969, da de nye data om stjernerne blev offentliggjort i det såkaldte »Gliese-katalog« ! Hvorledes kunne Betty Hill tilfældigt tegne et kort i et så nøjagtigt mønster?

Fantasi?

Inden for UFO-kredse fremføres det ofte, at Betty og Barneys historie må være sand, da de jo fortalte den under hypnose. Helt så enkelt er det næppe. Herom fortæller Dr. Simon:

”...det er en udbredt tro, at hypnose er den magiske vej til SANDHEDEN. Dette er i en vis forstand også rigtigt, men man må forstå, at hypnose er en vej til sandheden, som den føles og forstås af den hypnotiserede. Sandheden er, hvad han tror der er sandheden, og den kan være lig med eller forskellig fra den objektive sandhed. I de fleste tilfælde er den lig med.” Dr. Simon mener, at den del af Hills oplevelse, der omhandler ”bortførelsen” er et fantasiprodukt. Betty har drømt bortførelsen, og Barney har optaget den i sin bevidsthed efter gentagne gange at have hørt Betty fortælle venner og bekendte om mareridtene.

Ville Dr. Simon også have benægtet hændelsens realitet, hvis ægteparret - ligeledes under regressionshypnose - havde ”erindret” en anden og mere jordbunden oplevelse, en oplevelse som passede bedre ind i vor accepterede tankeverden? Ville han så stadig holde på drømmehypotesen?

Betty og Barney Hill sagen er fortsat meget omstridt. Barney døde af et slagtilfælde den 25. februar 1969. Betty Hill, som i dag er 61 år, fastholder stadig, at de observerede en UFO i 1961 og blev ført ombord i den og undersøgt af besætningen.

Kilder:

1. »The Interrupted Journey«, John G. Fuller, 1974.
2. »The APRO UFO Symposium«, 5. juni, 1974.
3. »The Zeta Reticuli Incident«, Terence Dickinson, 1976.
4. »BUFORA Journal«, nr. 5, 1974/75.
5. »The Skeptical Inquirer«, forår 1981.
6. »UFOs - Identified«, Philip J. Klass, 1968.
7. »The Encyclopedia of UFOs«, Ronald D. Story, 1980.
8. »UFO - Dokumenteret«, J. Allen Hynek, SUFOI, 1974.

Trindade, Brasilien, 1958

Af Kim Møller .Hansen

UFO-observationerne ved den brasilianske ø, Trindade, i 1958 hører til blandt de mest omtalte sager i UFO-kredse og nyhedsmedier gennem årene, hvilket ikke er så underligt, når man ved, at:

- flådeofficerer, kompetente teknikere og eksperter i meteorologiske og atmosfæriske fænomener rapporterede at have set UFOer ved mindst 8 forskellige lejligheder.

- et antal andre mennesker så disse UFOer, og i 2 tilfælde blev UFOerne observeret gennem teodolitter.

- UFOerne blev fotograferet og også registreret på radar.

- adskillige mennesker fik en nærobservation i 2 af observationerne.

- observationerne fremtvang officiel brasiliansk anerkendelse af UFO-fænomenets eksistens. - UFO-billederne har gennemgået en computerfotografisk analyse i USA, og er erklæret for "ægte".

Observationerne strakte sig over længere tid, men vi vil her kun beskæftige os med den berømte begivenhed fra den 16. januar 1958, fordi der her blev taget 4 fotos af en formodet UFO, og fordi vi til denne sag har fået mulighed for at bringe en række fotos, der ikke tidligere har været offentliggjort i Danmark.

SUFOI udgav i 1967 hæftet »Trindade Observationerne«, hvor man også kan læse om de andre uforklarlige hændelser på Trindade og de omkringliggende øer. Hæftet er forlængst udsolgt, men kan sandsynligvis lånes på flere biblioteker og læses på SUFOI's hjemmeside.

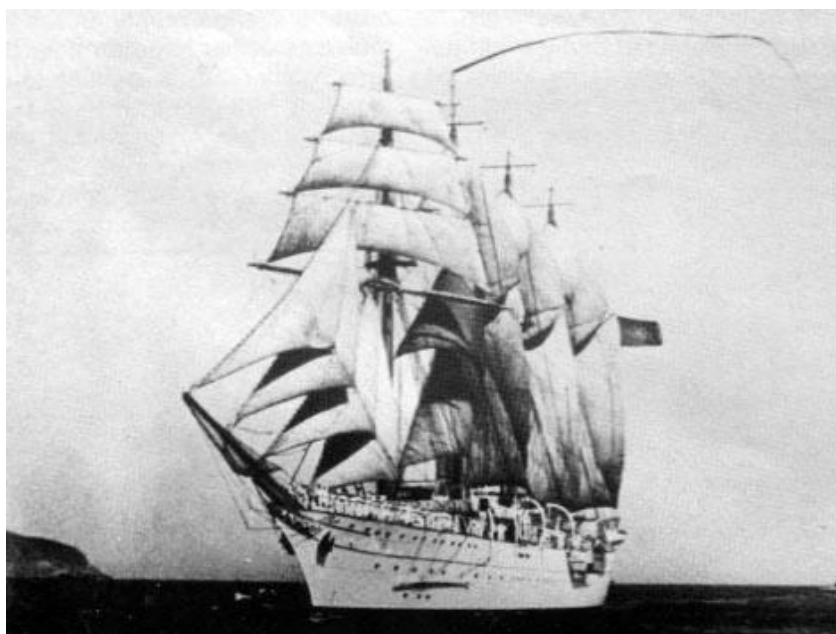
Lidt historisk

Trindade er en lille overset klippeø beliggende i midten af det sydlige Atlanterhav mellem den brasilianske kyst og det afrikanske kontinent, mere end 600 miles fra Bahias kyst. Under 2. Verdenskrig blev den anvendt som militærbase for amerikanske og brasilianske flådestyrker, der kæmpede mod tyske u-både. Øen blev forladt efter krigens slutning, og forblev glemt indtil 1957. I oktober 1957 ankom imidlertid en arbejdsstyrke fra den brasilianske flåde under kommando af kaptajn Carlos Alberto Bacallar. Flådeministeriets hydrografi og navigationsafdeling havde besluttet at bygge en oceanografisk post og en meteorologisk station på øen til forskning i forbindelse med IGY (International Geophysical Year). Der blev ligeledes bygget en radiostation på øen. I begyndelsen af november var arbejdet afsluttet, og installationerne begyndte deres aktiviteter.

Trindade er også i dag militært område. Dette. erfarede SUFOI's Efterforskningsafdeling under sit arbejde med sagen. I et brev dateret den 15. marts 1978 svarer den danske ambassade i Brasilien på en forespørgsel fra SUFOI:

"Ambassaden anerkender herved modtagelsen af Deres brev af 28. februar 1978. Foranlediget heraf har ambassaden været i telefonisk forbindelse med det herværende marineministerium, der har oplyst, at »Ilha da Trindade« (og ikke som af Dem anført »Trindade«) er militært område, hvorfor man ikke kan udlevere kort over øen..." Så vi må altså tage til takke med de forenklede kort, vi har modtaget fra vores andre kilder.

I begyndelsen af januar 1958 forlod skibet »Almirante Saldanha« Rio de Janeiro's havn og begav sig afsted mod Trindade med et arbejdshold og en besætning på 300. Skibet havde tid-

Det forhenværende skoleskib, ALMIRANTE SALDANHA.

ligere været brasiliansk skoleskib i marinen, men det var blevet ombygget til en hydrografisk enhed til brug ved undersøgelser i forbindelse med IGY-forskningen. »Almirante Saldanha« tilhørte hydrografi- og navigationsafdelingen i den brasilianske marine, og havde siden oktober 1957 sejlet adskillige ture til Trindade.

Adskillige civile var ombord på skibet på dette tidspunkt, officielt inviteret til at samarbejde med flådeministeriet i de videnskabelige studier, som var i gang på øen. En af dem var Almiro Barauna, en fotograf og tidligere avismedarbejder, nu arbejdende som "free lancer". Han var også ekspert i undervandsfotografering, og var blevet inviteret til at arbejde i marken for flåden.

Efter en rutinetur ankom skibet til øen og blev der i adskillige dage. Efter fartplanen skulle det tage afsted mod Rio den 16. januar. Den dag kl. 12.15, da skibet forberedtes til afgang, blev et mærkeligt objekt set samtidig af et antal observatører, der var samlet på dækket. Objektet kom mod øen med høj fart, svævede kort tid over en tinde, forsvandt bag den en stund, og viste sig igen for at bevæge sig bort over havet. Barauna tog billeder af skibets manøvrer på dette tidspunkt, og det lykkedes ham at tage fire fotos af objektet.

Men lad os høre Baraunas egen beretning. Han blev senere interviewet af journalisten Joao Martins, og historien blev offentliggjort i magasinet »O Cruzeiro« den 8. marts 1958, hvorfra der citeres i det følgende:

Baraunas rapport

spm: Hr. Barauna, hvad var grunden til Deres tilstedeværelse ombord på »Almirante Saldanha«?

sv: Flåden havde inviteret adskillige teams specialiseret i undervandsjagt til at besøge Trindade. Jeg er medlem af »Icarai Club for Submarine Hunting,« og vores gruppe blev inviteret til den næste tur. Derfor var jeg den 8. januar, da skibet forlod Rio, ombord sammen med følgende medlemmer af min gruppe: Amilar Vieira Filhoe, kaptajn for vort team; Jose Teobaldo Viegas, instruktør i Niteroi's aeroclub og pensioneret luftværns-kaptajn; Mauro Andrade fra London Bank; og Aloisio, kommunalt medlem i Federal District. Vi ville prøve at slå nogle rekorder i undervandsjagt. Personlig skulle jeg tage undervandsfotografier for flåden, og også skrive artikler om øen og aktiviteten under videnskabsmændenes arbejde i IGY.

spm: Var der andre civile ombord foruden Deres gruppe?

sv: Ja. Der var prof. Fernando, geolog, med to assistenter, og også en fotograf og journalist fra avisen »Jornal Do Brasil«. De 3 videnskabsmænd forlod skibet og tog ind til øen.

spm: Sig mig, hvilken dato var det? Hvad skete der?

sv: Det var den 16. januar kl. 12.15. Skibet blev gjort klar til at forlade øen og vende tilbage til Rio. Jeg var på dækket for at se på arbejdet med at tage den båd ombord, der blev brugt til turene mellem skibet og øen (øen har ingen navn). Havet var oprørt. Vejret var skyet, men klart uden nogen skygger. Jeg havde mit Rolleiflex 2.8-model E på mig. Dækket var fuldt af sømænd og officerer. Pludselig kaldte Amilar Vieira (lederen af Baraunas team) og kaptajn Viegas på mig og pegede på en bestemt plet på himlen, og råbte op om et klart objekt, der nærmede sig øen. På samme tid, mens jeg stadig prøvede på at se, hvad det var, kom løjtnant Homero (skibets tandlæge) løbende fra boven mod os, idet han pegede op på himlen og også råbte op om et objekt, han observerede. Han var så forstyrret og ophidset, at han næsten faldt efter at være stødt ind i et kabel. Så kunne jeg endelig se objektet på de lysglimt, det udsendte. Det var allerede nær ved øen. Det glitrede på bestemte tider, måske idet det reflekterede sollyset, måske idet det varierede sit eget lys - jeg ved det ikke. Det kom over havet, idet det bevægede sig mod det sted, der kaldes »Galo Crest«. Jeg havde spildt 30 sekunder med at se efter objektet; men kameraet var allerede i mine hænder, da jeg så det klart som silhouet mod skyer-

Medlemmerne i ICARAI undervandsjagt klubben er fra venstre mod højre: ALMIRO BARAUNA, fotograf, JOSE TEOBALDO VIEGAS, flyveinstruktør i Niteroi's flyveklub og fhv. luftværns-kaptajn, AMILAR VIERA FILHO, regeringsmedlem, ALOSIO, kommunalmedlem i Federal district, MAURO ANDRADE, ansat i London Bank.

ne. Jeg tog to fotos, før det forsvandt bag den tinde, der kaldes »Desejado«. Mit kamera var indstillet på 1/125 sek. og blænde 8, og dette var grunden til en overeksponeringsfejl, som jeg senere opdagede.

Objektet forblev ude af syne i nogle sekunder - bag tinden - kom så frem, større, og fløj i den modsatte retning, men lavere og tættere end før, og med en større hastighed. Jeg tog det tredje foto. Det fjerde og femte gik tabt, ikke alene p.g.a. hastigheden på objektet, men også fordi der blev skubbet til mig af andre personer, der også prøvede at se objektet, og som følge heraf fotograferede jeg kun havet og himlen - ikke objektet. Det bevægede sig igen mod havet i den retning, det var kommet fra, og det syntes at stoppe i luften et øjeblik. På dette tidspunkt tog jeg mit sidste billede (det sidste på filmen). Efter omkring 10 sekunder fortsatte objektet med at øge afstanden til skibet, idet det gradvis aftog i størrelse og til sidst forsvandt i horisonten.

spm: Hørte De noget usædvanligt under observationen? Gav objektet nogen lyd fra sig?

sv: Jeg er ikke sikker, for at være ærlig, på grund af den støj, der blev forårsaget af bølgerne mod øens klipper såvel som den råben ombord på skibet på det tidspunkt. Jeg synes imidlertid ikke, at jeg hørte noget ud over disse lyde.

spm: Hvilken farve havde objektet?

sv: Det havde en mørk grå farve, der så ud til at være omgivet af en slags kondensation - mest i området foran det - af en grønlig fosforescerende damp (eller tåge).

spm: Så objektet ud til at være metallisk?

sv: Ja, det var øjensynligt et fast objekt.

spm: Hvordan fløj det? Var der nogen særlige karakteristika?

sv: Ja, det udviste en bølget bevægelse, da det fløj over himlen, ligesom en flagermus' flugt. Og da det kom tilbage, ændrede det pludselig hastighed uden nogen overgang, i et spring.

spm: Ved De, hvor mange mennesker ombord på »Almirante Saldanha«, der så objektet?

sv: Objektet blev set af næsten alle på dækket, deriblandt løjtnant Homero, kaptajn Viegas og Amilar Vieira.

spm: Hvad skete der efter observationen?

sv: Skibets kaptajn og adskillige officerer fra besætningen ønskede at se, hvad jeg havde fået på billederne. Da jeg også selv var meget nysgerrig, besluttede jeg at fremkalde filmen straks ombord på skibet. Fremkaldelsen blev foretaget under kontrol af adskillige officerer, deriblandt kapt. Carlos A. Bacellar. Men kun negativerne blev set ombord, for der var ikke noget fotografisk papir til kopierne på skibet på det tidspunkt. Negativerne blev imidlertid set og undersøgt af hele besætningen.

spm: Beholdt De negativerne hos Dem?

sv: Ja.

spm: Var De under noget pres for at udlevere disse negativer til flådemyndighederne?

sv: Nej. Kaptajn Saldanha da Gama (skibets kommanderende kaptajn) og de andre officerer ombord var meget venlige. De prøvede aldrig at få negativerne fra mig.

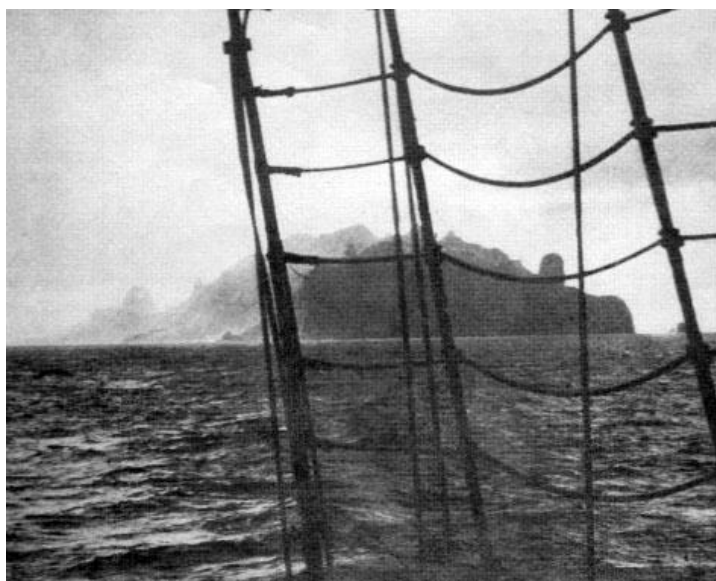
spm: Hvad skete der, da skibet kom tilbage til Rio?

sv: Skibet stoppede først ved Vitoria i staten Espirito Santo. Eftersom det skulle blive der i to dage og senere rejse til Rio, fik vi tilladelse til - kun de civile fra undervandsjagtgruppen - at forlade skibet der

og tage en bus resten af vejen. Senere, to dage efter »Almirante Saldanha«'s ankomst til Rio, dukkede kapt. Bacellar (forhenværende kommandant for flådens post på Trindade) op i mit hjem. Han ønskede at se de forstørrelser, der var lavet af negativerne, og bad om tilladelse til at tage dem med til flådens autoriteter. To dage efter blev de leveret tilbage med lykønskninger. Jeg blev også bedt om at komme til flåde ministeriet så snart som muligt. De ønskede at stille mig nogle spørgsmål og at se negativerne igen.

spm: Og hvad skete der der?

sv: Jeg blev interviewet af adskillige højtstående officerer, der stillede alle mulige spørgsmål. Jeg var der to gange. Ved det første møde bad de om negativerne til gennemsyn. De blev sendt til en civil organisation »Cruzeiro do Sul Aerophotogrammetric Service« og blev der i 4 dage.

Trindade.Øen fotograferet fra den position hvorfra objektet dukkede op.

Flådeofficererne fortalte, at analyserne beviste, at billederne var ægte, idet de definitivt udelukkede muligheden for et trick eller forfalskning.

Ved det andet besøg foretog de adskillige tidsforsøg. Mens jeg arbejdede med mit Rolleiflex og tog billeder med samme tidsintervaller, som jeg havde brugt ved fotograferingen af objektet, registrerede 3 flådeofficerer tiderne. Jeg havde taget 6 billeder på omkring 14 sekunder. De konkluderede - baseret på disse tests såvel som på studier af skibets position og undersøgelser af kort, over øen - at objektet fløj med en fart på mellem 900 og 1000 km/t (600 miles/hour). Objektets størrelse blev også anslået, på basis af studier i forbindelse med øens detaljer, der også viste sig på billederne, diagrammer tegnet på kort, grafiske fremstillinger m.m. Objektet var omkring 120 fod (36 m) i diameter, og omkring 24 fod (7,2 m) højt.

spm: Vidste De noget om den officielle rapport om sagen?

sv: Jeg så en journal, som blev konsulteret adskillige gange under forhøret. Jeg læste imidlertid ikke, hvad der var skrevet der. Jeg fik også at vide, at mine fotos, blandet med andre, var blevet vist for vidner til observationen for at blive identificeret. Resultatet var positivt.

spm: Kender De noget til nogle fotos, taget af andre mennesker ombord på skibet?

sv: Nej. Foruden mig var der mindst fire andre personer med kameraer på observationstidspunktet. Men de var øjensynligt ikke i stand til at få øje på objektet i tide, eller blev lammet af deres egne følelser.

spm: Blev De advaret mod noget af marineautoriteterne? Var der nogen henstillinger?

sv: Ja. De bad mig holde sagen hemmelig i nogen tid. Jeg fik kun tilladelse til at offentliggøre sagen efter tilladelse fra flåden. Tilladelsen blev givet, mundtligt, om aftenen den 15. februar af kapt. Bacellar. De tog kun et forbehold, som jeg ikke kan nævne, da jeg har givet mit ord...

spm: Ved De, om Deres observation var den første over øen Trindade?

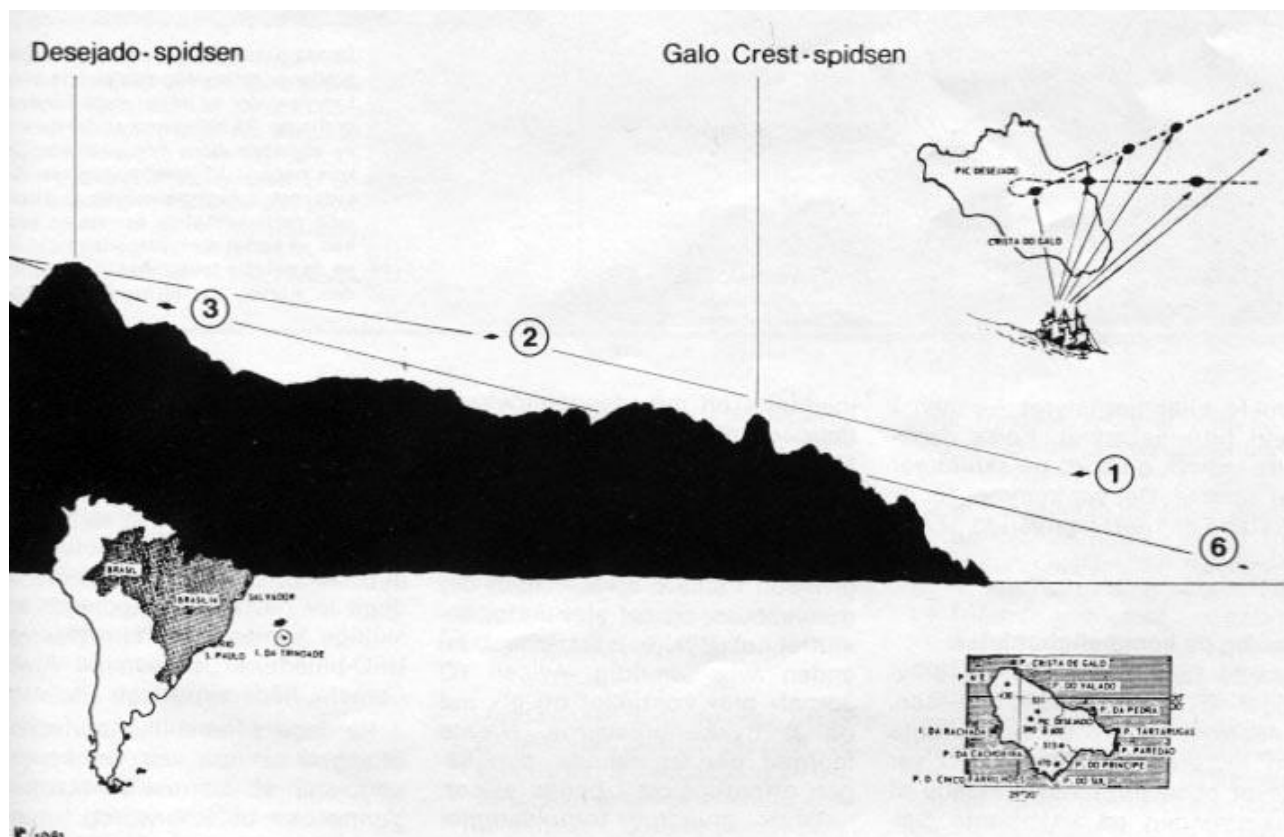
sv: Jeg blev informeret om 4 andre observationer over øen i de 30 dage, der gik forud for den 16. januar. Jeg fik også at vide, at objektet ved en af disse observationer blev fotograferet af en marinesergent. Hans foto blev øjensynligt ikke frigivet, og vil muligvis aldrig blive det - af indlysende årsager. Foruden disse fire observationer var der også en radarsag. Et "mål", der fløj med overlydshastighed, blev sporet på radaren på »Almirante Saldanha« den 15. januar.

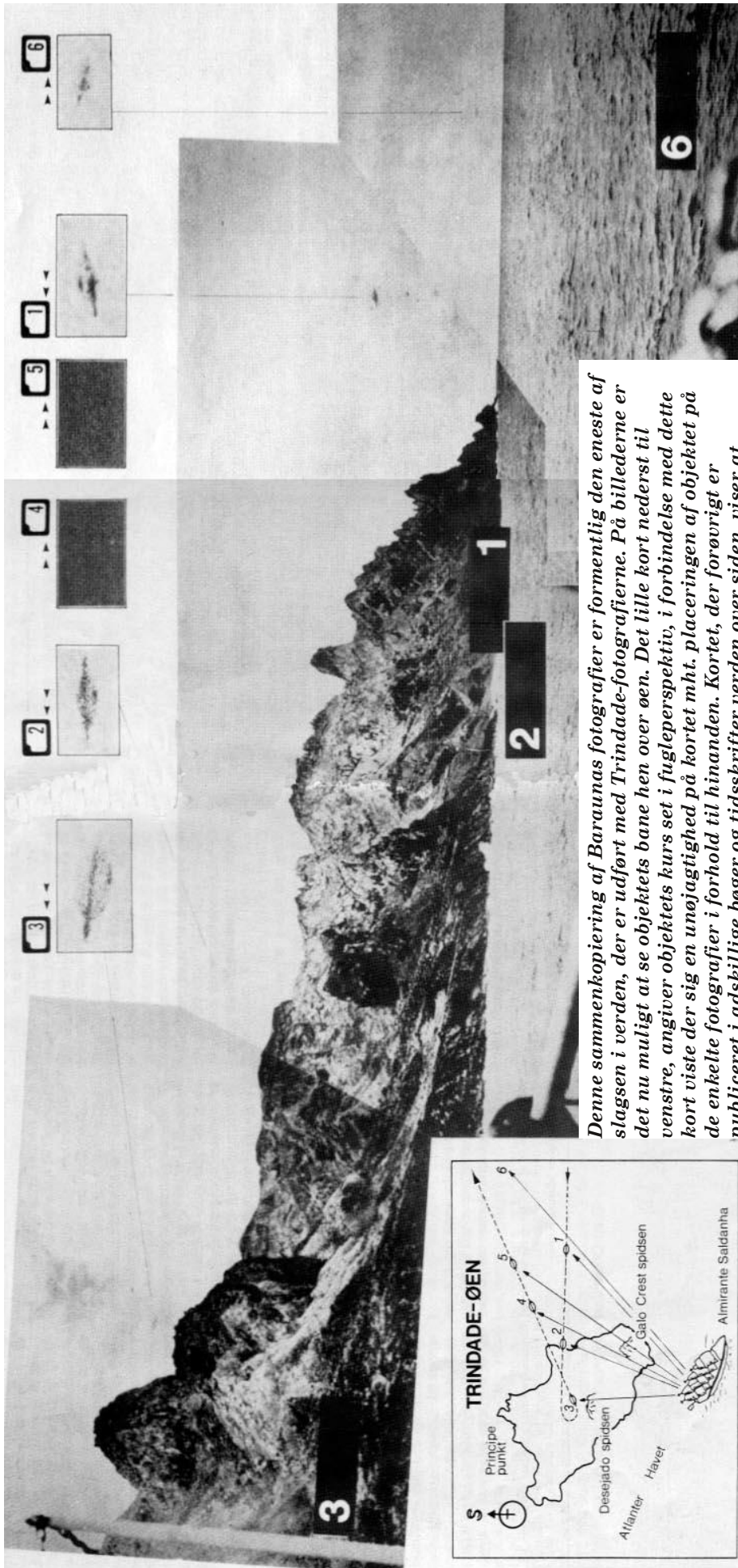
spm: Modtog De nogen penge fra marinen for Deres arbejde, på Trindade?

sv: Nej. Jeg var der som gæst.

spm: Modtog De nogen penge fra marinen for Deres fotografiske arbejde, eller for forstørrelserne De lavede til dem?

Konturtegning af den fotograferede del af Trindade. Øen med objektets cirka bane indtegnet. Tegningen kan sammenholdes med fotomontagen på næste side. Tallene i cirklerne angiver billednumrene.

Denne sammenkopiering af Baraunas fotografier er formentlig den eneste af slagsen i verden, der er udført med Trindade-fotografierne. På billederne er det nu muligt at se objektets bane hen over øen. Det lille kort nederst til venstre, angiver objektets kurs set i fugleperspektiv, i forbindelse med dette kort viste der sig en unøjagtighed på kortet mht. placeringen af objektet på de enkelte fotografier i forhold til hinanden. Kortet, der forøvrigt er publiceret i adskillige bøger og tidsskrifter verden over siden, viser at objektet på det sjette billede er placeret mellem objektet på det første og det andet billede, hvilket ved denne fotomontage viste sig at være ukorrekt. De små billeder øverst er forstørrelser af objektet i den rækkefølge billederne er taget, de mørke billeder er de omtalte fejlslagne fotos 4 og 5.

Fotomontagen er udført af Henrik Pedersen/SUFOI

sv: Nej. Jeg modtog kun det fotografiske papir, der skulle bruges til forstørrelserne.

spm: Hvor mange forstørrelser har De givet dem?

sv: 38.

spm: Et sidste spørgsmål: Hvilket indtryk fik De fra observationen af det flyvende objekt?

sv: Jeg er absolut sikker på, at det var et kontrolleret objekt – enten direkte eller fjernstyret - men i hvert tilfælde styret. Folks generelle indtryk ombord på skibet var det samme: Det var kommet for at foretage en nærobservation af skibet.

Citat slut.

Forsøg på hemmeligholdelse

Den 20. februar viste de første nyheder om hændelsen sig i pressen. Avisen »O Globo« skrev en notits om rygterne om, at en UFO var blevet observeret ved Trindade af besætningen på »Almirante Saldanha«. Om aftenen samme dag meddelte en nyhedsudsendelse i radioen, at avisen »Correio De Manha« næste morgen ville trykke ”eksklusive billeder” af en UFO taget af flåden ved Trindade.

Flåden forsøgte at få stoppet udgivelsen i sidste øjeblik, men det mislykkedes, og det blev derfor besluttet, at trykke billederne i en anden avis samtidig. Avisen »O Jornal« blev kontaktet og gik ind på at trykke billederne. Næste morgen, den 21. februar, blev sagen offentliggjort i begge aviser. Trods grundige forholdsregler for hemmeligholdelse af sagen, havde en eller anden brudt censuren og sat flådens autoriteter i en meget vanskelig situation: Og synderen kunne ikke straffes, for det var selveste den brasilianske præsident, Juscelino Kubitschek (præsident i perioden 1955-60). Ti dage før havde han modtaget adskillige kopier og forstørrelser af UFO-billederne fra admiral Alves Camera, flådeministeren.

Få dage senere fik Kubitschek besøg af en nær ven, der kendte udgiveren af »Correio De Manha«. Vennen så billederne, og præsidenten fortalte om dem. Vennen blev straks fyr og flamme og ville låne billedmaterialet til offentliggørelse. Præsidenten lovede at tænke over opfordringen, og adskillige dage senere gik han under pres af vedvarende forespørgsler med til at frigive billederne - uden i øvrigt at spørge om flådens holdning til en offentliggørelse.

Officielle udtalelser

Sagen var forsidestof i 7 dage. Flådeautoriteterne var rådvilde. De øvrige medlemmer af Baraunas gruppe begyndte at snakke, og deres udtalelser til pressen bekræftede Baraunas rapport. Under pres fra den offentlige opinion blev flåden tvunget til at udsende en pressemeddelelse, som forårsagede en kongresundersøgelse den 27. februar af flådens politik vedrørende UFOer.

Ministeriets pressemeddelelse fra den 22. februar, 1958 lød:

”Med hensyn til de nyheder, der er fremkommet gennem pressen, og som påstår, at flådeministeriet havde forsøgt at undgå offentliggørelse af facts i forbindelse med tilsynkomsten af et fremmed objekt over Trindade, erklærer dette kontor, at sådanne oplysninger er uden baggrund.

Dette ministerium ser ingen grund til at forbyde publikation af de billeder af objektet, der blev taget af hr. Almiro Barauna - som var på Trindade som gæst hos flåden - under tilstedeværelse af et antal personer fra »Almirante Saldanha« -garnisonen, ombord på det skib, hvorfra fotografierne blev taget.

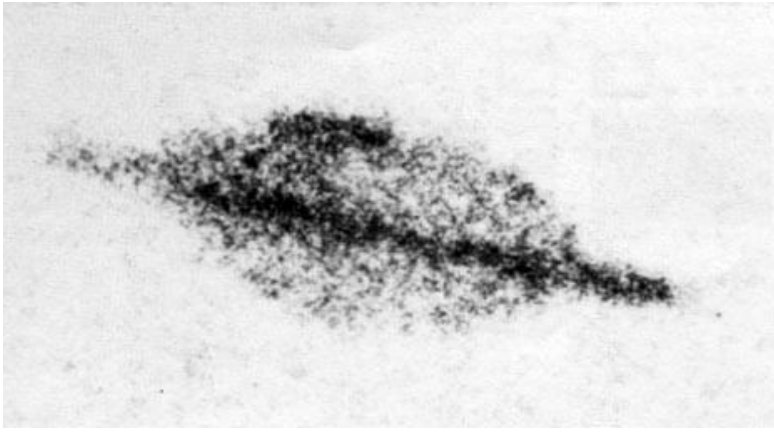
Tydeligvis kan dette ministerium ikke komme med nogen udtalelser om det objekt, der blev observeret over Trindade, for billederne udgør ikke bevis nok for et sådant formål”.

Den 24. februar udtalte admiral Alves Camera til United Press: ”at han ikke før troede på UFOer, men efter Baraunas fotografiske beviser blev han overbevist.” Udtalelsen kom, da flådeministeren forlod Rio Negro paladset ved Petropolis efter sit ugentlige møde med præsidenten. Camera sagde også, at ”den brasilianske marine har en stor hemmelighed, som ikke kan blive offentliggjort, fordi den ikke kan forklares.”

Der fremkom flere udtalelser i pressen fra højtstående personer. Den sidste kom fra flådekaptajn Carlos Alberto Bacellar. Den blev bragt i »O Cruzeiro« den 3. maj 1958 og bekræfter de oplysninger som fotografen Barauna gav i interviewet til »O Cruzeiro« 2 måneder tidligere.

Skudsikker sag?

Når man har læst den foregående gennemgang af Trindade-sagen og samtidig erindrer, at Baraunas fotos har været igennem Ground Saucer Watch' computerfotografiske analyse og her er ”godkendt” som

Kraftig forstørrelse af Baraunas billede nr. 3.

værende fotos af en UFO, kan det undre, at sagen ikke for længst har overbevist myndighederne i alverdens lande om UFO-fænomenets reelle eksistens. Den manglende "overbevisningseffekt" må sikkert tilskrives et par dunkle punkter i sagen.

Da den største ophidselse havde lagt sig efter en uge med store overskrifter, tabte medierne og de officielle instanser hurtigt interessen

for sagen. Måske fordi de brasilianske myndigheder var blevet temmelig grundigt taget ved næsen af en smart fotograf! Det mener flådeattaché, U.S. kaptajn M. Sunderland i hvert fald.

Den 24. februar lagde »Almirante Saldanha« til kaj i Santos, hvor offentligheden for første gang siden offentliggørelsen af Trindade-billederne havde mulighed for at tale med besætningen. Den amerikanske kystbevogtningskutter »Westwind« var i Santos denne dag, og kaptajn Sunderland besøgte »Almirante Saldanha« for at høre nærmere om hændelsen. Han udfærdigede den 11. marts 1958 en rapport om Trindade-observationen, der blev arkiveret hos Projekt Blue Book under - **SVINDEL!**

I rapporten skriver Sunderland bl.a.:

2. Der er tilsyneladende kun to mulige forklaringer på denne mærkværdige hændelse.

(a) En eller anden magtfuld instans har pålagt den brasilianske flåde ikke at verificere denne hændelse (hvilket flåden let kunne gøre, hvis hændelsen virkelig har fundet sted), eller at benægte den (hvilket flåden sagtens kunne gøre, hvis det er svindel). Jeg tror personligt ikke, at nogen har pålagt den brasilianske flåde at holde tæt, for der har ikke været antydninger af en sådan undertrykkelse i hverken brasilianske eller amerikanske kredse, men også fordi jeg tvivler på, at deres kontrol over de enkelte officerer er god nok til at kunne holde stand.

(b) Hele affæren er et svindelnummer iscenesat af en uhæderlig fotograf, og den brasilianske flåde er hoppet på den. Dette ser ud til at være den mest sandsynlige forklaring, især når man tager brasiliernes forkærlighed for sensationer, sladder, mangel på troværdighed og udbredte bureaukratiske utilstrækkelighed i betragtning.

3. Derudover er de billeder den brasilianske flåde har leveret til os meget lidt overbevisende. Detaljer af klipperne er meget skarpe, medens objektet er tåget med svag kontrast og uden skyggeeffekt. Det ser ligeledes ud til, at objektet er spejlvendt på foto nr. 2 sammenlignet med nr. 1 og 3. Aviserne har berettet om meget høje hastigheder, men der ser ikke ud til at være nogen beslægtet uklarhed (på billederne), som ville fremkomme ved - fornuftig lukkerhastighed.

4. Det er undertegnede s private opfattelse, at en nærobervation af en flyvende tallerken ved Trindade er temmelig usandsynlig, for som alle og enhver ved, holder marsmænd af luksus.

*Udarbejdet af:
M. Sunderland
Kaptajn, U.S. Flåde."*

JUSCELINO KUBITSCHKEK,
Brasiliens præsident fra 1955 til 1960. Han døde ved et trafikuheld d. 22.8 1976.

Admiral, ANTONIO ALVES CAMARA jr., dengang Brasiliens flådeminister.

Kaptajn Sunderland nærer ikke høje tanker om det brasilianske folk, men at hans egen seriøsitet heller ikke er for stor, ses af hans slutbemærkning i pkt. 4.

Kort efter offentliggørelsen af Baraunas billeder blev der rejst tvivl angående billedernes ægthed og antallet af vidner til observationen.

Almiro Barauna var professionel fotograf og specialist i trick-fotografering. Han havde i lang tid været interesseret i UFOer, og nogen tid før Trindade-hændelsen havde han til et humoristisk blad skrevet en artikel med titlen »En flyvende tallerken jagtede mig derhjemme« og illustreret dem med åbenlyse trick-fotos.

Den 16. januar 1958, da skibet skulle forlade Trindade, var Barauna på dækket sammen med bl.a. vennerne Filho og Viegas. Pludselig ser Filho, hvad han tror er en stor havmåge på himlen. Idet Viegas kigger op, råber han straks "Olha o disco (flyvende tallerken)!", og Barauna iler til og tager billederne.

Man har faktisk ikke fundet andre vidner end disse tre mennesker. Både løjtnant Homero og kaptajn Bacellar har været nævnt som vidner; men Bacellar var under dæk på observationstidspunktet, og Homero ville ikke diskutere hændelsen (efter ordre fra højere sted?), da han blev direkte spurgt af kaptajn Sunderland.

Barauna blev ledsaget til skibets mørkekammer af kaptajn Bacellar, der derefter ventede udenfor. Baraunas ven, Viegas, var den eneste person, der befandt sig i mørkekammeret sammen med Barauna. Han holdt en lommelygte. 10 minutter senere kom de ud med den våde film, som de viste kaptajn Bacellar, der på filmen kunne se en fremtoning, der så ud som objektet i forskellige positioner.

Der blev ikke taget aftryk af filmen lige efter fremkaldelsen p.g.a. manglende fotografisk papir. Skibets kommandør, Jose Santos Saldanha da Gama, tog ikke negativerne i besiddelse efter fremkaldelsen for at få taget aftryk senere i nærværelse af vidner, men overlod dem til Barauna, der senere lavede aftrykkene og forstørrelserne i sit eget fotolaboratorium i Rio. Først da skibet havde ligget i Rio i to dage, bad kaptajn Bacellar om at låne negativerne.

Har Barauna sammen med vennerne fra undervandsteamet virkelig "opfundet" observationen og lavet UFO-billederne ved f.eks. en dobbelt-eksponering, eller er Barauna blevet offer for en total mistænkeliggørelse, fordi han tilfældigvis er professionel fotograf med kendskab til trick-fotografering? Kun Barauna og måske den brasilianske regering kan svare på dette spørgsmål.

Hændelsen den 16. januar 1958, og de øvrige observationer ved Trindade, må have gjort et dybt indtryk på den brasilianske regering, for kort tid efter besluttede den brasilianske marine at sætte specielt fotoudstyr op på Trindade i tilfælde af, at der skulle blive gjort flere opsigtsvækkende iagttagelser. Fotoprojektet arbejdede i døgndrift, men om det gav konkrete resultater, vides ikke.

- 1. FARIAS DE AZEVEDO**
Pressefotograf fra »Jornal do Brazil«.
- 2. SALDANHA DA GAMA** Skibets kommanderende kaptajn.
- 3. AMILAR VIEIRA FILHO**
Leder af undervandsjagtgruppen, der var blevet inviteret med på turen. Vieira opdagede, sammen med kaptajn Viegas, objektet og henledte Baraunas opmærksomhed på det.
- 4. PAULO MOREIRA DA SILVA**
Leder af hydrografi- og navigationsdirektoratet.
- 5. ALMIRO BARAUNA**
Fotografen der tog de sensationelle billeder den 16. januar 1958.
- 6. CARLOS ALBERTO BACELLAR**
Kommandant på øen Trindade. Han overvågede fremkaldelsen af Baraunas film.
- 7. ALOISIO**
Medlem af Icarai club for Submarine Hunting.

Kilder:

1. »O Cruzeiro«, 8. marts 1958.
2. »Trinidade Observationerne«, Olavo T. Fontes, UFO-NYTs forlag, 1967.
3. »UFO-NYT«, nr. 4,1969.
4. »The World of Flying Saucers«, Donald Menzel & Lyle Boyd, 1963.
5. »Flying Saucers - The startling evidence of the invasion from outer space«, Coral Lorenzen, 1966.
6. »The Hynek UFO Report«, J. Allen Hynek,1977.
7. »The UFO Handbook«, Allen Hendry, 1979.
8. »UFO OVNI Documento«, nr. 5,1979.
9. »The Encyclopedla of UFOs«, Ronald D. Story, 1980.
10. Personlig korrespondance.

Socorro 1964

Af Kim Møller Hansen

Den 24. april 1964 klokken 17.45 så politibetjent Lonnie Zamora et ægformet fartøj uden for byen Socorro i staten New Mexico.

Ved siden af fartøjet stod 2 små væsner i hvide dragter! - En nærobservation af 3. grad, som det amerikanske luftvåben efter grundige undersøgelser ikke har kunnet forklare.

Klassikeren, landingen ved Socorro, er genfortalt mangfoldige gange og blevet mere og mere hårrejsende i hver ny version, selv i ansete og respekterede UFO-forskeres bøger. Lonnie Zamora har også selv siden de første interviews i april 1964 pyntet på historien. Men hvem ville ikke gøre det efter en langvarig belejring af amatøragtige UFO-entusiaster, som stiller snesevis af tåbelige ledende spørgsmål om rumskibe, radioblack outs, beep-beep lyde, »sydende« klippestykker ved landingsstedet og meget mere af samme skuffe.

Allerede få timer efter hændelsen blev Zamora interviewet af FBI-agenten J. Arthur Byrnes, Jr., som var i Socorro samme dag i et andet ærinde. Zamora og Byrnes udfærdigede en detaljeret rapport, som blev underskrevet af Zamora den 25. april 1964 kl. 01.00. Byrnes er en meget erfaren interviewer, og da rapporten blev skrevet, medens Zamora stadig havde begivenhederne frisk i erindringen, er dette allerførste vidneudsagn af stor interesse.

Zamoras UFO-rapport

Politibetjent Lonnie Zamora, 30 år, fortæller:

"Da jeg den 24. april 1964 kl. ca. 17.45 i byens sydlige del forfulgte en sort Chevrolet, der kørte for stærkt, hørte jeg en buldren og så en flamme på himlen i sydvest et godt stykke væk - muligvis 800-1.600 m. Jeg kom i tanke om et skur med dynamit, som ligger i den retning og troede, at det var sprunget i luften. Jeg besluttede derfor at afbryde biljagten og køre ud til dynamitskuret.

Flammen var blålig og ligesom lidt orange. Jeg kan ikke rigtig bedømme flammens størrelse, men den var næsten ubevægelig. Den gik ligesom ned mod jorden, ligesom en nedadrettet vifte – en slags tragt - som var dobbelt så bred forned som foroven og ca. 4 gange højere end bredden foroven. Flammen havde en bredde på 3 grader eller deromkring.

Jeg bemærkede ikke noget objekt oven over flammen og så heller ikke, om den øverste del af flammen var flad. Solen stod i vest og gjorde ikke udsynet bedre. Flammens nederste del kunne ikke ses, fordi den var skjult bag en bakke.

Fig. 1. Politibetjent Lonnie Zamora, 30 år.

Der var ingen røg, men en del 'bevægelse' under flammen. Dette kan have været støv, idet det blæste temmelig kraftigt. Vejret var i øvrigt solrigt med få spredte skyer på himlen.

Den støj, jeg hørte, var en buldren - ikke et drøn som fra et jetfly men en skiften fra en høj frekvens (tone) til lav dyb frekvens. Lyden kunne høres i 10 sekunder, og i samme tidsrum var flammen synlig. Begge sidevinduer i patruljevognen (Pontiac) var for øvrigt rullet ned. Der var tilsyneladende ingen andre trafikanter bortset fra fartbilisten foran mig. Han kan have hørt den langtrukne buldren, men muligvis ikke set flammen, fordi han var for tæt på bakken foran.

Jeg drejede væk fra hovedvejen, og i tredje forsøg lykkedes det mig at køre op på toppen af en stejl bakke, der ligger i et uvejsomt terræn. Jeg fortsatte vestpå ned ad grusvejen i omkring 10-15 sekunder, medens jeg ledte efter dynamitskuret, som jeg ikke nøjagtig kunne huske hvor lå.

Pludselig opdagede jeg mod syd et skinnende objekt omkring 135185 meter fra mig. (Afstanden blev senere beregnet til at være ca. 250 m). Objektet befandt sig ikke på vejen og lignede ved første øjekast en bil med bunden i vejret. Jeg troede, at det måske var nogle børn, som havde gjort det, for lige ved siden af objektet stod

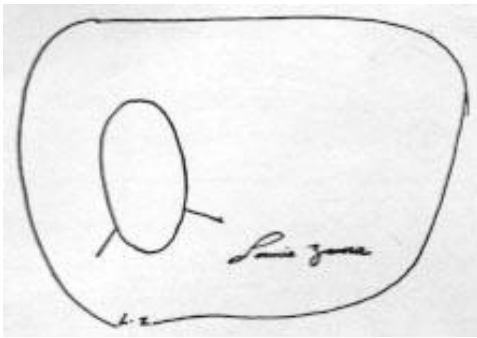

Fig.2. Zamoras tegning af objektet, da han så det første gang på 250 meters afstand.

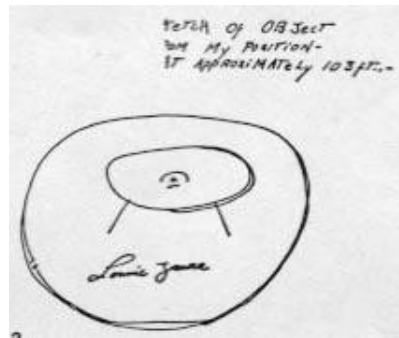

Fig.3. Zamoras tegning af objektet set på ca. 30 meters afstand.

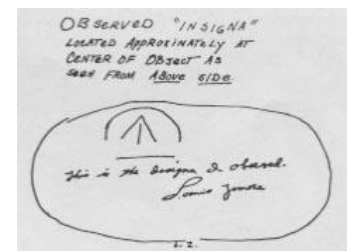

Fig.4. Skriftegnet på siden af objektet.

der 2 skikkelser i hvide kedeldragter. En af dem så ud til at dreje hovedet og kigge overrasket på patruljevognen.

Jeg havde kun holdt stille i nogle få sekunder og kørte, nu hurtigt ned mod de 2 skikkelser i håb om at kunne hjælpe.

Objektet så ud, som om det var lavet af aluminium. Det var hvidt mod den sandede baggrund, men ikke blankt som f.eks. noget forkromet. Det var ovalt med den lange akse lodret (se fig. 2), og ved første øjekast lignede det en væltet hvid bil, som lå på køleren. Jeg så kun de 2 skikkelser, medens jeg holdt stille i 2 sekunder eller deromkring. Jeg bemærkede ingen usædvanlig kropsform eller mulige hatte eller anden form for hovedbeklædning. Skikkelserne så ud til at have normale kroppe - men det var muligvis små voksne eller store børn.

Medens jeg kørte ned mod objektet, kaldte jeg politistationen i Socorro: 'Socorro 2 til Socorro, mulig 10-40 (ulykke). Jeg vil være 10-6 (optaget) uden for bilen for at undersøge bilen nede i arroyoen' (arroyo er et spansk ord for kløft). Jeg standsede, medens jeg stadig talte i mikrofonen, og gik derefter ud af vognen.

Jeg var næppe kommet ud, før jeg hørte en meget høj buldren, der ikke kan sammenlignes med lyden fra et fly. Lyden steg jævnt fra en lav tone til en øresønderrivende larm. Samtidig med lyden kunne jeg se en flamme under objektet. Objektet var nu ved at stige langsomt lige op.

Flammen var svagt blå med en slags orange farve forneden. Fra min position (30 m) så jeg objektet fra siden. Der var ingen røgudvikling kun støv og sand. Så snart jeg hørte larmen og så flammen, vendte jeg om af frygt for, at objektet ville eksplodere, og løb bort fra objektet, medens jeg stadig så på det. Jeg slog i skyndingen benet mod patruljevognens ene bagskærm.

Objektet var ovalt med den lange akse vandret (!) (Se fig. 3). Det var slankt uden vinduer eller døre. Lige da larmen begyndte, stod objektet stadig på eller var lige over jorden. Jeg lagde mærke til et rødt skriftegn midt på objektet (Se fig. 4). Skriftegnet var ca. 75 cm højt og 60 cm bredt.

Da jeg stødte imod bilen, tabte jeg brillerne, men fortsatte med at løbe mod nord med bilen mellem mig og objektet. Da jeg havde løbet ca. 7-8 m, så jeg, at objektet befandt sig i bilens højde og hang lige over landingsstedet. 8 meter længere fremme standsede jeg, fordi jeg ikke kunne høre larmen mere.

Jeg var skræmt, og det var min hensigt at fortsætte ned ad bakken. Men jeg vendte mig nu mod objektet, samtidig med at jeg lagde mig ned og beskyttede hovedet med armene.

Da larmen forsvandt, kiggede jeg op og så, at objektet fløj bort i sydvestlig retning. Netop som larmen hørte op, kom der en meget høj hvinen, og derefter blev der fuldstændig stille. Objektet så ud til at bevæge sig i en ret kurs i konstant højde over jorden - muligvis 3 til 4,5 meter - og det fløj hen over dynamitskuret, der er 2,5 m højt. Det fløj temmelig hurtigt.

Jeg løb tilbage til bilen, samlede brillerne op og kaldte Nep Lopez, radiooperatøren: 'Kig ud ad vinduet og se, om du kan få øje på et objekt'. Lopez spurgte: 'Hvad er det?', og jeg svarede: 'Det ligner en ballon'.

Jeg ved ikke, om han så det. Hvis Nep kiggede ud ad sit eget kontorvindue, der vender mod nord, kunne han ikke se det. Jeg fortalte ham ikke, i hvilken retning han skulle se.

Medens jeg talte med Nep, kunne jeg se objektet. Det steg langsomt og blev mindre og forsvandt i det fjerne ved Box Canyon eller Six Mile Canyon. Da det fløj, var der hverken flamme, røg eller lyd.

Jeg bad Nep Lopez om at sende sergent M. S. Chavez herud og gik derned, hvor objektet havde været. Jeg så da, at krattet brændte flere steder. Sergent Chavez kaldte mig over radioen og bad om min nøjagtige position.

Fig. 4a. Her er skriftegnet rentegnet (af hvem?) - og måske forvansket, da det jo ikke er helt identisk med Zamoras oprindelige tegning. Denne version er hentet fra bogen *The Humanoids*.

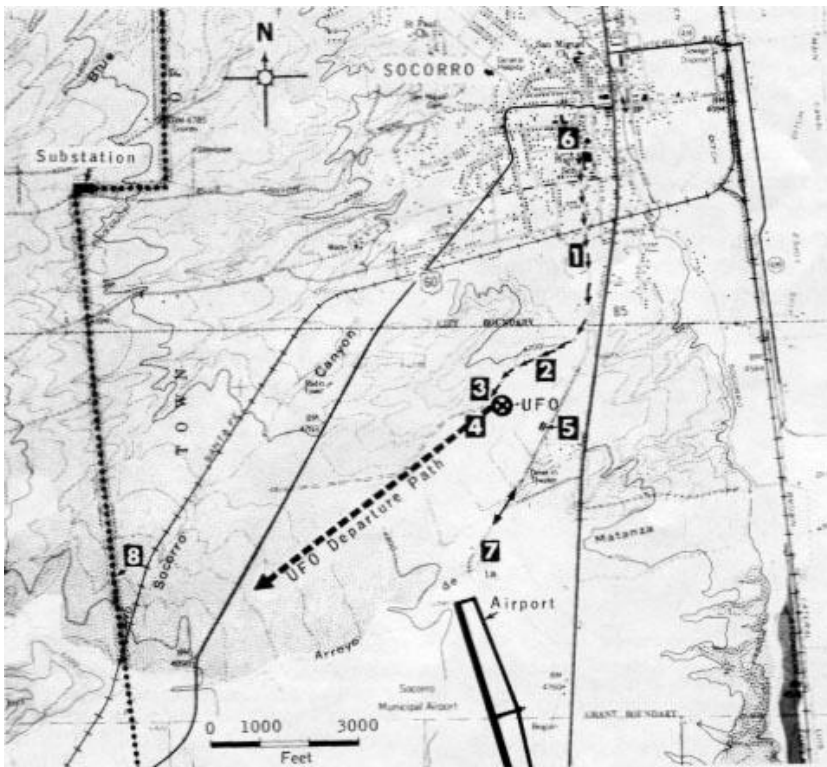
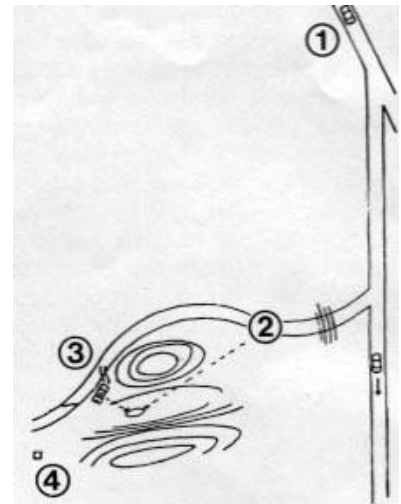

Fig.5. Her ses et kort over Socorro og landskabet syd for byen, hvor UFOen blev observeret. (1): Zamora forfølger her en bil, da han ser en blålig flamme på himlen. (2): Herfra ser Zamora det, han tror er en forulykket bil og 2 skikkelser i hvide kedeldragter. Afstanden til objektet er ca. 250 meter. (3): Zamora fortsætter hertil og parkerer 30 meter fra objektet. Kort efter letter objektet. (4): Borgmesterens dynamitskur, som UFOen passerede henover, da det forsvandt mod sydvest. (5): Hr. og fru Felix Phillips' hjem, 300 meter sydøst for landingsstedet. Ægteparret hørte ikke den støj, Zamora rapporterede om. (6): Domhuset i Socorro, hvor sergent Chavez befandt sig, da han modtog Zamoras besked om at komme ud til observationsstedet. (7): Chavez kørte fejlagtigt hertil, inden han fandt Zamoras nøjagtige position. (8): 115.000 volts højspændingsledning.

Da Chavez kom, spurgte han, hvad der var i vejen, siden jeg svedte så voldsomt og var bleg. Jeg viste sergent Chavez det brændende krat, og Chavez opdagede nu aftrykkene i jorden.

Da jeg så objektet første gang, så jeg noget som lignede 2 ben. Objektet var da ca. 1 meter over jorden. Anden gang betragtede jeg objektet i måske 20 sekunder. Lige da jeg steg ud af vognen efter at have kaldt stationen 1. gang, hørte jeg 2 eller 3 dumpe slag, ligesom når man smækker en dør hårdt. Der var højst et sekund mellem slagene. Dette var lige før larmen begyndte. Personerne blev herefter ikke set mere.

Lige før sergent Chavez ankom til observationsstedet, tog jeg min kuglepen og lavede en tegning af skrifttegnet på objektet.”

EFTERFORSKNINGEN.

Vicesherif James Luckie, som havde hørt radiosamtalerne mellem Lonnie Zamora og sergent Chavez, tog straks ud til de to betjente på observationsstedet. Kort efter ankom også FBI-agent J. Arthur Byrnes, Jr. Byrnes befandt sig i Chavez' kontor og arbejdede på en anden sag, da han hørte Zamora kalde stationen. Han tog derfor ud til observationsstedet af ren og skær nysgerrighed.

Byrnes ringede senere til kaptajn Richard Holder, chef for sporingsstationen ved hærens White Sands Raketbase, der ligger syd for Socorro.

Fig. 6. Politibetjent Zamora (tv.) og sergent Chavez står her, hvor Zamora parkerede patruljevognen. Dynamitskuret ses ved pilen.

Landingsaftryk og fodspor!

På observationsstedet kunne man tydeligt se 4 aftryk i det bløde sand, og adskillige steder imellem aftrykkene var krattet afsvedent. Aftrykkene havde en uregelmæssig form og kan bedst beskrives som fladbundede V-formede render, mellem 30 og 65 cm lange og 2,5 til 5 cm dybe. Der blev lagt små sten omkring aftrykkene for at beskytte dem, og næste morgen blev de fotograferet af sergent Chavez.

Aftrykkene var placeret således, at de udgjorde hjørnerne i en asymmetrisk diamantform. (Se fig. 15). Dette sammenholdt med Zamoras udsagn om, at han så 2 ben på objektet, førte til, at man kaldte det "landingsaftryk".

Betjentene opdagede også 5 andre aftryk, samlet tæt ved det ene landingsaftryk. Disse aftryk var smallere, havde en mere uregelmæssig form og var meget svagere afgrænset end landingsmærkerne. Da man antog, at de var lavet af de 2 væsner, blev de kaldt "fodspor".

Superhemmeligt våben?

Den 28. april, 1964 (dvs. 4 dage efter hændelsen) kom Dr. J. Allen Hynek til Socorro for at undersøge sagen. Han var på daværende tidspunkt tilknyttet luftvåbnets Project Blue Book.

Dr. Hynek behøvede ikke at tage sig af sagens tekniske sider, idet der på dette tidspunkt var foretaget opmålinger af observationsstedet, fotograferet og opsamlet prøver af jordbunden og det afsvedne krat. Hynek koncentrerede sig derfor om sagens menneskelige aspekter. Han undersøgte (ved dette og under de adskillige senere besøg i Socorro) de involverede personers karakter og indbyrdes relationer så indgående som muligt.

Dr. Hynek forsøgte at gennemhulle Lonnie Zamoras udsagn ved at søge efter indbyrdes modsigelser, men anstrengelserne var forgæves. Zamora viste sig at være en pålidelig og vellidt mand med "begge ben på jorden", og ifølge Hynek er det yderst usandsynligt, at Zamora skulle være med i et svindelnummer.

I sin rapport til luftvåbnet skrev Hynek: "Ethvert almindeligt objekt ville bestemt være blevet genkendt. Det ville være temmelig utroligt, hvis et ganske ordinært objekt såsom en ballon, en helikopter eller et lille privatfly kunne forblive uidentificeret (for Zamora) og derudover være årsag til, at Zamora blev skræmt under observationen."

Hynek konkluderede at: "Zamora så et håndgribeligt fysisk objekt... Det er absolut nødvendigt, at vi finder ud af, hvad det var for et fysisk objekt."

Hynek anbefalede, at: "Objektet, hvis det var en ny opfindelse under testflyvning, blev bragt til det samme sted, så man kunne filme det, medens det fløj som beskrevet af Zamora..."

Luftvåbnet fulgte Hyneks råd og kontaktede endda alle landets flyfabrikker for at høre, om de på eget initiativ havde udviklet et sådant fartøj uden at fortælle det til forsvarsministeriet.

Eftersøgningen var resultatløs, og der er ikke siden dukket et fartøj op, som passer til Zamoras vidneudsagn.

CIA indblandet?

Det amerikanske efterretningsvæsen, CIA, mistænkes jævnligt for at stå i kulisserne og trække i trådene ved mange af historiens store begivenheder - landingen ved Socorro er ingen undtagelse. En

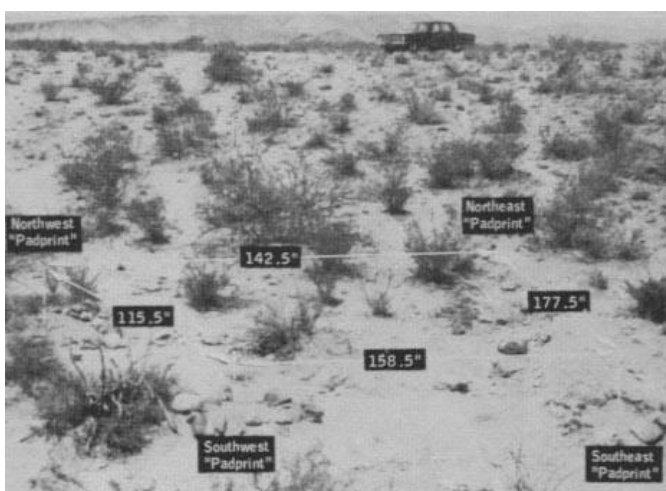

Fig. 8. Landingsstedet med de 4 aftryk.

(Foto: US Air Force).

Fig. 9. Landingsaftrykkene mod nordvest og nordøst. Det er bemærkelsesværdigt, at alle 4 aftryk har samme øst-vest orientering. Dette giver mindre stabilitet ved landingen, end hvis landingso "puderne" var orienteret i hver sin retning.

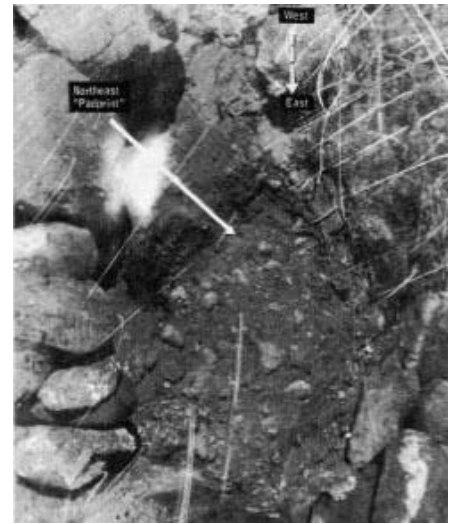

Fig.10. Fodspor i det bløde sand.

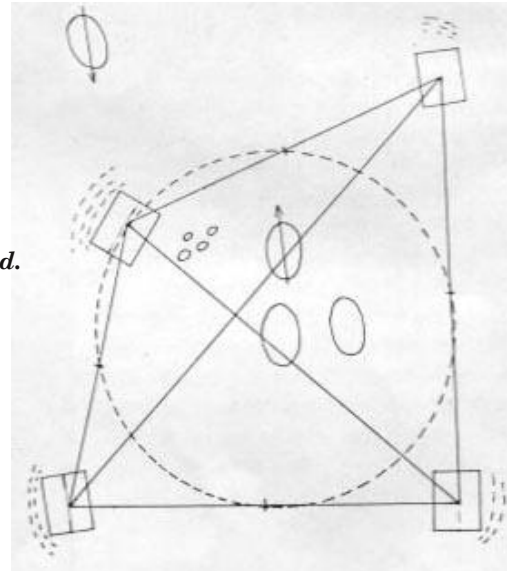

Fig. 11. Landingsaftrykkene mod sydvest (øverst) og sydøst. Der er lagt sten omkring aftrykkene for at beskytte dem.

opfindsom amerikaner har fundet ud af, at hvis man bytter lidt om på stregerne i det røde skrifttegn, som Zamora så på objektet, så - hokus pokus - står der pludselig CIA. Ak ja... hug en hæl og klip en tå!

Andre vidner

Da kaptajn Holder vendte tilbage til politistationen sammen med betjentene, fortalte Nep Lopez, at han havde modtaget 3 telefonkald fra folk, som havde set en blålig flamme i området. Desværre havde han ikke noteret, hvornår opringingerne indløb eller vidnernes adresser.

Under et af sine senere besøg interviewede Dr. Hynek en mand ved navn Opel Grinder, der bestyrer Whitting Brothers Servicestationen ved hovedvej 85. Grinder fortalte, at der på observationsdagen var kommet en turist ind på servicestationen og sagt, at flyvemaskinerne fløj noget lavt her på egnen. Grinder svarede, at der var mange helikoptere i området, hvortil bilisten svarede: "Hvis det var en helikopter, så den godt nok mærkelig ud". Bilisten havde set objektet lige syd for byen. Det var øjensynligt i vanskeligheder og var ved at lande. Han sagde, at det måtte være i vanskeligheder, fordi han så en politibil (Zamoras) på vej ud til det, tværs gennem det sandede terræn. Hynek prøvede at få luftvåbnet til gennem efterretningstjenesten at finde det ukendte vidne, men de udviste overhovedet ingen interesse!

INDVENDINGER

UFO-Nyts læsere havde i UFO-Nyt nr. 2, 1981 kunnet stifte bekendtskab med ingeniør Philip J. Klass' negative holdning til UFO-fænomenerne. Klass forsøger ihærdigt med alle kneb at forklare de klassiske UFO-tildragelser i ufologien. Læserne vil her og i andre »UFO-Klassiker« stifte nærmere bekendtskab med Klass' "forklaringer".

Klass mener, at der er to mulige forklaringer på Socorro-hændelsen. (evt. en kombination). Den første forklarer den som værende et naturfænomen, medens den anden forklaring går ud på, at observationsberetningen er opspind - et reklamenummer for byen Socorro.

Plasma?

Zamora så ifølge Klass slet ikke et fast fysisk objekt, men en plasma (en samling ioniseret luft), som var blevet frigjort fra en af de få spredte skyer over Socorro eller var en koronaudladning fra 115.000 volt-højspændingsledningen, der løber 1.600 meter vest for observationsstedet. Plasmaen har så tilbagelagt omkring 1.600 m og lagt sig pænt til rette (husk, at det blæste kraftigt denne dag) i den lille kløft, hvor Zamora opdagede den. De to landingsben på objektet var bare et par lange grene på nogle buske tæt ved kløften (se fig. 14), og de skikkelser var blot energiudladninger fra plasmaen, som Zamora p.g.a. afstanden fejlagtigt antog for at være personer ved objektet. Landingsmærkerne og det afsvedne krat er også forårsaget af (de efterhånden mange) energiudladninger, som plasmaen har "affyret" mod den sandede jordbund.

Et ægtepar, hr. og fru Felix Phillips, som bor ca. 300 meter fra landingsstedet, var hjemme på observationstidspunktet, men hørte ingen buldren eller høj hvinen på trods af, at alle vinduer i huset stod åbne. Klass mener derfor, at Zamora overhovedet ikke har hørt nogen buldren, hverken da han så den blå flamme på himlen under biljagten, eller da objektet lettede og forsvandt.

Den øresønderrivende larm, som skræmte Zamora fra vid og sans, var blot et produkt af Zamoras fantasi!

Fig. 13. Nærbillede af et landingsaftryk.

Fig.12. Her ses noget afsvedent krat midt imellem de 4 aftryk.

Det er lige før, at denne plasmaforklaring er mere opsigtsvækkende og fantastisk end Zamoras beretning!

Reklamenummer?

Socorro er en by med ca. 7.000 indbyggere. Byen gennemskæres af hovedvej 60 og hovedvej 85. Turistindtægterne er beskedne, men hvis nu et rumskib fra en fremmed klode kunne besinde sig til at lande i et ikke for uvejsomt terræn mellem de 2 hovedveje, kunne landingsstedet blive en stor seværdighed, der nok tiltrække de turister, som ellers fortsætter gennem Socorro uden at lægge penge i bykassen.

Ifølge Klass har Zamora og de øvrige betjente sammen med byens borgmester, Bursom, opdigtet historien. Landingsmærkerne skulle således være lavet af Zamora med en spade, ligesom han har antændt krattet.

Klass mener, at denne forklaring understøttes af borgmester Bursoms økonomiske interesser i en øget turisme. Bursom er foruden borgmester også bankdirektør i Socorro, og han ejer det stykke jord, UFOen landede på.

Mon Zamora virkelig ville risikere sit gode omdømme og arbejdet inden for politiet ved at deltage i

Fig. 14. Pilene viser de 2 buske, som Zamora ifølge Klass' hypotese kan have antaget for at være landingsben.

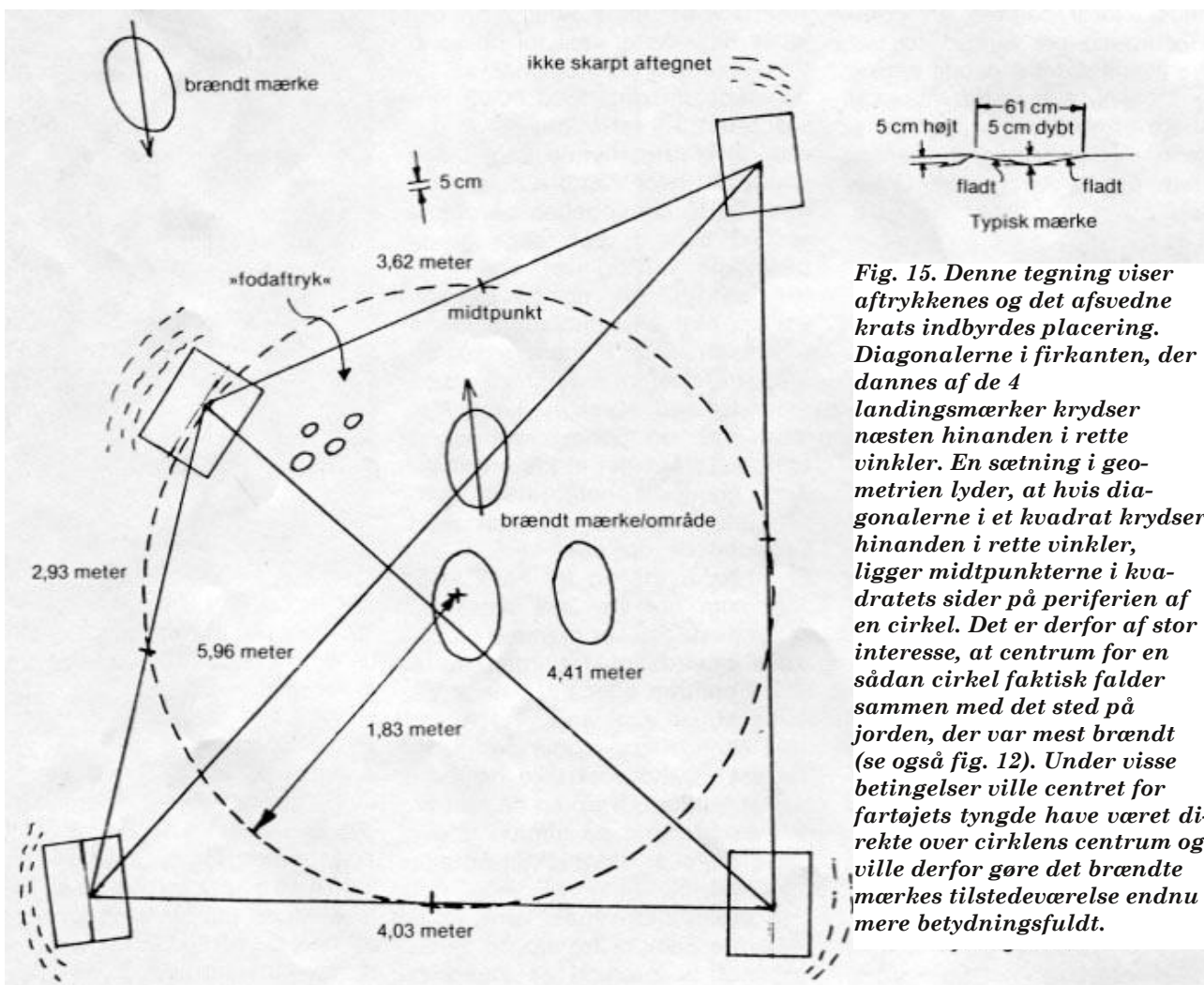

Fig. 15. Denne tegning viser aftrykkene og det afsvedne krats indbyrdes placering. Diagonalerne i firkanten, der dannes af de 4 landingsmærker krydser næsten hinanden i rette vinkler. En sætning i geometrien lyder, at hvis diagonalerne i et kvadrat krydser hinanden i rette vinkler, ligger midtpunkterne i kvadratets sider på periferien af en cirkel. Det er derfor af stor interesse, at centrum for en sådan cirkel faktisk falder sammen med det sted på jorden, der var mest brændt (se også fig. 12). Under visse betingelser ville centret for fartøjets tyngde have været direkte over cirkelns centrum og ville derfor gøre det brændte mærkes tilstedeværelse endnu mere betydningsfuldt.

et svindelnummer, der hovedsagelig ville gavne borgmesteren? Desuden er en hemmelighed mellem mere end 2 personer efter kort tid ikke mere en hemmelighed. Og hvad med myndighedernes undersøgelser?

UIDENTIFICERET

Major Hector Quintanilla, daværende chef for Project Blue Book, siger: "Vi undersøgte jordprøverne på hærens laboratorier. De brændte buske blev undersøgt for mulige rester efter brændstof. Vi målte afstandene mellem landingsmærkerne. Der var endda fodspor i sandet. Min første reaktion var, at det var en testtype af et månelandingsfartøj fra NASA eller luftvåbnet - det så ud til at være den eneste logiske forklaring.

Dette er måske den bedst dokumenterede sag i luftvåbnets arkiver, og jeg har undersøgt alt. Hele vejen op til forsvarskommandoen... og intet, intet. Jeg ville ønske, at jeg kunne sætte fingeren på den... men jeg er ikke overbevist om, at det var noget ikkejordisk."

Den officielle rapport om Zamoras observation konkluderer: "I begyndelsen blev det antaget at være en observation af en slags månelandingsfartøj. Efterforskningen har til dato ikke kunnet bekræfte dette. Sagen er rubriceret som UIDENTIFICERET, indtil nye data foreligger."

Dr. Hynek skriver afslutningsvis i »The Hynek UFO Report«: "Der er måske en enkel, naturlig forklaring på Socorro-hændelsen, men efter at have undersøgt sagen til bunds tror jeg det ikke. Det er min opfattelse, at en virkelig fysisk tildragelse fandt sted den 24. april 1964 uden for Socorro i New Mexico."

Kilder:

1. »Project Blue Book«, arkivnr. 8766.
2. »The Hynek UFO Report«, J. Allen Hynek, 1977.
3. »UFOs Past, Present & Future«, Robert Emenegger, 1974.
4. »The Humanoids«, red. Charles Bowen, 1969.
5. »UFOs - Identified«, Philip J. Klass, 1968.
6. »UFOs - Explained«, Philip J. Klass, 1974.
7. »UFOs. A Pictorial History from Antiquity to the Present«, David C. Knight, 1979.
8. »UFO - Dokumenteret«, J. Allen Hynek, SUFOI, 1974.

Hvad så Samosa

Måske er det mest interessante ved Zamoras observation det skrifttegn eller symbol, som han meget tydeligt husker at have set på det ægformede objekt. Det er meget sjældent, at en ufo-rapport indeholder oplysninger om inskriptioner på et objekt. Faktisk tyder den slags inskriptioner på, at fartøjet er menneskeskabt. De er normalt anbragt på fly med et klart formål - identifikation. Kan man rent teoretisk få symbolet, som Zamora så, til at passe med et kendt symbol, burde man kunne finde fartøjets oprindelse.

Af Patrick Huyghe

Zamoras beskrivelse af symbolet på objektet mindede J. Allen Hynek om et typisk kvægbrændemærke, men Zamora så helt sikkert ikke en ko. Jacques Vallee, som arbejdede tæt sammen med Hynek på Northwestern University tilbage i 1964, mente, at symbolet lignede Astropowers logo. Astropower var en underafdeling af Douglas Aircraft Corporation. Vallee fandt logoet i en annonce i en særudgave af »Proceedings of the Institute of Radio Engineers« dateret januar 1961. Symbolet gjorde Vallee mistænksom. Han

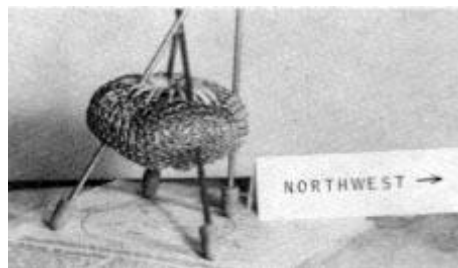

Fig. 16. Ud fra grundtegningen i fig. 13 kan man som vist her lave en model af objektet. Objektets konstruktion er unægtelig noget asymmetrisk. Landingsbenene har hver sin længde og hældningsvinkel.

(Tegning: Chris Lambright)

havde aldrig før hørt en så enestående beretning om en ufo med inskriptioner på siden. Det fik ham til at spekulere på, om Socorro-fartøjet kunne være en militær prototype af en eller anden slags. Ligesom Quintanilla (se side 11) havde også Vallee en mistanke om, at det kunne være en prototype af et månelandingsfartøj.

Ballon-hypotesen

Larry Robinson mener, at han ved, hvad Lonnie Zamora så den dag for længe siden. På et tidspunkt mellem 1965 og februar 1967 mener Robinson, nu ingeniør ved Indiana University, at han så en artikel om en serie flyvninger gennem flere stater med varmluftballoner. Et kort i artiklen viste, hvor landingerne fandt sted.

Ifølge Robinson fortæller en anekdote fra dengang:

”Ballonen blev set af en ordenshåndhæver, som besætningen troede ville skyde på dem. Ballonen forskrækkede ham. Besætningen fandt senere ud af, at han troede, at han havde set et rumskib.”

Desværre har Robinson ikke været i stand til at finde artiklen.

I marts 1967 købte Robinson magasinet Looks specialudgave om flyvende tallerkner og læste for første gang om Socorro-observationen. Navnet Socorro virkede bekendt på ham, da han for ikke så længe siden havde set et kort med byens navn i forbindelse med en artikel.

I juni 1968 så Robinson for første gang symbolet, som Zamora havde set på fartøjet. Han kom straks i tanke om, at han i et magasin tilbage i 1963 eller 1964 havde set en ballon, som tilhørte eller var sponsoreret af »International Paper Corporation«. Deres logo var en cirkel med en pil lavet af bogstavene "I" og "P" pegende opad. Han afviste dog en ballon som forklaring på Socorro-hændelsen, da han ikke på det tidspunkt var klar over, at en ballon kunne være så larmende.

Så en dag i sommeren 1976 hørte Robinson en kraftig rumlen og hundeglam udenfor. Da han kom ud i gården, så han et rundt objekt omkring 70 m oppe. Det var en bemanded varmluftballon ejet af et lokalt vinfirma. Ballonen rumlede igen, og han så en flamme komme fra brænderen, der opvarmede luften.

Da Robinson igen læste om Socorro i februar 1996, faldt tingene på plads.

”Alle enkelthederne ved observationen passer godt med, hvordan en ballon opfører sig,” konkluderer Robinson, som bemærker, at disse varmluftballoner til ”sportsbrug” var ganske nye i 1964.

”Når en ballon landede, lukkede piloten af sikkerhedsgrunde for brænderen. Gondolen var sandsynligvis af den trekantede type, man brugte før 1964. Når den landede, afsatte den tre mærker i jorden. Besætningen brugte så en stang til at holde den nederste del af ballonen åben. Når besætningen gjorde dette, afsatte den et fjerde mærke og fodsporene. Besætningen tændte så brænderen igen (de bump Zamora hørte) og fyldte ballonen med varm luft. Brænderen blev holdt vandret, til ballonen var så fuld af luft, at den lettede fra jorden. Denne proces kunne sætte ild i vegetationen. Med en måske skrækslagen betjent, som gemte sig bag nogle buske klar til at skyde efter dem, er det klart, at de havde travlt med hurtigt at få ballonen i luften.”

Robinson mener, at symbolet på objektet var International Paper Corporations logo, og at objektet var en af deres balloner. Men en henvendelse til International Paper Corporations hovedkvarter i Rye, New York, kunne ikke bekræfte denne hypotese. International Paper Corporations logo, der faktisk ligner det symbol, som Zamora så, blev først taget i brug i 1968, altså fire år efter Socorro-observationen. Og det var ikke rødt, som symbolet Zamora så.

”Jeg tror, jeg ved, hvad der skete,” siger Robinson. Ved en ballonkonkurrence skal symboler/numre være synlige på lang afstand, så man kan identificere ballonerne. International Paper Corporations oprindelige logo var ikke tydeligt nok til, at man kunne se det på afstand. Så man har taget det nye i anvendelse på det tidspunkt. Eller en anden har haft et lignende logo.”

Hemmeligt militærprojekt?

Eller kan ballonen have været en del af et hemmeligt militærprojekt? I en artikel af Peter Stekel om ballonpioneren Don Piccard står der: Mens han fra 1962 til 1964 var ansat hos Raven Industry, brugte Piccard sin energi på at markedsføre Vulcoon, en en-mands varmluftballon. Af hensyn til sin sikkerhedsgodkendelse fortalte Piccard, at han arbejdede på en sportsballon og ikke havde det fjerneste med Ravens militærprojekter at gøre.

Når han ser tilbage på sin tid hos Raven, mener Piccard, at firmaets afdeling for sportsballoner var

Announce for Astropower

Det mener jeg er for kort tid, når man også tager hensyn til, at han tre gange forsøgte at få sin politibil op ad bakken. Så jeg spurgte ham, om han kunne huske, hvor lang tid observationen varede.

”Ja, jeg husker det. Jeg vil tro omkring seks eller syv minutter.”

Da du opdagede, at objektet ikke var en forulykket bil, hvad troede du så, det var?

”Jeg ved det ikke. Jeg tænkte slet ikke. Jeg løb bare. Jeg ved ikke... Jeg ved ikke... Jeg var så bange, at jeg ikke tænkte.”

Hvad skræmte dig?

”Larmen. Objektets tilstedeværelse.”

Hvad mener du i dag om det, der skete dengang?

”Jeg ved det ikke. Jeg tænker ikke så meget over det. Jeg tager ikke derud igen. Jeg taler heller ikke om det længere. Men folk ringer stadig til mig for at tale om det.”

Fik hændelsen stor indflydelse på dit liv?

”Den havde ingen indflydelse på mit liv. Det var bare noget, der skete, og jeg fortsatte som hidtil.”

Hvor længe var du i politiet?

”15 år i alt. Men to år efter hændelsen stoppede jeg. Jeg begyndte så at arbejde med deponering af jord. Det arbejder jeg stadig med.”

Har byen Socorro ændret sig siden hændelsen?

”Overhovedet ikke. Den er stadig en lille by, og ikke andet.”

Hvad mener du selv, du så den dag i 1964?

”Det ved jeg stadig ikke. Jeg mener ikke, at det var noget herfra. Det var noget fra et andet sted, vil jeg gætte på. Jeg tror ikke, det var et hemmeligt projekt, eller noget der ligner det.”

Men de to væsner, du så ved objektet, de så meget almindelige ud, ikke?

”Jeg så ingen væsner. Jeg troede bare, at jeg så nogen, da jeg var længere oppe ad vejen. Jeg så dem faktisk ikke. Jeg troede, at jeg så nogen i overalls, men i virkeligheden så jeg dem ikke.”

(To timer efter hændelsen, da FBI-agenten Bymes udspurgte Zamora om hændelsen, fik Zamora at vide, at det var bedst, at han ikke fortalte, at han havde set to små væsner i hvidt, for så ville ingen tro på ham. Her, så mange år senere, har Zamora svært ved at indrømme over for fremmede, at han så disse væsner. Eller har han?)

Fandt du nogensinde ud af, hvad symbolet på objektet betød?

”Nej, det gjorde jeg ikke. Det har ingen, vil jeg tro.”

En person har for nylig forsøgt at forklare din observation ved at fortælle, at der var en varmluftballonkonkurrence dengang, og at du så en ballon, som gjorde et kort stop. Hvad mener du om den teori?

”Folk siger så meget. Dengang vidste alle, hvad det var. Alle havde en forklaring. De sagde, at et var en 'pogo' (et fly der kan lande og starte lodret), en varmluftballon eller en hvirvelvind. De sagde så meget, men jeg ved, hvad jeg så. Og det var ikke sådan noget.”

Har du set noget lignende siden?

”Nej.”

Tror du på ikke-jordisk liv?

”Jeg ved det ikke. Måske. Jeg så noget, men jeg ved ikke, hvad det var.”

Hvad mener din kone om det?

”Hun synes, jeg er skør.” (Zamora ler)

Det siger alle koner vel om deres mænd.

”Ja, det gør de.” (Zamora ler)

Konklusion

Socorro-observationen er en af ufo-historiens mest bemærkelsesværdige hændelser. Sagen er blevet undersøgt og analyseret på kryds og tværs af de skarpeste hjerner og er bemærkelsesværdigt nok »Project Blue Books« eneste uopklarede observation af et landet fartøj og besætningsmedlemmer.

Mange faktorer hæver denne observation over de fleste andre. Primærvidnet er politibetjent og en yderst troværdig person. En del sekundærvidner hævder, at de også har set noget på samme tidspunkt på nært hold og i fuld dagslys.

Det vigtigste er måske, at der også var fysiske spor, huller i jorden og forkullede buske, hvilket tyder på, at der har været et fysisk objekt på landingsstedet. En anden faktor, som sætter denne observation i et godt lys, er, hvad der skete lige umiddelbart efter observationen. Objektet var knapt nok forsvundet ud af syne, før en lang række undersøgelser gik i gang. Der hersker ingen tvivl om, at et virkeligt objekt blev set. Men hvad var det? Mange mennesker var dengang sikre på, at det var et hemmeligt, militært våben, eller noget NASA isenkram der foretog en kort nødlanding. Men selv om Blue Books leder Quintanilla havde adgang til oplysninger på meget højt plan, kunne han ikke

bekræfte disse teorier. Selv hvis disse hemmeligheder blev holdt skjult for ham, kunne vi forvente, at der i dag mere end et kvart århundrede senere var sluppet et eller andet ud om objektet. Men ikke det mindste er sluppet ud af Pentagons mørke korridorer.

Kan det ganske enkelt have været en varmluftballon, som havde et kortvarigt pit-stop, som ingeniøren Larry Robinson hævder? Muligvis. Når alt kommer til alt - som Robinson helt korrekt påpeger - sagde Zamora, at det så ud "som en ballon". Men mange andre faktorer taler imod en sådan forklaring. Zamora så ingen kurv, gondol eller platform under ballonen, heller ingen reb, og flammerne kom fra bunden af objektet og ikke midten, og de var rettet nedad. Og Zamora blev forskrækket, da han så objektet. Efter 13 år i politiet havde han aldrig set noget lignende.

Robinson hævder, at den modeme varmluftballon blot var to år gammel, da observationen fandt sted, og at folk derfor ikke kendte noget til den med dens nye teknologi med brummen og flammer. Derfor var det ikke underligt, at Zamora blev overrasket. Men hvis det var en ballon, hvordan kunne den så afsætte landingsmærker i ørkenen, som var den et fartøj på 4 til 10 tons? Robinson mener, at en ballon med en metalplatform kunne afsætte aftrykkene. Han minder os om, at væsnerne også efterlod sig "fodspor". "Var de overvægtige?" spørger han.

Man må nok formode, at en så jordnær forklaring var blevet grundigt undersøgt dengang. Havde der været den mindste chance for, at det var en ballon, ville Blue Book helt sikkert have brugt det som sin forklaring på observationen. Quintanilla var desperat i forsøget på at finde en forklaring. Hvordan kunne han - og alle andre - have overset noget så simpelt?

På den anden side, hvis Robinson har ret, hvem kunne så finde på at spørge et firma, der laver papkasser, om de havde en ballon i området? Selv om ballonforklaringen ikke er umulig, er den højst sandsynligt ikke den, man skal tro på. Men måske heller ikke så usandsynlig som et ikke-jordisk fartøj. Kunne det have været et fartøj fra en anden verden? Antallet af ufo-observationer blev fordoblet i april 1964, og disse observationer var en slags forløber for 1960ernes store "bølge". Men hvis det var et ikke-jordisk fartøj, hvorfor lignede det så et "menneskeskabt"? Kraftig rumlen og klart lys er snarere undtagelsen end reglen for ufo-rapporter. Nej, hvis det var fra en anden verden, må det have været fra vores egen, måske fra engang i fremtiden. Det er dog ikke indlysende, hvorfor en tidsmaskine skulle lave sådan en larm og udsende store flammer.

Sandheden er, at vi endnu ikke ved, hvad Zamora så den dag ved Socorro.

Kilde:

The Anomalist no. 8, Spring 2000/ -for & kmh

Flere vidner

Adskillige år efter Socorro-hændelsen dukkede endnu et vidne op. Robert Dusenberry, som arbejdede for Socoro Electrical Corporation, påstod, at han sammen med to andre mænd havde set objektet lette, da de kørte i "landingsområdet" den dag. Flere timer senere så en sergent ved Stallion Range Station ved White Sands Missile Range et blåt lys på himlen. Da lyset blev kraftigere, gik motoren i hans bil i stå, og det elektriske system holdt op med at fungere. Da lyset igen blev svagere, kunne han starte bilen. Lyset kom fra sydvest på netop den kurs, objektet havde, da Zamora mistede det af syne.

Den samme dag i New York

Den 24. april 1964 kl. 10.00 – omkring 10 minutter før Socorro-hændelsen – så Gary Wilcox, en landmand fra Tioga City, New York, et fartøj, der lignede fartøjet i Socorro, ligesom de to skikkelser var identiske. Wilcox fortalte, at han så en skinnende genstand i skoven. Da han nærmede sig, opdagede han et syv meter langt, ægformet objekt svæve en halv meter over jorden. Da Wilcox begyndte at undersøge objektet, stod han pludselig over for to væsener med en højde på omkring 1,20 m og iført sølvhvidt tøj, som også dækkede deres hoveder. De bar på skovle med jord.

Et af væsenerne gik hen mod Wilcox og begyndte at tale til ham på engelsk. De talte sammen i omkring to timer om emner som luftforurening, rumsonder, landbrugsmetoder – og den kendsgerning, at væsenerne kom fra Mars. Marsboerne bad Wilcox om at holde mund med oplevelsen. Så gik de ind i deres fartøj, der udsendte en kraftig lyd og lettede.

Wilcox kunne godt se, at historien var ret så absurd, så han troede, at nogen tog gas på ham. Han fortalte dog sin mor, hvad der var sket. På den måde slap historien ud. I de følgende dage dukkede mange forskellige op for at interviewe Wilcox, deriblandt sheriffen, to FBI-agenter, ufo-forskere og journalister. De fik alle det indtryk, at Wilcox var en yderst fåmælt person, som ingen ville beskyldte for at ønske opmærksomhed.

Wilcox hørte først om Socorro-hændelsen en uge senere, da hans får viste ham et avisudklip om den.

Et andet syn på Socorro-ufoen

Zamoras ærlige natur og hans troværdighed sammen med de fysiske spor gav "Socorro-landingen" fra 1964 international opmærksomhed.

J. Allen Hynek kom til byen og var meget interesseret i landingsaftrykene og de brændte mærker. Ray Stanford skrev en bog om hændelsen, »Socorro Saucer in a Pentagon Pantry«. Philip Klass kom for at foretage undersøgelser. Socorro-hændelsen blev omtalt i utallige bøger og artikler og dukkede endda op i tv-serien »Unsolved Mysteries«. Men hvad skete der egentlig?

Af David E. Thomas

Der er mange teorier. Ray Stanford mener, at det drejer sig om endnu et besøg fra rummet - og forsøgt hemmeligholdt af myndighederne. Philip Klass skriver i bogen »UFOs Explained«, at sagen er fup - brygget sammen af byens borgmester og Zamora for at give Socorro omtale, (hvis det var tilfældet, havde de ikke heldet med sig).

En teori går på, at fysik-studerende med for megen fritid drev gæk med byen, men det rygter tror kun få på.

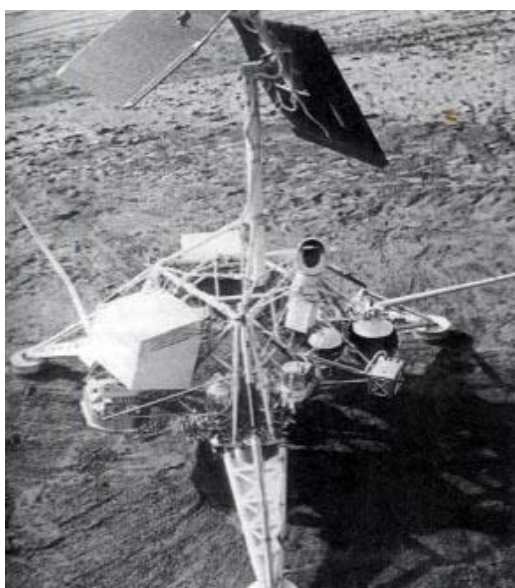
Major Hector Quintanilla, leder af flyvevåbenets »Project Blue Book«, undersøgte muligheden for, at det var en prototype af et månelandingsmodul udviklet til Apolloprogrammet, men han fandt ud af, at man ikke havde nogen operationsklar prototype i 1964.

Senest har Larry Robinson fra Indiana University foreslået, at Zamora så en bemanded varmluftballon. Denne teori passer godt med Zamoras beskrivelser af den skiften fra lav- til højfrekvent støj, der kom fra "flammen" - en støj der ligner lyden fra de propangasbrændere, man bruger på varmluftballoner. En anden mulig kandidat er dukket op inden for de senere år, samtidig med at man identificerede kilden til Roswell-hændelsen som et specifikt projekt udført af New York University. Her sendte man balloner op fra Alamogordo i sommeren 1947. En af deltagerne ved opsendelserne, Charles B. Moore (er bl.a. omtalt i UFO-Vision nr. 6), boede i Socorro og forskede i atmosfærisk fysik ved »New Mexico Institute of Mining and Technology«. Moore, som nu er pensioneret, har haft en meget fornem karriere og har modtaget American Institute of Aeronautics Astronautics (AIAA) Otto C. Winzen Lifetime Achievement Award for sine videnskabelige bedrifter, som blandt andet omfatter flyvning med ballon til rummets grænse. Charles B. Moore besøgte Socorro "landingsstedet" i 1966 og mener, at Lonnie Zamora er en troværdig mand og virkelig så et eller andet mærkeligt den dag i 1964.

Dr. J. Allen Hynek står her på observationsstedet den 29. april 1964 og fotograferer i den retning, hvorfra objektet kom.

(Foto: Ray Stanford)

Surveyor var et trebenet, ubemandet rumfartøj, som blev brugt til hente oplysninger om Månens overflade forud for Apollomissionerne.

(Foto: NASA)

Tre år efter Surveyor 3 landede på Månen, landede Apollo 12 tæt ved. På billedet henter Pete Conrad dele fra Surveyor 3. I baggrunden ses Apollo 12.

(Foto: Alan L. Bean/NASA)

Daily Range Schedule for Friday, 25 April 1964			Prepared by Range Operations Directorate Deputy for Range Activities AFHQ, WAFB, New Mexico, 25 April 1964			
CODE	MISSION	TYPE	BEHIND TIME	A/C SUPPORT	DOC SUPPORT	COMMENT
AA	Track	Sit Test	0715Z.D.-07450000-0800-0810Z	Army Aviation		---
AB	Surveyor	Helicopter Flight	0945-1145			---
AC	RFD Check	Photo	083001-0900-1200			X
AD	DD	Tracking	0055-1205			C
AE	Computer		0900-1000			---
AF	RFD Check	Refuel	0900-1300			---
AG	Aerobee	Ground Check	1000-1100			---
AH	Esmer	Equip Check	1000-1400	C-130		---
AI	Track	Sit Test	1015Z.D.-1140Z-1130Z	Army Aviation		---
AK	TV	Rockets & Boats	1100-1200			---
AL	1011	Chart	1120-1210			C
AM	RFD Check	Refuel	1200-1400	F-33		X
AN	RFD Check	Refuel	1300-1430			---
AO	TV	Tracking	1315-1400			---
AP	TV	Rockets & Boats	1400-1600			---
*PROGRAMS FLIGHT "AC" Maintained to on range.						
*SCHEDULE FOR WEEKEND						
KIDNAP FORECAST FOR THE WEEKEND:			AIR FORCE	ARMY	NAVE	
			F 20, 25th	5th, Tracking	RFD Check, Ref	
Daily Range Schedule for Monday, 27 April 1964			Range Operating Hours: 0800-1630			
AA	Surveyor	Helicopter Flight	0600-1000			---
AB	F-106	GR-36/37-30(Chart)	0700010-0730010-0900-2.0.-0900-0930	F-106, F-100	QF-30	X
AC	RFD Check	Frequency	0700-1200	C-131		---
AD	RFD Check	Frequency	0715-0830	C-131		---
AE	Vigilante	Range	0800-0810Z-10Z-02Z-10Z-31Z	C-131		S
AF	DD	Tracking	0800-1030			C
AG	RV	Tracking	0900-0945			C

Et uddrag af White Sands Missile Range logbogen fra hhv. den 24. april og 27. april 1964. Begge dage var der helikopterflyvning med Surveyor.

I 1995 erfarede en af Moores kolleger, Bernard "Duke" Gildenberg, som stod i spidsen for Skyhook Ballon-programmet ved Holloman Air Force Base i Alamogordo, via kaptajn James McAndrew (leder af flyvevåbenets genundersøgelse af Roswell-sagen i 1990'erne - bl.a. omtalt i *UFO-Nyt* nr. 2, 2002), at der den 24. april 1964 blev udført en række særlige forsøg i den nordlige del af White Sands Missile Range (WSMR). Her brugte man en

helikopter til at flyve et Lunar Surveyor fartøj rundt til de forskellige afprøvninger. Denne nye vinkel på Socorro-beretningen blev

første gang omtalt i en kort notits den 15. juli 2002 i James Moseleys satiriske ufo-tidsskrift *Sauce Smear*.

Tidspunktet for ufo-observationen er dog ikke det helt rigtige. En logbog over de forskellige forsøg viser, at de blev udført om formiddagen, mens Zamoras observation fandt sted om eftermiddagen. Tingene foregår dog ikke altid som planlagt, og mange af de test, som skulle foregå om formiddagen, var først færdige hen på eftermiddagen. Faktisk kan en bombebevælselse i området have forsinket testene.

Der er også andre interessante ting, som kan støtte Surveyor-forklaringen på Socorro-hændelsen.

1) Forsøgene med Surveyor blev foretaget ved hjælp af en lille Bell-helikopter. Månelanderen var fastgjort på siden af helikopteren. Helikopteren og landeren må have set underlige ud i profil (se i øvrigt også tekstboksen "Andre vidner"). Månelanderens landingsstel passer godt med Zamoras beskrivelse. Det samme gør landingsstellets aftryk på jordoverfladen. I Stanfords bog fra 1976 omtales Philip Klass' bemærkninger om, at aftrykkene ligner de spor, som Surveyor lavede.

2) Surveyors motorer kan også forklare de flammer, som politibetjenten så. Motorene blev ikke brugt til at holde landeren svævende, for det sørgede helikopteren for. Ifølge Hynek tydede de afsvedne mærker heller ikke på, at flammerne kom fra et tungt fartøj, der lettede.

3) Surveyor var udstyret med en mekanisk skovl med en form, der passer til den rektangulære rende, der blev observeret og fotograferet på "ufo-landingsstedet".

4) Zamora beskrev fartøjet som "aluminiumshvidt", en farve som i den grad passer på Bell-helikopterens krop.

5) Forsøgene blev udført af en helikopterpilot og en Hughes ingeniør - to personer i hvide kedel-dragter.

6) De fleste indbyggere i Socorro og adskillige efterforskerne mente, at der højst sandsynlig var tale om et hemmeligt regeringseksperiment. Nogle af efterforskerne tilknyttet Blue Book fastholdt, at det var et forsøg med tilknytning til Holloman, der var base for testflyvningerne af Surveyor.

7) Indsamling af lavastykker var blandt Surveyors opgaver, og der lå faktisk en del lavastykker i og uden for missil-afprøvningsområdet (syd for Socorro).

Disse nye oplysninger sætter selvfølgelig langt fra punktum for sagen. Der er sket en del siden 1964, og det er svært at rekonstruere så gamle og komplekse hændelser. Var det en practical joke udført af studenter? Et fupnummer? En ballon? Et fartøj fra en fremmed verden? Det får vi måske aldrig at vide. Men mon ikke mange vil foretrække Surveyor-forklaringen frem for de andre?

Det var formentlig en Bell-helikopter af denne type, som blev anvendt ved forsøget den 24. april 1964.

(Foto: U.S. Army)

Kilde:

Skeptical Inquirer, juli/august 2001/-for & kmh

David Thomas er fysiker, formand for *New Mexicans for Science and Reason*, konsulent for tidsskriftet *Skeptical Inquirer* og medlem af CSICOP's ledelse.

Andre vidner

Under en af sine besøg i Socorro interviewede J. Allen Hynek en mand ved navn Opel Grinder, der bestyrer Whitting Brothers Servicestationen ved hovedvej 85. Grinder fortalte, at der på observationsdagen var kommet en turist ind på servicestationen og havde sagt, at flyene fløj noget lavt her på egnen. Grinder svarede, at der var mange helikoptere i området, hvortil bilisten svarede:

”Hvis det var en helikopter, så den godt nok mærkelig ud.”

Bilisten havde set objektet lige syd for byen. Det var øjensynligt i vanskeligheder og var ved at lande. Han mente, at det måtte være i vanskeligheder, fordi han så en politibil (Zamoras) på vej

Rex Heflin, 1965

Af Kim Møller Hansen

Et kort bekendtskab med Rex Heflins berømte billeder fra 1965 er nok til at man kan få den meget nærliggende tanke, at der er luske ved billederne - at UFOen helt oplagt er en model placeret foran kameraet. Men det som skulle være noget ganske ligetil er åbenbart lige det modsatte. Sagen er nemlig befængt med åbne spørgsmål, løse ender, modstridende analyseresultater, få objektive oplysninger og forsvundne fotos. Alt dette gør sagen omstridt, og om billederne erklæres for at være ægte fotos af en UFO, eller om de dømmes til at være konstruerede, er måske i sidste ende et spørgsmål om tro eller ikke-tro.

Den 3. august 1965 befandt REX HEFLIN, hovedvejsinspektør for Orange County, Californien, sig på Myford Road omkring 540 m sydsydvest for byen Santa Ana og ikke ret langt fra El Toro Flådestationen. Heflin kørte i en Ford varevogn og efterså vegetationen langs vejsiden. Nogle grene skjulte næsten et vejskilt, og Heflin ville derfor over vognens 2-kanals radio kontakte vejvæsnets hovedkvarter i Santa Ana. Men radioen var helt død! Heflin vendte vognen og kørte videre ad Myford Road i nordøstlig retning med meget lav hastighed. Klokken var da 12.38.

Pludselig blev hans opmærksomhed fanget af et lysglimt gennem vognens venstre vindue. Han troede først, at det var en helikopter, indtil objektet var næsten lige foran ham, omkring 50 m over vejen. Objektets usædvanlige form fik straks Heflin til at standse vognen. Han greb det fuldautomatiske Polaroid-kamera. Model 101, der altid lå på forsædet til brug i hans arbejde, og tog et billede af objektet gennem frontruden. Objektet var ca. 9 m i diameter og 2,5 m i højden.

UFOen fortsatte i samme højde på sin øst-sydøstlige kurs med lav hastighed og krydsede derved Myford Road.

Objektet befandt sig nu til højre for Rex Heflin, og det bevægede sig således, at Heflin kunne se undersiden af det. Her var der en smal, roterende lysstråle klart synlig. Den udgik fra midten af objektets underside og endte ved objektets kant. Lysstrålen så ud til at have en hvidlig eller metallisk farve, hvilket kunne antyde, at det var lysreflekser fra en langsomt roterende propel eller en eller anden slags rotorblade.

Heflin tog nu det andet foto af objektet, denne gang gennem vinduet i højre bildør. Officerer fra den nærliggende flådestation, som senere undersøgte det originale aftryk, udtalte, at lysstrålen var klart synlig på dette foto nr. 2.

UFOen ændrede kurs til nordøstlig retning, og Heflin tog nu det 3. foto. Netop som han havde taget billedet, hørte han lyden fra en bil, der nærmede sig bagfra. Da han troede, at han måske havde parkeret lidt akavet, vendte han sig for at se, om der var plads nok til at den anden bil kunne passere. Efter at have konstateret, at han faktisk holdt parkeret i rabatten, vendte han sig hurtigt om, blot for at konstatere, at UFOen "var forsvundet i disen". Det hele havde kun taget 15 sekunder!

Så snart objektet var forsvundet, fungerede radioen igen normalt. Men selvom han nu havde muligheden, fortalte Heflin intet om den store UFO han netop havde set, eller at han havde fotografisk bevis i form af 3 polaroidfotos.

Ingen vidner

Objektet fløj tilsyneladende over Santa Ana Freeway, der denne dag som sædvanlig var meget befærdet. UFOen passerede ydergrænsen af det militære område ved flådestationen i Santa Ana, hvor der på observationstidspunktet var adskillige helikoptere i luften.

Helikopterne befandt sig syd for observationsområdet og bagved Rex Heflin, der hørte helikopterlydene, men ikke tog notits af dem,

Rex Heflin, født den 18. oktober 1927. Heflin er tidligere reservepolitibetjent, men kvittede dette job til fordel for arbejdet inden for vejvæsnets, hvor han har været ansat i 15 år.

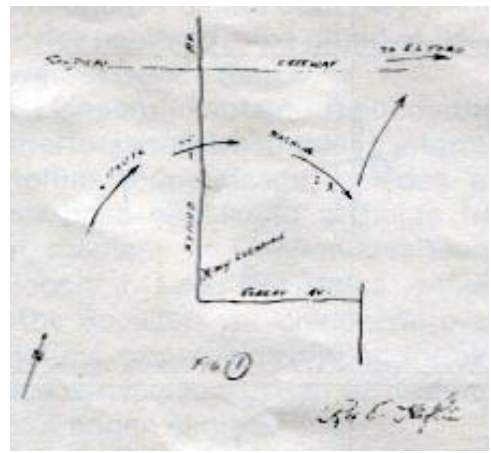
Hans overordnede anser ham for at være en dygtig, rutineret, ansvarsfuld og pålidelig medarbejder og normal i alle henseender. Dette er blevet bekræftet af USAF-kaptajn, Charles F. Reichmuth, under dennes 3½ times lange interview af Heflin.

da det er almindeligt at se helikoptere i dette område. Objektet er også fløjet over Newport Beach Freeway, lufthavnen i Orange County og tallige nærliggende boliger og kontorbygninger i dette tætbefolkede forstadsområde til Los Angeles. Alligevel var Rex Heflin den eneste person, som så UFOen denne solrige eftermiddag, hvor kun en dis ved jordoverfladen begrænsede sigtbarheden.

Offentliggørelse

Heflin fortalte først om hændelsen og viste de 3 fotos frem, da han ved arbejdsdagens ophør vendte tilbage til vejvæsnets hovedkvarter i Santa Ana. Billederne blev derefter "arkiveret" i en skuffe. Og der havde de såmænd nok ligget endnu, hvis ikke en ven til Rex Heflin nogle få dage senere overbevidste Heflin om, at de skulle prøve at sælge billederne til LIFE. Vennen telefonerede til LIFE's lokalredaktion i Los Angeles. LIFE udtrykte interesse for sagen og anbefalede, at billederne blev sendt til New York (eller Chicago?). Omkring 2 uger senere blev billederne returneret fra New York (Chicago?) til Rex Heflin uden kommentarer. Omkring dette tidspunkt ringede LIFE-redaktionen i Los Angeles til Heflin og fortalte, at hovedredaktionen ikke ville offentliggøre billederne, "fordi de var for kontroversielle på nuværende tidspunkt". (!)

Rex Heflin var ikke særlig påpasselig med de værdifulde, originale aftryk. Han lånte dem ud til venner og bekendte, der lavede aftryk af dem. Aftrykkene blev dog altid returneret ubeskadiget. Til sidst var det meste af Santa Ana i besiddelse af billederne. De faldt også i hænderne på en apoteker, som tilfældigvis viste dem til en kunde, der arbejdede på den lokale avis »The Register«. Og så begyndte der at ske noget!

Rex Heflins tegning over observationsområdet.

Rex Heflins første foto af objektet, medens det svæver ubevægeligt over Myford Road. På jorden lige under objektet ses et hvidt område, der tidlige blev antaget for at være sand og støv suget op af UFOen. Undersøgelser på stedet har dog vist, at den hvide plet er vissent græs, og at der langs Myford Road findes flere tilsvarende græsfelter.

Den 18. september besøgte Frank Hall fra »The Register« Heflin og lånte de originale aftryk. Eftersom Heflins kamera var et Polaroid model 101 forelå der ingen negativer - kun de originale papiraftryk, så »The Register« lavede kopinegativerne af aftrykkene. Billederne blev derefter returneret til Heflin med Tak for lån.

Den 20. september 1965 blev hændelsen og det første foto så offentliggjort i »The Register«, og den samme dag frigav »The Register«, to af billederne til det verdensomspændende pressebureau UPI, og historien blev bragt i adskillige aviser dagen efter.

Rex Heflin har senere oplyst til en efterforsknings-officer fra flyvevåbnet, Kaptajn Charles F. Reichmuth, at han på intet tidspunkt gav skriftlig eller mundtlig tilladelse til at offentliggøre billederne. Han gav også udtryk for, at han ville ønske, det aldrig var sket.

Skadeserstatning på 1.500 Dollars

»The Register« foreslog Heflin at gennemgå en løgnedektor-test for at fastslå observationens ægthed over for offentligheden. Dette ville Heflin kun gå med til, hvis »The Register« eller en anden ville betale ham 1.500 Dollars inden testen. Om sin modvillighed siger Rex Heflin: »Jeg ved, at en løgnedektor ikke er pålidelig nok, og hvis testen skulle give et negativt resultat, kunne jeg miste min stilling.»

Men for 1.500 Dollars var han villig til at tage risikoen. - Testen er endnu ikke gennemført.

Skøre opringninger og bombetrusler

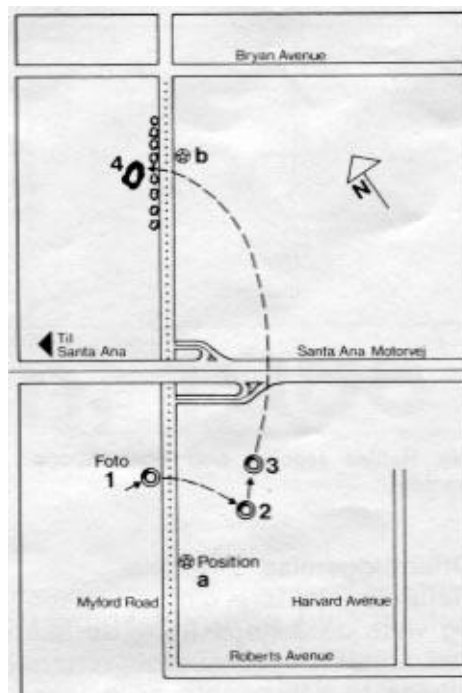
Efter historiens opdukken i aviserne den 20. og 21. september modtog Heflin mange telefonopringninger, herunder bombetrusler og opkald fra sindsforvirrede individer. Der kom også to opringninger fra to forskellige personer, der præsenterede sig som henholdsvis: repræsentant for BOING og repræsentant for NORAD (North American Defence Command).

Alle disse opringninger gav Heflin noget at spekulere over for det første fordi han havde hemmeligt telefonnummer, og for det andet fordi han ikke kunne regne ud, hvorfra folk fik hans telefonnummer.

UFO-fotos bortført!

Ifølge Heflin, fik han om aftenen den 22. september besøg af en civilklædt herre, der viste ham et ID-kort og fortalte, at han kom fra NORAD. Heflin undersøgte ikke mandens akkreditiver særlig nøje, men husker at ID-kortet bestod af to dele - den øverste halvdel var orange eller lyserød, og den nederste del var blå eller blågrøn. Heflin var åbenbart meget tillidsfuld, for han lånte uden tøven og uden at forlange en kvittering de originale aftryk til den anonyme mand. Det er det sidste man har set til den ukendte mand og de originale fotos. - NORAD kender overhovedet intet til sagen!

Der findes flere tilfælde i UFO-sagen, hvor UFO-observatorer fortæller, at de er blevet truet eller fået

Objektet har nu krydset Myford Road og er her fotograferet gennem vognens højre siderude. Man kan her se objektets underside, hvor der ifølge Heflin kunne ses en smal roterende lysstråle. Efterforskere fra den nærliggende flådestation bekræfter, at lysstrålen var synlig på det originale polaroid-aftryk. Objektet på dette billede ligner i øvrigt det objekt, som blev fotograferet den 26. juli 1975 i Saus-Fee i Schweiz. (Se UFO-NYT nr. 1, 1980).

frastjålet bevismateriale af sortklædte mænd kørende i sorte biler - ofte Cadillacs. Mænd der udgiver sig for at komme fra flyvevåbnet m.m. Disse beretninger har givet næring til myten om »Mænd I Sort« (MIB = Men In Black). Se eksempelvis artiklen »En mand i sort«-sag undersøges - og vindes! i UFO-NYT nr. 5 og 6,1979.

Efterforskning

Den 14. september erfarede EI Toro flådestationen ved Santa Ana, at billederne eksisterede, og den 18. september kontaktede sergent Dolyak Heflin og lånte de originale fotos til nærmere undersøgelse. Billederne blev returneret ved middagstid den 22. september.

Om aftenen forsvandt de originale fotos som tidligere nævnt sammen med den ukendte mand.

Den 23. september blev Rex Heflin besøgt og interviewet i 3½ time af flyvevåbnets efterforskningsofficer i UFO-sager, kaptajn Charles F. Reichmuth. Reichmuth udfærdigede to detaljerede rapporter med titlerne: »Basic Report IAW AFR 200-2. UFO, 3. august 1965, Santa Ana, California« (4 sider) og »Narrative Report And Assessment« (5 sider), begge stemplet »FOR OFFICIAL USE ONLY«. Rapporterne giver et overblik over begivenhedsforløbet, og giver læseren det helt klare indtryk, at Heflins observation af et uidentificeret fænomen virkelig har fundet sted. Den 27. oktober 1965 kunne de californiske aviser meddele, at hele sagen var svindel! Avisernes dom byggede på Projekt Blue Book's analyse af billederne - en fotoanalyse hvis resultater harmonerer meget dårligt med det efterforskningsresultat, som kaptajn Reichmuth nåede frem til. I Blue Book's arkiver kan man læse følgende om fotoanalysen:

”Undersøgelserne af de tre fotos af en formodet UFO taget af Rex Heflin ved Santa Ana er baseret på forstørrelser lavet ud fra kopier af de originale aftryk. Kameraet var sandsynligvis indstillet på en fast afstand og ikke på uendelig, eftersom landskabet i baggrunden er uskarpt på alle tre fotografier. Vejens hvide midterstribe er objektet ser ud til at være af samme skarphed. Vi mener derfor, at objektet befandt sig i samme plan som den hvide midterstribe og kan derfor umuligt have været så stort som Heflin rapporterede.

Ud fra vejens midterstriber er objektets størrelse beregnet til at være omkring 30-91 cm i diameter og 4,6-6,1 m over jorden.” Blue Book's daværende leder, major Quintanilla skriver i konklusionen: ”Vi har klassificeret sagen under svindel-fotos på baggrund af grundige fotoanalyser.”

Dr. William K. Hartmann, der var fotoekspert tilknyttet Condonkomiteen, som i 1969 offentliggjorde den meget omdiskuterede »Condon-rapport«, har også undersøgt Heflins billeder og skriver bl.a.:

”Fotografierne rummer ikke i sig selv geometriske eller fysiske data, der tillader en beregning af afstand og størrelse uafhængig af observationsberetningen. Vidnets udsagn er således af afgørende betydning i denne sag. Sagen må derfor henlægges på grund af ikkeoverbevisende data.”

Ligesom kaptajn Reichmuths efterforskningsresultater støtter Heflins vidneudsagn, således er der også opbakning at hente fra et medlem af Condon-komiteen, Robert J. Low, der ifølge avisen »The Register« var ”imponeret over Heflins samarbejdsvilje og fornuftige synspunkter... Han er bestemt ikke nogen skør rad.”

I modsætning til flyvevåbnets officielle dom mener Low, at Heflins billeder ”hører til blandt de fire eller fem fotografiske beviser for UFOernes eksistens.”

Den amerikanske UFO-organisation NICAP afviser flyvevåbnets fotoanalyse og forklaringer som umulige.

En omfattende undersøgelse blev foretaget af NICAP's afdeling i Los Angeles under ledelse af dr. Leslie K. Keaburn. Undersøgelsen blev koordineret af Idabell Epperson, som blev bistået af ingeniør John R. Gray (engageret i rumflyvningsteknologi gennem 16 år, herunder tilknyttet Apollo-programmet i 4 år), ingeniør Edward Evers og Albert Cocking (geodædisk opmålingsingeniør). Teknisk undersøgelse af billederne blev foretaget af Ralph Rankow, NICAPs fotokonsulent.

Heflins 3. foto taget gennem højre siderude lige inden UFOen fortsætter i nordøstlig retning og forsvinder i disen.

Rankow fremhæver, at man ikke, som flyvevåbnet påstår, kan bestemme UFOens størrelse ved at sammenligne dets skarphed med skarpheden af hovedvejens midterlinie. Eftersom denne hvide stribe løber diagonalt fra billedets forgrund og lige så langt "ind" i billedet, som øjet rækker, hvorledes kan flyvevåbnet så anvende denne linje til at bestemme objektets størrelse? I virkeligheden er der ikke to punkter på den hvide stribe, som er lige langt fra kameraet!

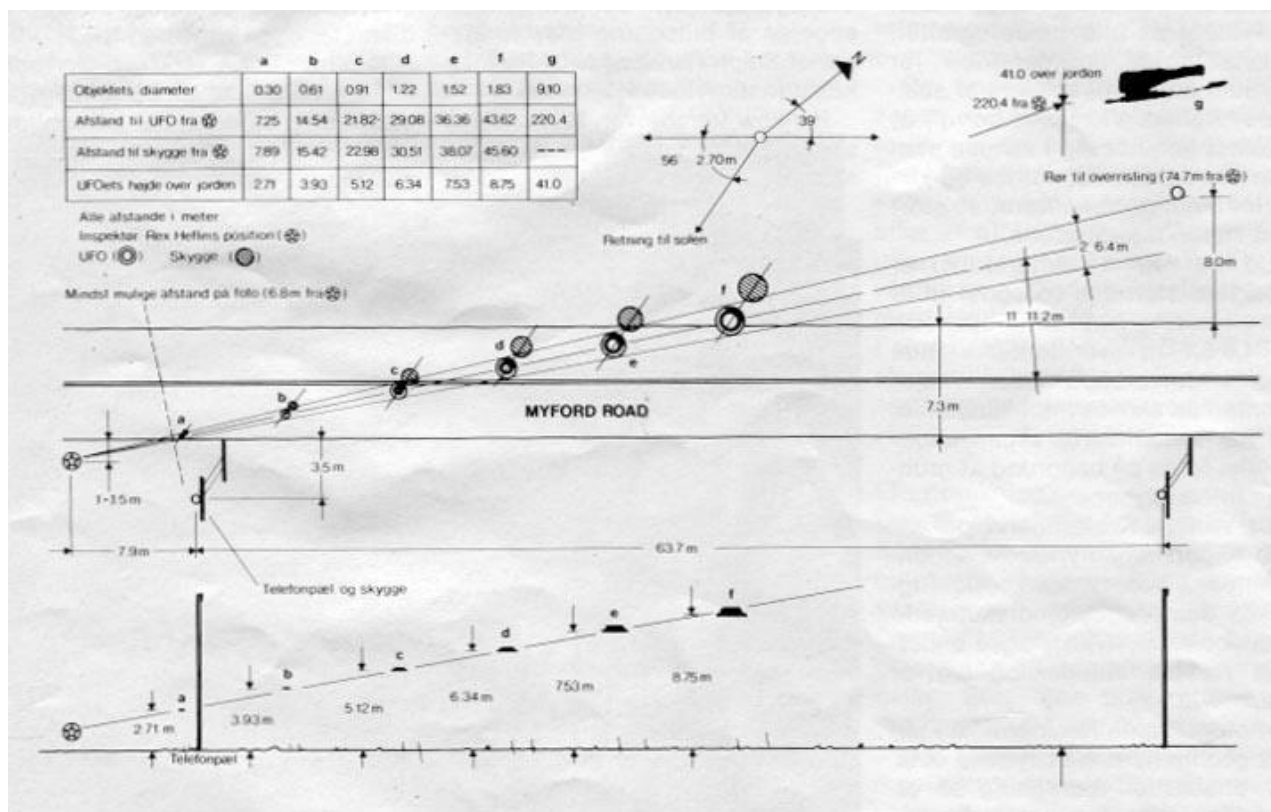
Der er åbenbart uenighed om billedernes skarphed. »The Registers« cheffotograf, Clay Miller, der undersøgte de originale aftryk, udtalte, at billederne var skarpe med alle billedets dele i fokus. Flyvevåbnet, hvis undersøgelser var baseret på forstørrelser af kopier af de originale aftryk, sagde, at baggrunden var utydelig. Men ifølge de data, der opgives for det anvendte Polaroid kamera, fremkalder det en ekstra dyb zone med skarp fokus, som gør det umuligt at lokalisere objektets position og størrelse i forhold til fokus. Det er næsten umuligt med dette kamera at tage billeder, hvor baggrunden er ude af fokus!

På det ene billede er et rørstativ 75,3 m borte skarpt, og det samme er 4 elmaster 457 m borte. Det er tydeligt, at et objekt på 9 m i diameter også vil være i fokus.

Ingeniør John R. Gray, der bor kun en halv time times kørsel fra observationsstedet, har personligt udført et stort feltforskningsarbejde. På to-årsdagen for observation - 3. august 1967 - var Gray sammen med Rex Heflin og 3 videnskabsmænd fra Jet Propulsion Laboratory i Pasedena (der undersøgte sagen på eget initiativ) på observationsstedet. Her udførte man en omfattende forsøgsserie med bl.a. en træ-model af Heflin-UFOen. Modellen var malet aluminiumsfarvet på oversiden og sort på undersiden. Den blev placeret på en stang, der blev taget billeder og gjort en masse beregninger opmålinger.

Solens stilling på observationstidspunktet blev bestemt af ingeniør Gray med det formål at undersøge, hvor UFOens skygge ville falde ved forskellige afstande. Hvis det havde været en model på 3091 cm i diameter, ville det have været tilstrækkeligt tæt på til at kaste en skygge på vejen. På større afstand ville objektets skygge falde på marken til venstre for vejen og i øvrigt have været for stort til at kaste op i luften.

John Gray understreger også, at de kopier af Heflins billeder, som via »The Register« og UPI blev spredt ud over den ganske verden, kun viser omkring 50% af det, som kan ses på det originale kopinegativ, som »The Register« lavede af de originale polaroid-aftryk. Denne beskæring har desværre gjort, at en stor del af vognens indre, træer og buske uden for bilen og en skygge på vejen fra en telefonpæl i vejens højre side på foto 1 ikke var synligt på de billeder, som »The Register« offentliggjorde, og som var udgangspunktet for flyvevåbnet's undersøgelser og de tidligste af NICAP's analyser. Grays analyser er baseret på de ubeskårede fotos, og ud fra sine fotoanalyser og udførte

Denne illustration viser ingeniør Grays beregninger angående forholdet mellem UFOens størrelse, afstand til observatøren og skygges afstand til observatøren.

forsøg på observationsstedet, er han ikke det mindste i tvivl om, at Heflin virkelig har fotograferet et stort uidentificeret objekt.

UFO i snor?

Et sæt af de bedste kopier af Heflins fotos er blevet underkastet en computerfotografisk analyse af Ground Saucer Watch (GSW), og såfremt denne analysemetode ikke er behæftet med store mangler og fejl, skulle det nu åbenbart være fastslået, at billederne ikke viser en UFO, men en lille model ophængt i en snor nogle få meter fra kameraet. GSW oplyser, at på det første foto, der viser objektet tættest på kameraet, er objektet ikke i fokus, hvilket det er på de andre to fotos, og på dem kan man ved hjælp af en speciel teknik kaldet kantforstærkning (Edge Enhancement) se en bæretråd.

Da afsløringen sætter et stort spørgsmålstegn ved disse billeders værdi som bevismateriale for UFO-fænomenets eksistens, vakte den stor opstandelse i UFO-kredse, især blandt de UFOloger, som har været personligt involveret i sagen. Isabell Epperson beskyldte GSW's leder, William Spaulding, for at stræbe efter en "ubarmhjertig offentlig kampagne, hvis formål er at bagvaske Rex Heflins personlighed".

Ann Druffel, en kendt personlighed inden for UFO-organisationen Mutual UFO Network (MUFON), har også sine indvendinger. Hun fortæller, at på MUFON's 7. Symposium i Scottsdale, Arizona i juli 1977 holdt William Spaulding et foredrag. Han fortalte også Rex Heflins fotos, og henviste til en "liniær aftegning" eller en "mulig ridse", og sagde ikke "snor". GSW's computeranalyser er foretaget 12 år efter begivenheden, og ifølge Ann Druffel er der kommet andre liniære aftegninger på Spauldings kopier, deriblandt to som er parallelle med fotoets øverste kant. Måske, siger Ann Druffel, er den liniære aftegning som Spaulding først fortolkede som en "snor" blot en ridse - blandt de andre ridser de foreliggende billeder har fået i tidens løb.

GSW skylder os endnu at offentliggøre det analysefoto, hvor man ved hjælp af kantforstærkningsteknikken kan se den omdiskuterede snor. GSW har jo tidligere offentliggjort resultaterne af sin analyse af San Jose de Valderas billederne fra Spanien, 1967. Her viste kantforstærkningen, at objektet var en model ophængt i en bæretråd. Billederne og analysen blev bragt i UFO-NYT nr. 1, 1978.

Ligesom det virker underligt, at ingen bilist på Myford Road har set Heflin-UFOen, er det også mærkeligt, at ingen har bemærket den sindrige ophængningsmekanisme, Heflin må have benyttet, hvis UFOen blot er en lille model konstrueret og gjort "flyvedygtig" af Rex Heflin og en eventuel medhjælper?

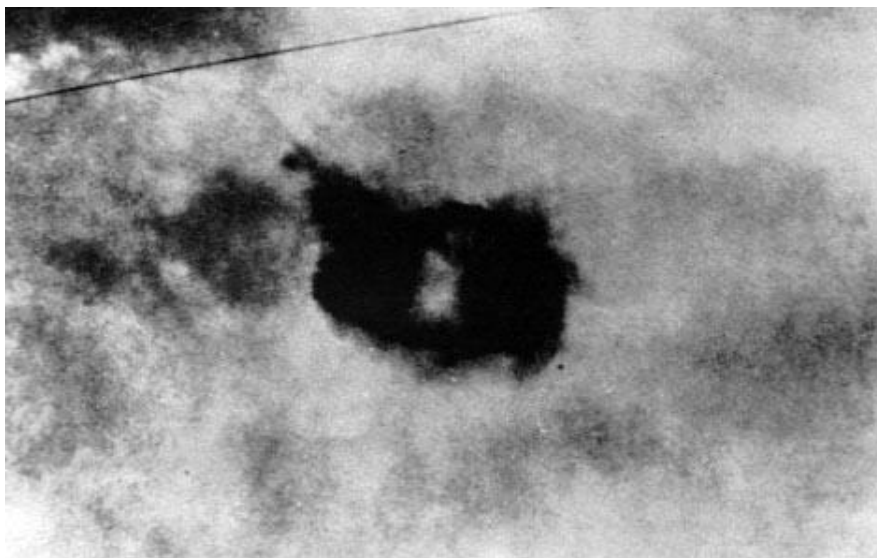
Røgringen

En af sagens andre ømme punkter er Heflins fjerde foto - der altid fremdrages af kritikerne og ofte "glemmes" af sagens tilhængere. Adskillige uger efter Heflin første gang fremviste sine tre fotografier, dukkede der pludselig et fjerde foto op - et foto som ifølge Heflin ellers er taget umiddelbart efter de andre tre. Billedet viser den blåsorte røgring, som UFOen skal have efterladt, inden den forsvandt.

Heflin blev naturligvis spurgt, hvorfor dette foto først blev offentliggjort nu, hvortil han svarede, at "...tre UFO-fotos var nok i første omgang", og at han følte, at historien var utrolig nok endda.

Medens de tre første fotos viser en skyfri, men diset himmel, er himlen på et fjerde foto helt overskyet, hvilket kraftigt antyder, at dette billede ikke kan være taget kort efter de tre andre.

Hertil siger ingeniør John Gray, at forudsat det var overskyet denne dag, ville skyerne være synlige på foto 4, da dette billede er taget uden for Heflins vogn, hvor

Heflins fjerde og meget omdiskuterede foto af en røgring, som UFOen efterlod, inden den forsvandt. Rex Heflin lånte det originale aftryk til NICAP, som desværre fik smidt det væk.

kamerarets indbyggede lysmåler kunne fungere uhindret. Ved optagelsen af billederne 1-3, som foregik indefra vognen, har lysmåleren reageret på mørket inde i vognen, hvorved sceneriet er blevet overeksponeret, således at himlen forekommer skyfri.

Med hensyn til røgringens oprindelse kan der være flere naturlige årsager. Røgringen kan eksempelvis stamme fra sprængningen af en øvelses-atomgranat, hvor toppen af paddehatteskyen kan omdannes og fortsætte som en sort røgring. Opskriften på denne ufarlige atombombe samt eksempler på andre årsager til mystiske røgringe, kan man læse om i Ole J. Knudsens artikel »En gang røg!« bragt i UFO-NYT nr. 4, 1979.

Andre observationer

Ifølge Idabel Epperson var Heflin UFOen blot et af mange ukendte objekter, der blev observeret i og omkring Orange Country i august 1965.

I den første uge af august observerede to kvinder og et barn et objekt, der var identisk eller næsten identisk med det objekt Heflin så. Denne iøjnefaldende og veldokumenterede observation fandt sted ved Sherman Oaks, Californien, omkring 48 km nordvest for Heflins observationssted.

I samme uge fandt en ny hændelse sted 24-32 km væk. Adskillige mennesker så et lysende skiveformet objekt med en kuppelformet overbygning. Objektet svævede lydløst over højspændingsledningerne, der gik langs med Santa Ana Freeway. Da bilerne begyndte at holde i kø og nogle parkerede og løb op ad skråningen til højspændingsledningerne for bedre at kunne se, satte UFOen sig i bevægelse over ledningerne og forsvandt.

En måned senere, den 4. september 1965, så en privatpilot, der fløj i nærheden af El Toro flådestationen et "tallerken"-lignende fartøj, der skinnede som poleret aluminium. To passagerer i hans Piper Cherokee var vidner til observationen.

Disse rapporter viser tilsyneladende, at Heflins observation ikke behøver at have været en isoleret foreteelse. Men om den virkelig har fundet sted, og om billederne viser et uidentificeret flyvende objekt, er i dag diskutabelt. Hos en bookmaker ville Heflin med de foreliggende oplysninger nok have odds imod sig.

Den 3. august 1967 – to-årsdagen for Heflins observation - var ingeniør John Gray, Rex Heflin og 3 videnskabsmænd fra Jet Propulsion Laboratory på observationsstedet. Billedet er taget under et af de mange forsøg, man udførte med en model af Heflin-UFOen.

Kilder:

1. »The UFO Verdict - Examining The Evidence«, Robert Sheaffer, Prometheus Books, New York, 1981.
2. »The Encyclopedia of UFOs«, Ronald D. Story, Dolphin Books, New York, 1980.
3. »The UFO Handbook«, Allan Hendry, Doubleday & Co., New York, 1979.
4. »UFOs A Pictorial History From Antiquity To The Present«, David C. Knight, McGrawhill Book Company, New York, 1979.
5. »Das Geheimnis Der Unbekannten Flugobjekte«, Adolf Schneider & Hubert Malthaner, Bauer Verlag, Freiburg Im Breisgau, 1976.
6. »UFO-fotos. Teksthæfte«, Ole Henningsen, SUFOI, 1974.
7. »UFO Top Secret«, Mort Young, Essandess Special Editions, New York, 1967.
8. »FATE«, januar 1978.
9. »The MUFON UFO Journal«, nr. 111, feb., 1977.

10. »FSR«, nr. 2, marts/april 1969.
11. »FSR«, nr. 5, sept/okt 1968.
12. »FSR«, nr. 3, maj/juni 1968.
13. »FSR«, nr. 1, jan/feb. 1968.
14. »FSR«, nr. 4, juli/august 1967.
15. »FSR«, nr. 2, marts/april 1967.

Nyt om Rex Heflin

GSW-analyse af billederne

Af Kim Møller Hansen

Under efterforskningen af denne sag henvendte vi os til Ground Saucer Watch for at få en kopi af GSW's omdiskuterede analyse af billederne. GSW's rapport var lang tid undervejs, og efter at have korresponderet med GSW angående rapportens forskellige analysepunkter, kan vi nu fremlægge konklusionerne.

Observationstidspunktet var kl. 12.30, hvilket verificeres af skyggerne på billederne.

De tre første fotos er taget på samme sted og forholdsvis hurtigt efter hinanden.

Objektet i foto 2 og foto 3 har områder af forskelligt fabrikat, f.eks. overfladestrukturen på bunden af objektet i foto 2. Her viser den computerfotografiske analysemetode, at overfladen er struktureret ligesom aluminiumsfolie, og ikke er glat ligesom toppen og siderne på det samme objekt.

Kantfremhævnings- og farvekonturerings-teknikken afslører, at der i området lige over objektet på foto 2 & 3 er en lineær aftegning, der kan skyldes en bæresnor. Denne lineære aftegning over "UFO"en findes imidlertid ikke på foto 1!

- 1) Der blev også fundet lineære strukturer andre steder på Heflins fotos, men deres længde, retning og tykkelse er af en sådan karakter, at GSW mener, at disse "linjer" skyldes ridser og fremkaldelses-fejl, i modsætning
- 2) til den mistænkelige snor over objektet på foto 2 og 3. Denne lineære aftegning blev fundet på to forskellige aftryk af billederne.

Objektet på foto 1 er utydeligt og ikke skarpt afgrænset sammenlignet med objektet på foto 2 og 3 (hvis skarphed er sammenlignelig med skarpheden på bilens bakspejl),

- 4) hvilket ifølge dataene på det anvendte Polaroidkamera ikke skyldes objektets eventuelle bevægelse.

For at finde en forklaring på denne uskarphed i foto 1 opstillede GSW følgende muligheder:

Objektet er meget langt fra kameraet, eller

objektet er meget tæt på kameraet, mindre end 30 cm, eller

objektet befinder sig i den af Hefling opgivne afstand, og utydeligheden skyldes et mystisk felt, som omgiver objektet.

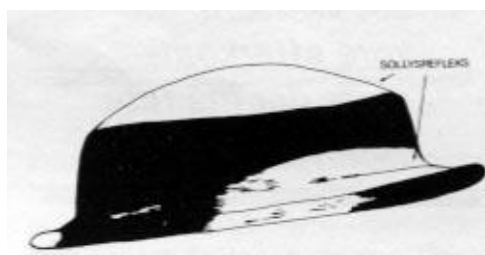
- 5) Hvis a) er korrekt, vil objektet være meget stort, omkring 60 meter i diameteren, hvilket ikke stemmer med analyseresultaterne fra foto 2 og 3.

Hvis b) er korrekt, d.v.s. objektet er en meget lille model udenfor eller lige inden for bilens forrude, strider måledataene igen med dem fra foto 2 og 3 - såfremt man altså forudsætter, at alle tre a) fotos er taget på samme måde !.

- b) Hvis c) er korrekt, d.v.s. objektet var ca. 9 meter i diameter og omgivet af et "kraftfelt", hvorfor
- c) mangler dette kraftfelt så på foto 2 og 3, som er taget umiddelbart efter?

GSW stod således over for to vanskelige spørgsmål: Hvorfor mangler bærepråden over objektet på foto 1, men ikke på foto 2 og 3, og hvorfor er objektet på foto 1 sløret i modsætning til objekterne på de to efterfølgende billeder.

GSW's fotokonsulent Fred Adrian foretog en række forsøg for at efterligne foto 1. Adrian var sikker på, at objektet ikke var en model kastet op i luften. Han bevægede kameraet under optagelserne, ændrede på kameraets fokusering, og fremstillede endda en UFO-model indhyllet i røg for at efterligne det mulige "kraftfelt" - men alt sammen forgæves. Som et sidste forsøg fotograferede han UFO-modellen, klippede objektet ud af billedet og klæbede det op på en bilrude og fotograferede således den

Tegning af Rex Heflin-UFOet, således som GSW's analysemetode viser det.

opklæbde "UFO" ud gennem bilruden. Resultatet af denne opklæbningsteknik var forbløffende. En computerfotografisk analyse af dette eksperimentalfoto gav i forbavsende grad de samme måleresultater som analysen af det originale foto!

GSW konkluderer, at det uidentificerede objekt på Heflins fotografier er en model på under 15 cm i diameter og ikke et ægte fartøj af stor størrelse. Heflins første foto er lavet ved hjælp af opklæbningsteknikken med polaroid-kameraets afstandsmåler sat på uendelig. Billede nr. 2 og 3 er lavet ved at fotografere en lille model ophængt i en bæretråd uden for bilruden.

Heflins fjerde foto, der viser

en blåsort røgring, som UFOen påstås at have efterladt, er også undersøgt. GSW anser også dette foto for at være svindel og mener, at det er lavet ved hjælp af en fotomontage eller opklæbningsteknikken.

Rex Heflins første foto af objektet, medens det ifølge Heflin svæver ubevægeligt over Myford Road. Er dette blot et fotografi af en fotograferet model klæbet op på frontruden?

Spørgsmål

SUFOI: "Hvis objektet på foto 1 er et lille opklæbet billede af en UFOmodel, kan dette så ikke afsløres af profilerings teknikken ved at denne viser en flad tværsnitsprofil?"

William Spaulding (GSW): "Selv om det opklæbde UFO-billede er et fladt 'objekt', vil profilerings teknikken vise, at 'UFOen' har form (ikke er fladt), hvis det opklæbde foto er taget af en 3-dimensional model. Omvendt, hvis den fotograferede model er plan, vil profilerings teknikken vise en flad tværsnitsprofil. Vores analyse af foto 1 viste, at det opklæbde UFO på frontruden var 3-dimensionalt, fordi den model, som Heflin angiveligt har brugt, var 3-dimensional."

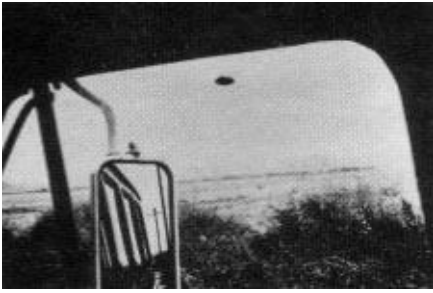
Som nævnt i et tidligere er GSW's computerfotografiske analysemetode bestemt ikke fejlfri, og ovennævnte viser, at teknikken ikke uden videre er i stand til at afsløre svindelnumre foretaget v.h.a. opklæbningsteknikken. For at afsløre dette, skal der desuden udføres en række forsøg.

I Appendix c i GSW's 46 sider lange rapport står der: "... Billede 1,2 og 3 er fotograferet efter hinanden inden for en periode på 20 minutter i de samme omgivelser. Dette er velbekræftet af skyggerne på de fotograferede genstande, sollysreflekserne i objektet, og himlens udseende både over og under objektet på alle tre fotos."

SUFOI: "Hvis objektet på foto 1 er et opklæbet billede af en model, hvorledes er det så muligt for dette model-billede (som højst sandsynligt er lavet et andet sted og under andre vejrforhold, solvinkel m.m.) at reflektere sollyset på netop den måde, som et virkeligt 3-dimensionalt objekt ville gøre, hvis det den 3. august 1965 havde befundet sig over Myford Road lige foran Rex Heflins bil?"

William Spaulding: "Dette er et virkeligt godt spørgsmål, og lad mig prøve at forklare. Lad os antage, at jeg ville lave et svindel-UFO foto. Jeg kunne til at begynde med tage en serie billeder af en UFO-model ved at bruge opklæbningsteknikken inden for en 2-timers periode fra kl. 11.00 til kl. 13.00 og under lignende vejrforhold med varmedis. Resultatet vil blive fremragende, hvis de to sidst-nævnte kriterier opfyldt. Det er muligt at have disse vejrforhold i Californien i en periode på mindst 2-3 uger (dette er den typiske augustsommersommerhimmel i den del af landet). Derefter kunne jeg klæbe modelbilledet op på frontruden og fotograferer forgrund/baggrund og sørge for realistiske skygger inden for totalbilledet. Det afgørende punkt er lysvinklen under fotograferingen af opklæbningsbilledet, idet den skal være meget nær lysvinklen, der kendetegner baggrunden. Dette er under vore forsøg foretaget med succes i den seneste tid og har givet nogle bemærkelsesværdige resultater. Opklæbningsteknikken er blot en teori, der kan forklare uskarpheden på foto 1."

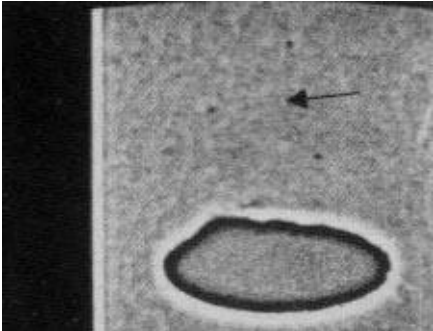
Som det fremgår af ovenstående har Rex Heflin - hvis han altså har svindlet - været en ualmindelig snedig og heldig rad. Han har haft besværet med at anvende to forskellige teknikker for at lave sine svindelbilleder. Hvorfor nøjedes han dog ikke bare med en?

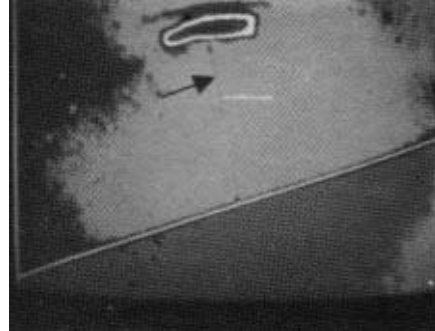
Heflins 2. foto taget gennem vognens højre siderude. Er UFOen blot en lille model ophængt i en snor?

Heflins 3. foto taget gennem sideruden.

Kantfremhævnings-teknikken er her anvendt på Heflins 2. foto, hvor man ser strukturen på objektets bund samt antydningen af en bæresnor ved pilen over objektet.

Heflins 3. foto er her farvekontureret, således at man tydeligt kan se overgangene imellem de enkelte gråtoner og dermed detaljer i filmsværtningen. Teknikken afslører ved pilen en bæretråd over objektet.

GSW er ikke enig med det amerikanske flyvevåbens konklusion i sagen - en konklusion, der fortæller, at Heflin har fotograferet en lille model (30-90 cm i diameter) kastet op i luften af en medhjælper. For at udføre dette skulle Heflin have en til at kaste modellen op og sandsynligvis også en til at holde øje med trafikken, der i øvrigt var livlig. En sådan fremgangsmåde ville være ret tidskrævende og desuden koste mange mislykkede fotos. Dertil mangler der på foto 1 den skygge, som en sådan model ville kaste på vejen eller lige til venstre for den.

Ud fra GSW's hypotese kan Heflin have været alene om det påståede svindelnummer. Men hvorfor skulle Heflin svindle? Så vidt vides har Heflin aldrig fået noget positivt, hverken menneskeligt eller økonomisk ud af sine fire fotos.

Endnu i dag, 50 år efter de blev taget, skaber billederne debat i UFO-kredse, og de er et klassisk eksempel på, hvor kompliceret fotoanalyser kan være - og hvor vanskeligt det er at drage objektive konklusioner, også selv om man har moderne teknisk isenkram til sin rådighed. Den menneskelige faktor kan ikke elimineres.

Som GSW så rigtigt bemærker et par steder i rapporten: Det faktum, at ethvert UFO-foto kan efterlignes eller tilnærmelsesvis efterlignes, er ikke tilstrækkeligt bevis for, at ethvert UFO-foto er svindel.

Valensole, Frankrig, 1965

Af Kim Møller Hansen

Om morgenen den 1. juli 1965 så landmanden Maurice Masse et æg-formet objekt med seks tynde ben og en dør. Objektet var landet i en lavendelmærk nær Valensole, Frankrig. Ved siden af objektet stod to små væsner. De blev så forskrækket over Masses tilstedeværelse, at de "lammede" ham øjeblikkeligt med en våbenlignende tingest.

Torsdag morgen den 1. juli 1965 tog Maurice Masse, 41 år, gift og far til to børn, fra sit hjem på Place du Marche i landsbyen Valensole og begav sig ud til sine marker. Klokken var ca. fem, og Masse ville udnytte morgenens friskhed. Han gik til l'Olivolområdet, der ligger næsten to kilometer nordvest for Valensole og i nærheden af Oraison-vejen. Da han nåede frem, begyndte han at arbejde med sine lavendler, der er kulturplanter, hvis olie anvendes inden for parfumeindustrien.

Omkring klokken 5.45 holdt Masse op med at arbejde for at ryge en cigaret bag en lille høj for enden af en vinmark. Han havde kun siddet der en kort stund og skulle til at rejse sig for at starte traktoren, der stod ved siden af, da han hørte en ejendommelig lyd eller snarere fløjten, som gjorde ham meget forvirret. Han troede, at lyden måske kom fra en helikopter, og at man holdt militære øvelser i dalen. Masse var vant til at se helikoptere, eftersom de ofte landede på hans marker eller i nærheden under øvelser. Han undlod aldrig at få sig en snak med piloterne, især ikke hvis de interesserede sig for jagt. Da han hørte den mærkelige lyd, var hans første tanke: "Kunne de bare fundet et andet sted at lande end på min lavendelmærk."

Han gik rundt om højen og fik nu øje på en "maskine", der bestemt ikke lignede en helikopter eller et andet kendt luftfartøj. 90 meter fra Masse stod en "maskine" på hans lavendelmærk. Objektet mindede om en rugbybold, nærmest ægformet, med et rundt cockpit foroven og omtrent så stor som en Dauphine (bil). Objektet stod på 6 tynde "ben" og en midterstøtte, nærmest som et tykt rør.

Ved siden af objektet så Masse to "drenge på omkring 8 år", der tilsyneladende var i færd med at undersøge en af lavendelplanterne. I ugen op til denne hændelse havde Masse og hans far konstateret, at lavendelmærken var fuld af planter, der var skåret over - ganske som om nogen havde været ude efter nye skud fra planterne. Masse blev derfor opbragt over at se disse to personer, der tilsyneladende tog stikprøver fra hans planter. Han sneg sig nærmere og opdagede da, at de to skikkelser overhovedet ikke var børn. Han kom frem fra sit skjul og gik direkte mod de to væsner.

Ifølge Maurice Masses vidneudsagn aflagt under ed over for kommandør Olivia, politichefen i Valensole, var de to væsner mindre end fire fod høje (1,20 m) og klædt i grågrønne ud-i-et-dragter (ke-

deldragter) uden hovedbeklædning. De havde "græskar"-lignende hoveder, 3 gange større end et normalt menneskehoved, med høje kødfulde kinder, store skråsiddende øjne, en mund uden læber og en meget markeret hage. De var skaldede og havde hvid hud.

På venstre side af deres "bælter" sad en lille cylinder eller et etui samt en lidt større af samme slags på den anden side af hoften.

Da Masse var omkring 5-7 meter fra de to væsner, blev de opmærksomme på ham og rettede sig forbavsede op. Et af væsnerne tog den lille cylinder fra bæltet og rettede med den en stråle mod Masse, der med det samme blev naglet til stedet - uden mulighed for at bevæge sig. I det næste minuts tid betragtede de ham, medens de tilsyneladende

Den franske landsby, Valensole, set fra lavendel-brænderiet, som Maurice Masse bestyrer.

udvekslede deres indtryk af ham i en slags gurglende strubelyde. Deres blik var på ingen måde fjendtligt. Masse følte ikke, at han stod over for to "uhyrer" eller monstre, ligesom han heller ikke var bange; selv om han ikke kunne røre sig. Deres hensigter var efter Masses opfattelse uden tvivl fredelige.

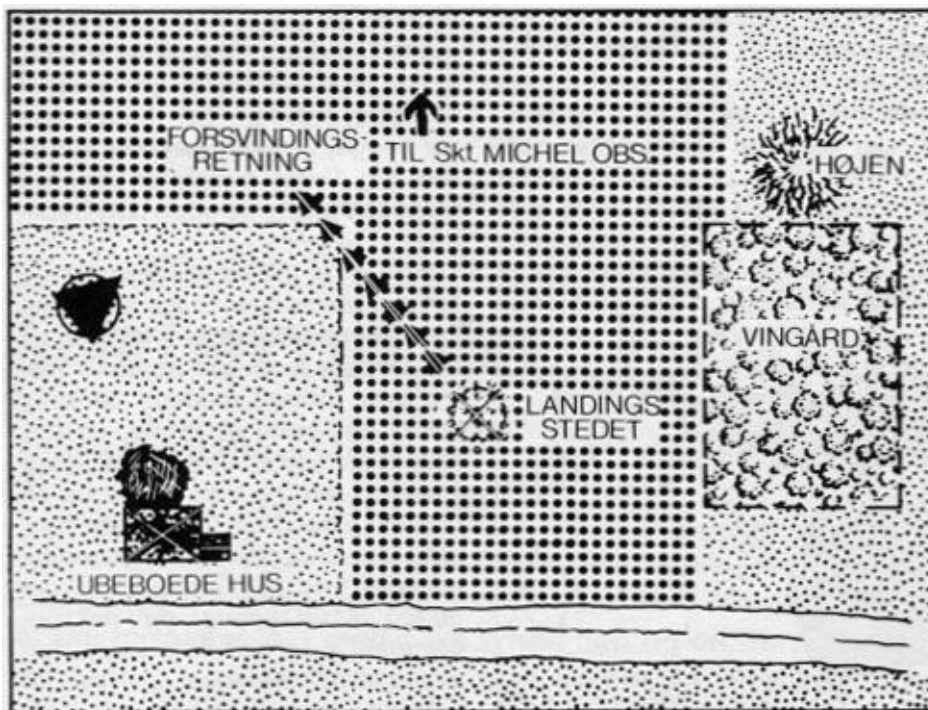
Kort efter gik de to væsner ind i fartøjet gennem en slags skydedør. Derefter udsendte objektet igen en høj fløjten, svævede nogle få meter over jorden, medens de seks "ben" begyndte at rotere, og forsvandt så med en utrolig hastighed i vestlig retning i en vinkel på 45 grader. Efter blot 20 meters flyvning forsvandt objektet fuldstændig i den blå luft! "Det ene øjeblik kunne jeg se det tydeligt, og i det næste øjeblik var det bare væk," fortæller Maurice Masse.

Masse troede, at han ville genvinde førligheden, så snart objektet og væsnerne var forsvundet, men først et kvarter efter objektets forsvinden var "lammelsen" så småt ved at fortage sig. På det sted, hvor objektet havde stået, fandt Masse nogle aftryk i den lyse jord. Aftrykkene bestod af et stort fladt aftryk med en diameter på 1,20 meter. I midten af dette aftryk, der hvor midterstøtten havde været, var der et cylindrisk hul med en dybde på 40 cm og en diameter på 18 cm. Herfra udgik fire flade render i form som et X. Hver rende var to meter lang og havde en dybde på 8 cm. To af de seks ben, som Masse havde set på objektet, havde tilsyneladende ikke efterladt noget aftryk.

Efter at være blevet befriet fra sine usynlige lænker opgav Masse at arbejde mere denne dag og vendte tilbage til Valensole, hvor han opsøgte vennen M. Moisson, indehaveren af »Cafe des Sports«, og

Hr. Maurice Masse er her fotograferet, to år efter at han, fra ti meters afstand, iagttog en rugbyboldformet UFO på sin lavendelmark. Som det ses, kan der stadig kun vokse hvede på stedet.

Kortet viser området omkring Maurice Masses lavendelmark, med landingsmærkerne indtegnnet.

aftrykkene og blev overbevist. Moisson henvendte sig til politiet, pressen fik nys om sagen, og så rullede lavinen...

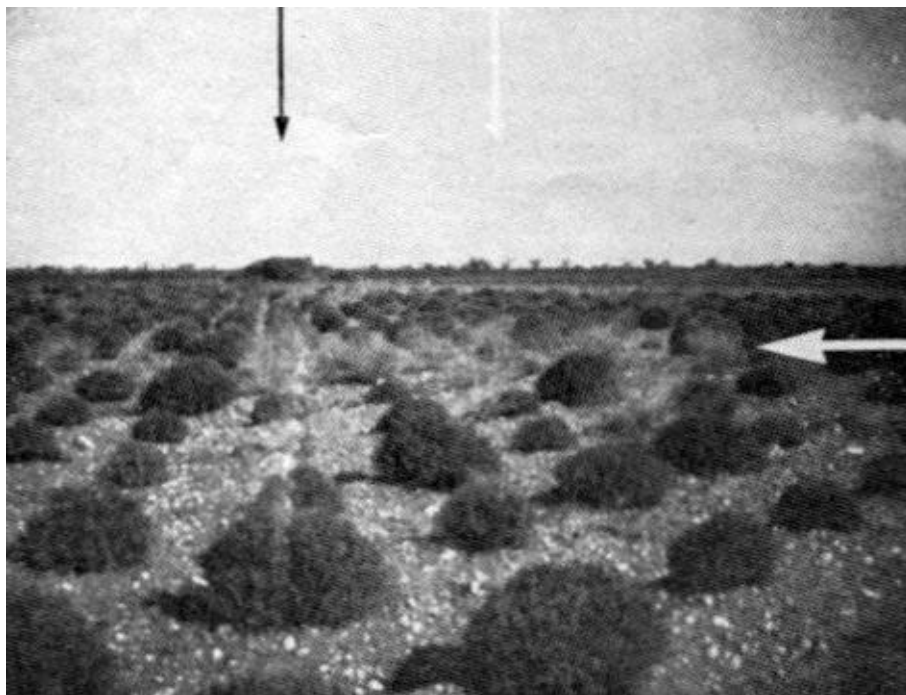
Fysiske spor

Om aftenen den 1. juli vendte Masse tilbage til landingsstedet sammen med sin 18-årige datter. De betragtede begge aftrykkene og bemærkede, at hele vejen rundt om det midterste aftryk var markjorden stærkt sammenpresset, hård som cement, medens jorden andre steder faldt fra hinanden, når de tog lidt af den med hånden. Om morgenen, kort efter at objektet var forsvundet, havde markjorden

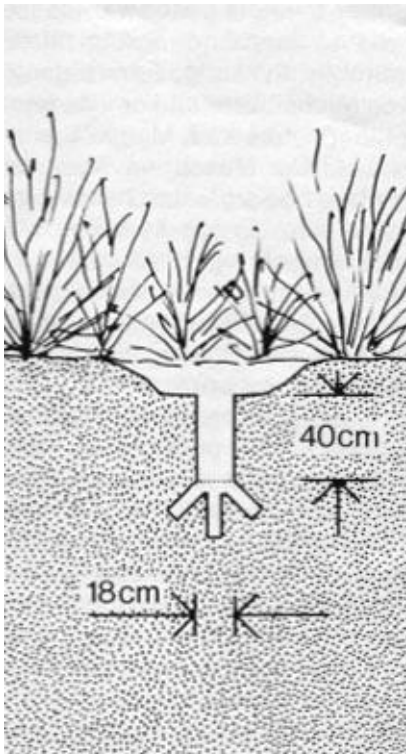
sin konsistens, ifølge Masse, imidlertid været næsten flydende, trods det, at det ikke havde regnet i lang tid.

Hændelsen ved Valensole er grundigt efterforsket af den franske UFO-organisation GEPA (Groupement d'Etude des Phénomènes Aériens et Objets Spatiaux Insolites), hvis medarbejdere Aime Michel og to anonyme videnskabsmænd som de første besøgte Valensole og interviewede vidnet, ligesom de ved flere senere lejligheder har været i Valensole og taget fotos samt indhentet nye oplysninger i sagen.

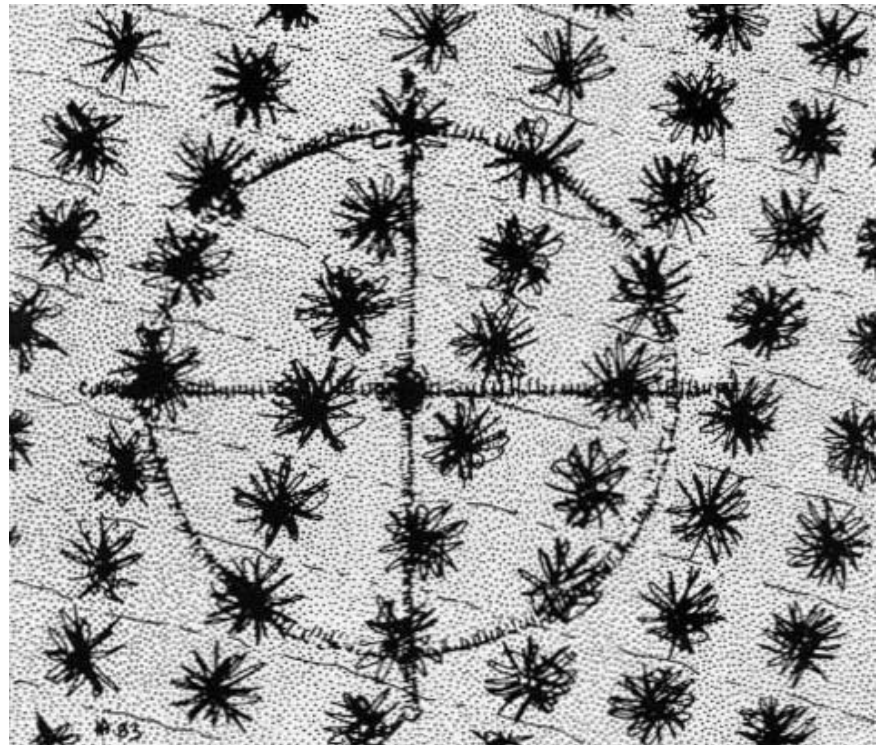
GEPA foranledigede på et tidligt tidspunkt en jordprøve fra landingsstedet undersøgt. Den kemiske analyse viste intet unormalt,

Landmanden Maurice Masses lavendelmark, l'Olivol, set mod nord. Den sorte pil viser højen bag hvilken Masse sad og hvilede sig, da han hørte den højfrekvente lyd fra det ukendte objekt. De hvide pile peger på landingsstedet.

Detailtegning af hullet midt i aftrykket.

Tegning af landingsaftryk.

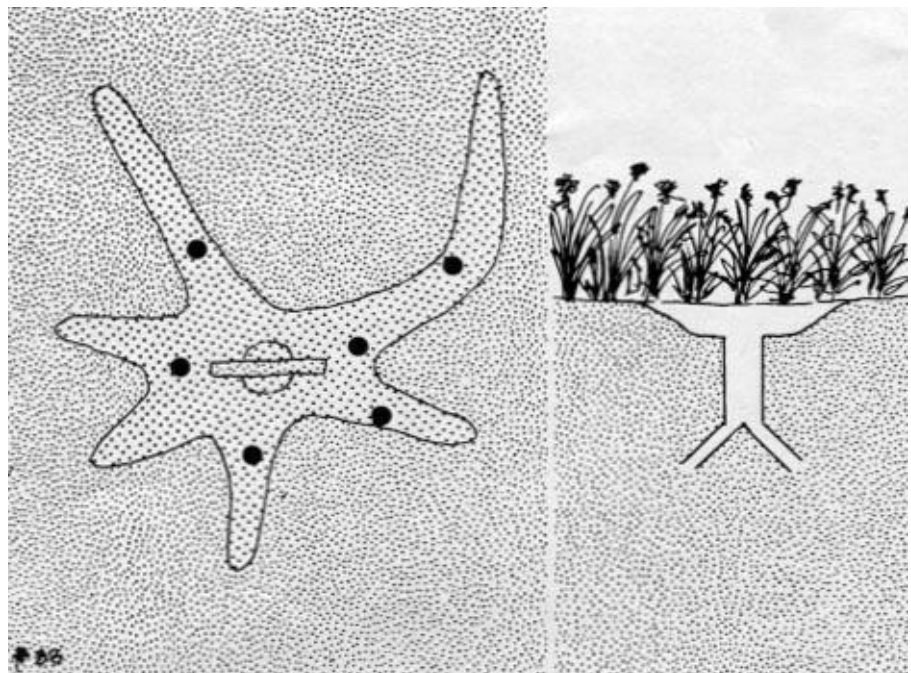
bortset fra at jordprøven havde et langt større indhold af calcium end jordprøver taget andre steder fra samme mark.

Kort efter Masses oplevelse begyndte lavendelplanterne på landingsstedet at gå ud. Landingsaftrykkene forsvandt også hurtigt horder af nysgerrige trampede rundt i området og ødelagde dem!

Til sidst besluttede Masse at fylde det midterste dybe aftryk med jord, udjævne de øvrige aftryk og plante nye lavendelplanter, både for at slippe af med nysgerrige og emsige mennesker, men også for at glemme den nervepirrende oplevelse. De nyplantede lavendelplanter visnede efter kort tid, hvorimod hvede, som var kommet fra en nabomark og havde sået sig selv, groede udmærket. Da dr. Jacques Lemaitre (pseudonym for en velkendt fransk fysiker og konsulent for GEPA) i marts 1969 besøgte landingsstedet, var det endnu let genkendeligt, fordi det var bevokset med græs og hvede i stedet for lavendelplanter.

Kun få uger efter Valensole-hændelsen skete der noget tilsvarende - blot i en anden verdensdel. Den 19. juli 1965 landede et uidentificeret objekt på stranden i Ciudad Colonio i Uruguay og nær Buenos Aires, Argentina. Adskillige vidner så, hvorledes objektet lettede og forsvandt. I sandet efterlod objektet aftryk af samme type, som blev fundet ved Valensole!

I maj måned 1967 undersøgte politichef Geslain en ejendommelig samling aftryk i en kløvermark

"Søstjernen" i Marliens. I maj 1967 blev der fundet et mærkeligt aftryk i en kløvermark i nærheden af den franske by Marliens. Ligesom i tilfældet ved Valensole bestod dette aftryk af et stort central aftryk med rander eller furer ud til 6 mindre aftryk, her angivet med sort.

tilhørende sognerådsformand Emile Maillotte nær den franske landsby Marliens. Intet objekt blev observeret i forbindelse med aftrykkene, men de er alligevel blevet sat i forbindelse med UFOer, da ingen kendte fartøjer eller fænomener kan have forårsaget dem, ifølge de foreliggende undersøgelser.

Marliens-aftrykkene minder om Valensole-aftrykkene. I Marliensaftrykket var der seks furer beklædt med en slags grå-violet støv, der ved en analyse på det videnskabelige fakultet i Dijon viste sig at være små kvartskrystaller udsat for en begyndende smeltning.

Kemiingeniør F. R. de Brem har analyseret jordprøver fra både Marliens og Valensole. Ved at udsætte begge jordprøver for tørrings- og fugtningsprocesser har han konstateret, at jordprøverne fra aftrykszonen optog fugtighed langsommere end jordprøverne optaget på åben mark (60% mere fugtighed hos de sidste i forhold til de første).

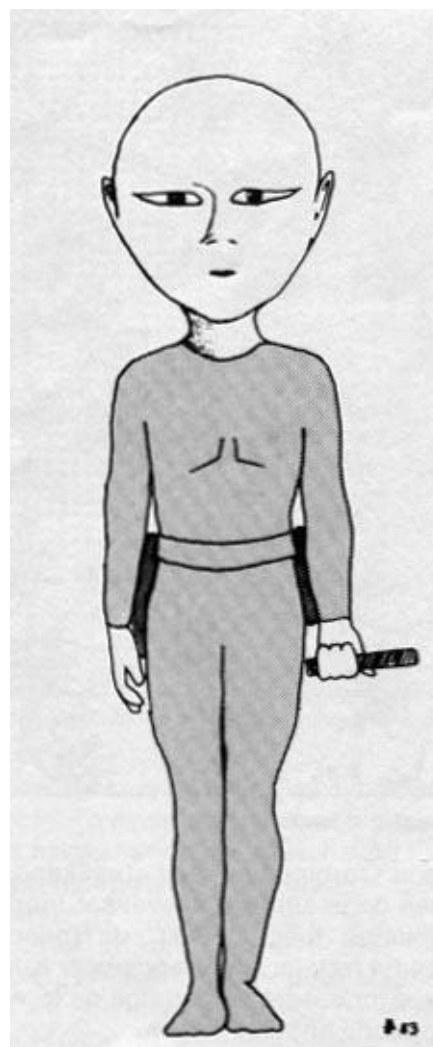
Ifølge Maurice Masse forsvandt objektet mod vest i retning af byen Manosque. Da den franske UFOlog Aime Michel besøgte Valensole den 8. august 1965, erfarede han, at lavendelplanter i et 2-3 meter bredt og 100 meter langt bælte netop i retning mod Manosque var beskadiget. På hver plante var en eller flere kviste udtørrede, som om de havde været udsat for stærk varme. For at opdage denne beskadigelse skulle man imidlertid være kendt med lavendelplanter - gendarmerne, der ankom til observationsstedet umiddelbart efter hændelsen, bemærkede ikke noget.

Psykiske eftervirkninger

De første tre dage efter hændelsen havde Maurice Masse det udmærket, men på fjerdedagen kollapsede han pludselig og fik et kolossalt stort søvnbehov. Hvis ikke hans kone og far i deres bekymring over hans tilstand havde vækket ham for at få ham til at spise, ville han have sovet hele døgnet. Masse blev indesluttet, tavs og søvngig. Og endnu i 1965, da Aime Michel besøgte ham, rystede han på hænderne. Før den 1. juli plejede Masse at sove 4-5 timer om natten, men i dagene efter hændelsen sov han 12-15 timer.

Under Michels besøg var Masse nervøs og anspændt og i to tilfælde direkte ulykkelig. Første gang, var da Michel førte sit kompas frem og tilbage tæt ved Masses armbåndsur. Da Masse så kompasnålen bevæge sig, råbte han: "Hvad så med mig. Er jeg så ikke osse blevet ramt af noget? Af stråling?"

Masse blev oprevet anden gang, da Michel - efter at Masse havde givet ham alle tilgængelige oplysninger om hændelsen - viste Masse et farvefoto af en model af det objekt, som politibetjent Lonnie Zamora så ved Socorro, New Mexico, den 24. april 1964. Masses reaktion var fantastisk. Han

Tegning af et af de væsner Maurice Masse så den 1. juli 1965.

Landingsstedet fotograferet fra det sted, hvor Masse blev ramt af en stråle fra et af væsnerne og derefter naglet til stedet.

snappede efter vejret, da han så billedet. Først troede han, at nogen havde fotograferet hans "maskine", men åndede lettet op, da det ikke var tilfældet, og sagde til Michel: "Så kan De se, at jeg ikke drømte, og at jeg ikke er tosset!"

Aime Michel og Charles Bowen besøgte Masse igen i august 1967. Masse var da rolig og afslappet. Følgende samtale udspandt sig:

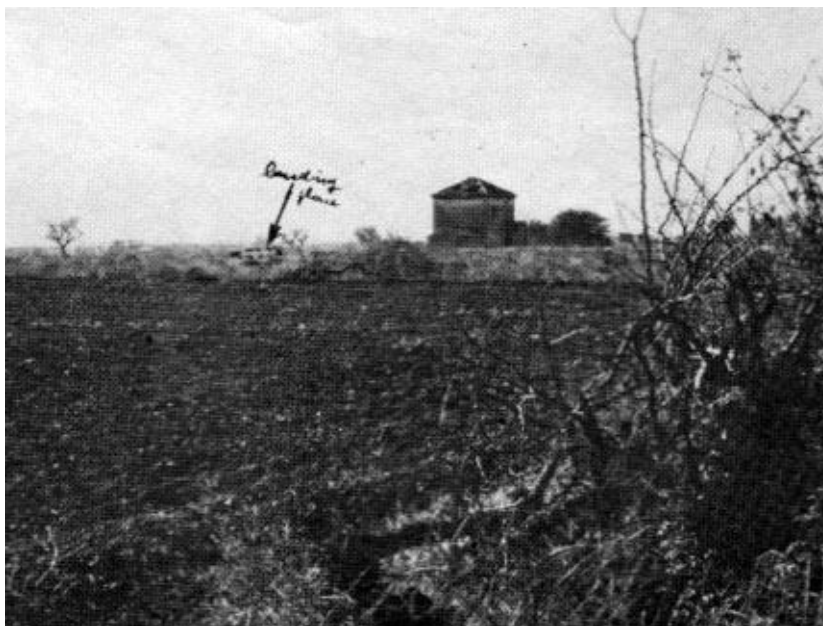
Michel: "Det har altid været mit indtryk, at De ikke har fortalt mig alt om Deres oplevelse".

Masse: "Det er sandt... Jeg fortalte ikke alt. Men jeg har allerede sagt for meget. Det ville have været bedre, hvis jeg havde holdt det for mig selv."

Da Aime Michel forklarede, at det, som Masse havde at fortælle sikkert, ville betyde meget for mange mennesker, svarede **Masse:** "Ja, det er meget vigtigt, men jeg kan ikke forklare noget som helst. Alt, hvad jeg kan gøre, er at fortælle ting, som ikke vil blive forstøet. Man er nødt til at have oplevet det for at forstå det."

Michel: "Hvordan kan De vide det? Prøv at forklare".

Masse: "Hvad jeg ikke har fortalt Dem, har jeg heller ikke fortalt til nogen andre, ikke engang min hustru, og ingen kan fa mig til det. Insister ikke, og lad os ikke tale mere om dette."

Observationsområdet set fra højens venstre side. Til venstre ses den gamle vinmark, der nu er lagt om og nypløjet. De små træer langs l'Olivol er, da dette foto blev taget i november 1968, fjernet. Landingsstedet på l'Olivol er markeret med en pil, og i baggrunden ses det ubeboede hus.

Helikopter med små piloter?

Ifølge avisen »Le Dauphine Libere« udtalte de militære myndigheder, at der i Valensole-området havde været en storstilet militærøvelse under kodenavnet »Provence 65«, og at objektet set af Masse sandsynligvis var en militærhelikopter.

Det blev foreslået, at det drejede sig om en helikopter af typen »Alouette 2« eller »Alouette 3«. Forklaringen harmonerer imidlertid dårligt med resultaterne af politiets undersøgelser, der viser, at aftrykkene ikke kan være lavet af noget kendt objekt. Politiet foretog som de første en undersøgelse på landingsstedet umiddelbart efter hændelsen, i modsætning til militæret, der ikke engang havde set aftrykkene!

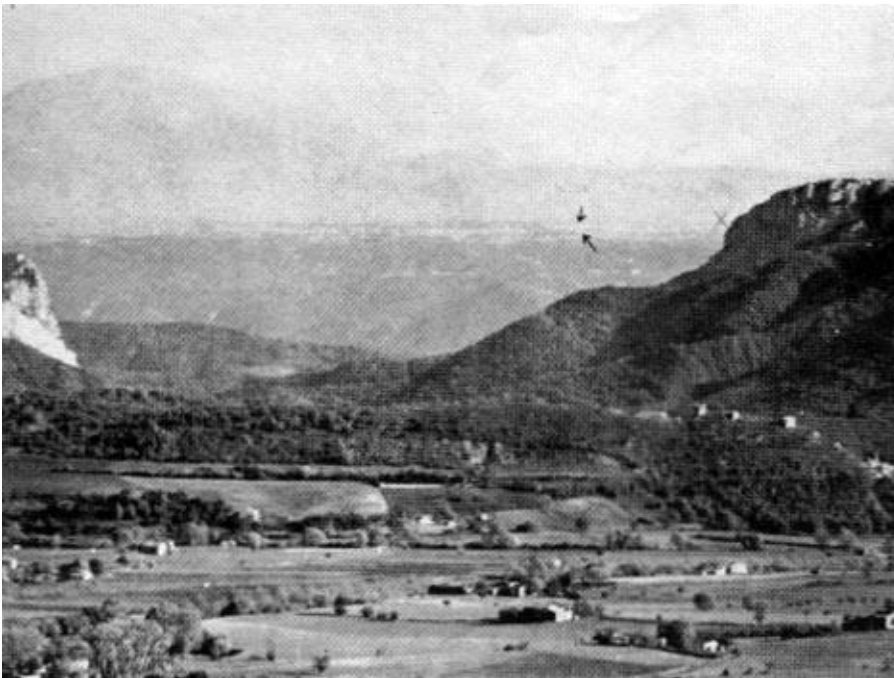
I bogen »På sporet af UFO-nauten« behandler Age Skjelborg, mag. art. i folkloristik, bl.a. Valensolesagen og giver en forklaring på episoden - en forklaring, som han selv indrømmer kan virke lidt vel søgt. Skjelborgs forklaring (og bogen i øvrigt) er imidlertid ganske tankevækkende også set i relation til andre UFO-naut-beretninger.

I 1954 var der en omfattende bølge af UFO-naut-rapporter i Frankrig og Norditalien.

Valensole-beretningen har flere lighedspunkter med de

Observationsstedet fotograferet mod syd i marts 1969. På selve landingsstedet vokser der ikke lavendler - kun græs og hvede.

Dette foto er taget med en telelinse fra den nordlige del af St. Michel Observatoriet, hvorfra tre astronomer den 18. september 1965 kl. 3.00 iagttog et uidentificeret ægformet lys på Masses mark l'Olivol. Det ubeboede hus er markeret med to pile.

norditalienske rapporter, hvor UFO-nauterne benyttede "paralyserende strålerør", talte med "gurglende strubelyde" og havde en grå eller grønlig hudfarve eller var iført en tætsluttende "kedeldragt". Age Skjelborg mener således, at Maurice Masse *ubevidst* kan have fået inspiration og påvirkning fra de UFO-naut-historier, som norditalienske sæsonarbejdere har bragt med sig ind i det sydlige og sydøstlige Frankrig.

Skjelborg mener ikke, at Masses oplevelse er virkelig, men en regulær *synsoplevelse* - en slags "vågen" drøm. En sådan kan f.eks. opstå, hvis man har været ude for et hårdt arbejdspress. Man begynder at se flygtige billeder og drømme, før man

falder rigtig i søvn.

Hypotesen om den "vågne" drøm kan bl.a. forklare objektets pludselige og uforklarlige forsvinden samt væsnerens udseende, der beskrives ligesom de "rumvæsner", søvnige bilister, ifølge Skjelborg, har mødt på øde landeveje - væsner med store hoveder og hult klingende stemmer.

Hvad er årsagen til denne "vågne" drøm? Som tidligere nævnt havde Maurice Masse og hans familie konstateret skader på lavendelplanter i ugen op til hændelsen. Ukendte gerningsmænd havde tilsyneladende taget stikprøver af planterne. Udover dette hærværk på afgrøderne kan vidnet og hans familie og andre bønder på Vaucluse- og Valensole-plateauet have følt deres eksistens truet, idet den franske regering i 1960'erne havde planer (der i øvrigt blev opgivet) om at ændre de sydfranske bønders dyrkning af jorden gennem bl.a. gravning af en vandingskanal og indførelse af ny teknologi. Age Skjelborg mener, at denne latente angst kan have udløst Maurice Masses oplevelse med de to små væsner, der tager prøver og dermed ødelægger planterne.

Under Den anden Verdenskrig var Masse aktiv modstandsmand. Episoden med væsnet, der rettede sit lamende "våben" imod Masse, kan derfor være en fortrængt krigsoplevelse, der er udløst under den "vågne" drøm.

Mag. art. Age Skjelborgs hypotese om en synsoplevelse kan forklare Valensole-beretningen og hændelsesforløbet, men den forklarer imidlertid ikke tilstedeværelsen af de fysiske spor på observationsstedet.

Observationsstedet fotograferet 25. marts 1963, i retning mod St. Michel Observatoriet.

Astronomer så UFO

Både før og efter Masses nu berømte oplevelse er der observeret usædvanlige ting i og omkring Valensole. En af de mere interessante hændelser i relation til landingen ved Valensole fandt sted omkring tre måneder senere, klokken 3 natten mellem den 17. og 18. september 1965. Denne nat observerede tre astronomer på St. Michel Observatoriet, der ligger ca. 23 km fra Masses mark l'Olivol, et stort ægformet orange-rødt lys. Lyset blev observeret gennem 10-15 minutter fra observatoriets hovedkuppel, der er højt placeret syd for observatoriet. Lyset befandt sig lige ved eller tæt på det ubeboede hus nær landingsstedet, hvor Masse så den ægformede "maskine" tre måneder tidligere.

Undersøgelser foretaget af Aime Michel i 1967 viser, at man netop fra det formodede landingssted på l'Olivol kan se sollyset i kuplerne på St. Michel Observatoriet.

Vi ville måske i dag vide en hel del mere om Valensole-hændelsen, hvis der den 1. juli 1965 havde stået en astronom med en kikkert på St. Michel Observatoriet og set ud over Valensole-plateauet.

Kilder.

1. UFO-NYT, nr. 3, 1967.
2. UFO-NYT, nr. 4, 1967.
3. UFO-NYT, nr. 1, 1968.
4. UFO-NYT, nr. 3, 1968.
5. PhEmomenes Spatiaux, september 1966.
6. Phenomenes Spatiaux, september 1967.
7. FSR, nr. 5, 1965.
8. FSR, nr. 6, 1965.
9. FSR, nr. 2, 1966.
10. FSR, nr. 3, 1966.
11. FSR, nr. 1, 1968.
12. FSR, nr. 1, 1969.
13. FSR, nr. 4, 1969.
14. K. Gösta Rehn: »Nya fakta om de flygande tefaten. UFO!«. Zindermans. Uddevalla, 1969.
15. Jacques Vallee: »Passport to Magonia«, Spearman, London, 1970.
16. Jacques Lob & Robert Gigi: »Ovni, Dimension Autre«, Darguad Editeur. Nevilly-sue-Seine, 1975.
17. Age Skjelborg: »På sporet af UFOnauten«, Berlingske Forlag, København, 1979.

Exeter, 1965

Af Kim Møller Hansen

I 1966 udkom bogen »Incident at Exeter« (Hændelsen ved Exeter) skrevet af journalisten John G. Fuller. Bogen blev en bestseller med mere end 500.000 solgte eksemplarer og gjorde dermed UFO-bølgen i Exeter verdensberømt. Mange anser endnu i dag hændelserne for at høre til blandt de mest uforklarlige.

Den mest dramatiske observation under denne såkaldte UFO-bølge i efteråret 1965 fandt sted den 3. september, og vidnerne var: Norman J. Muscarello, 18 år, politibetjent David R. Hunt, 28 år og politibetjent Eugene Bertrand, 30 år.

Hændelsesforløbet er gennem tiderne gengivet i utallige tidsskrifter og bøger og ofte med mange unøjagtigheder og dramatiske tilføjelser, som har været med til at gøre sagen mere mystisk end nødvendigt. For at komme så tæt på vidnernes egne ord som muligt, skal der her citeres fra deres egen rapport til Project Blue Book.

Norman Muscarello fortæller:

”Jeg gik og tomlede på hovedvej 150, ca. 5 km syd for Exeter, New Hampshire, klokken 2 om natten den 3. september. En gruppe på fem kraftige, røde lys dukkede op over et hus omkring 30 meter fra, hvor jeg stod. Lysene stod på en ret linje, der hældede ca. 60°. De var så kraftige, at de oplyste hele området. Lysene fløj ud over en stor mark og bevægede sig af og til som et faldende blad. De gik ned bag træerne, bag et hus og dukkede atter frem. De bevægede sig hele tiden med en hældning på 60°. Kun et lys var tændt ad gangen. De pulserede i følgende rytme: 1, 2, 3, 4, 5, 4, 3, 2, 1. De var så kraftige, at jeg ikke kunne se noget objekt bag lysene. Jeg betragtede lysene i omkring 15 minutter, og de forsvandt til sidst bag nogle træer og så ud til at gå ned mod en mark.

På et tidspunkt, medens jeg så dem, så de ud til at komme så tæt på, at jeg sprang ned i grøften for at undgå at blive ramt.

Efter lysene var forsvundet, fik jeg et lift til politistationen i Exeter og fortalte om, hvad jeg havde set.”

Politibetjent Eugene Bertrand, Jr. fortæller her om det videre forløb:

”Jeg var på patrulje om morgenen den 3. september klokken et på hovedvej 108 nær Exeter, New Hampshire. Jeg bemærkede en bil, der stod parkeret i vejsiden, og standsede for at se nærmere på sagen. I bilen sad en kvinde, som sagde, at hun var alt for oprevet til at kunne køre. Hun fortalte, at et lys havde fulgt hende og var stoppet op over bilen.

Jeg blev på stedet i omkring 15 minutter, men kunne intet usædvanligt se. Jeg forlod stedet og kørte til politistationen i Exeter, hvor

jeg mødte Norman Muscarello. Han berettede om sin observation af nogle kraftige røde lys over en mark. Efter at have talt med ham et stykke tid, besluttede jeg at køre ham tilbage til det sted, hvor han påstod, han havde set lysene. Da vi nåede frem til observationsstedet, forlod vi bilen, og havde kun gået omkring 15 meter, da der dukkede en gruppe på fem, kraftige, røde lys op bag en klynge træer tæt ved os. De var utroligt skarpe og var tændt på skift.

Lysene begyndte at flyve rundt over marken. På et tidspunkt kom de så tæt på, at jeg kastede mig til jorden og skulle til at trække pistolen.

Lysene var så kraftige, at jeg var ude af stand til at skelne nogen form. Der var hverken lyd eller vibrationer, men husdyr i området var opskræmte og lavede en masse støj.

Da lysene nærmede sig os igen, løb Muscarello og jeg til patruljevognen. Jeg kaldte politibetjent David Hunt, der ankom få minutter senere. Han observerede også lysene, der stadig befandt sig over marken, men ikke så tæt på som før. Lysene befandt sig ude over marken i omkring 30 meters højde og forsvandt til sidst i det fjerne, stadig i samme højde. Lysene befandt sig altid på en ret linje med en hældning på ca. 60°. Når objektet bevægede sig, var de nederste lys altid forrest.”

Det tredje vidne, politibetjent David Hunt, modtog opkaldet fra Bertrand klokken 02.55, og kørte derefter ud til stedet, hvor han også så lysene. Hans beskrivelse af lysene og deres bevægelsesmåde er i fuld overensstemmelse med de to andre vidners.

Ifølge en observationsrapport, dateret den 15. september 1965 fra Pease Air Force Base, der undersøgte hændelsen, var vejret denne nat klart med uendelig sigtbarhed. Ved Pease AFB var der en svag vind fra vest.

Rapportens ophavsmand konkluderer:

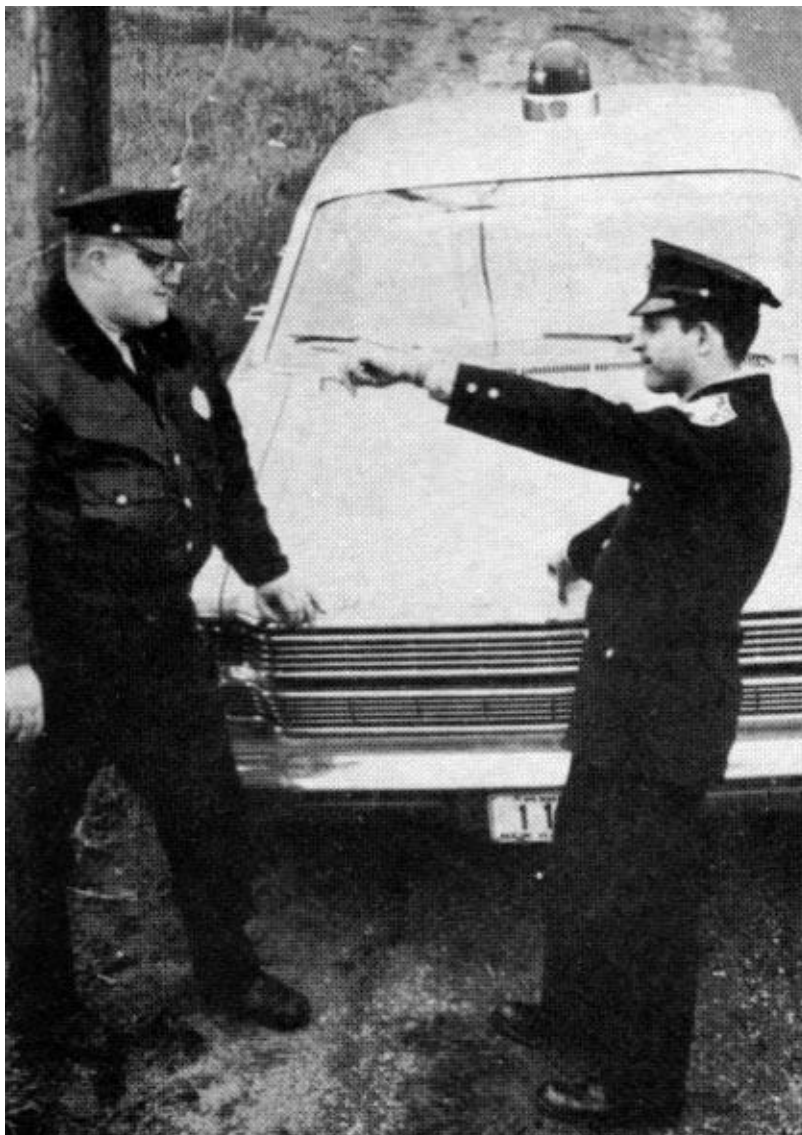
”På nuværende tidspunkt er jeg ikke i stand til at give en mulig forklaring på observationen. De tre observatører ser ud til at være fornuftige, troværdige personer, især de to politifolk.

Jeg har set observationsstedet og fandt intet i området, der kunne have forårsaget det set. Pease AFB havde fem B-47 fly i luften i observationsperioden, men jeg mener ikke, at de har nogen forbindelse med observationen.”

Kort tid efter at Exeter-lysene var forsvundet ud af syne, modtog politibetjent Reginald »Scrattch« Toland, vagthavende den pågældende nat, en telefonopringning fra en telefondame i Exeter. Hun havde netop modtaget en opringning fra en hysterisk mand i en telefonboks. Han påstod, at en flyvende tallerken var fløjet lige mod ham. Pludselig blev forbindelsen til den anonyme mand afbrudt. Det lykkedes ikke senere at spore ham.

Exeter-UFOen forfulgt af jagerfly!

Journalisten John Fuller fik gennem UFO-organisationen NICAP (National Investigations Committee on Aerial Phenomena) kendskab til Exeter-sagen og skrev en artikel om sagen i avisen »Saturday Review«.

Betjent Hunt peger mod det sted, hvor han så lysene. Betjent Bertrand var i flyvevåbnet i fire år og er sikker på, at det objekt de så, hverken var et fly, en helikopter eller en ballon.

Artiklen fangede forlaget G. P. Putnams opmærksomhed, og forlaget hyrede Fuller til at skrive en bog om observationerne i Exeter.

Fuller var i Exeter i over en måned, hvor han interviewede over 60 mennesker, der havde set uforklarlige ting på himlen - ofte nær højspændingsledninger - gennem en periode på adskillige uger i efteråret 1965.

Fuller erfarede, at hændelsen den 3. september havde gjort et så stort indtryk på Muscarello, at han sammen med sin mor sad og ventede på en bakkeskråning næsten hver eneste aften gennem tre uger efter sin observation. På en af disse aftener, så de en UFO igen. Andre mennesker kørte aftenture og parkerede i nærheden af højspændingsledningerne i håb om at få et glimt af Exeter-UFOen. Fuller deltog i nogle af disse observationsture og påstår, at han selv observerede en højtflyvende, orange-rød diskos, der blev forfulgt af et jagerfly!

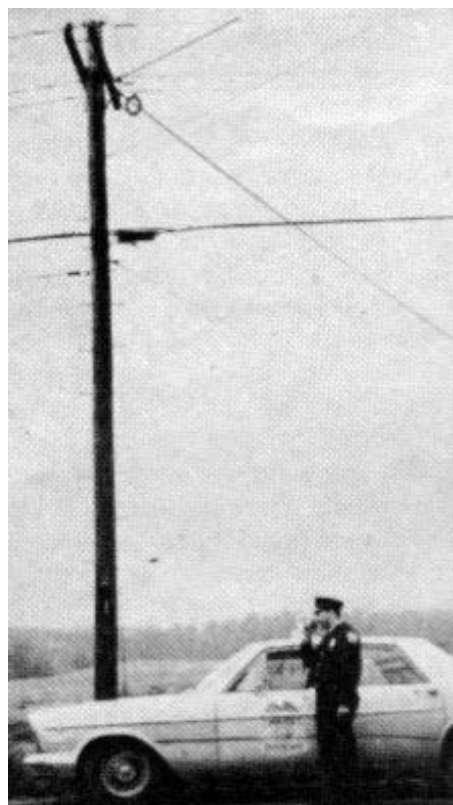
Andre observationer

Flere af rapporterne fra Exeter-bølgen er nævneværdige.

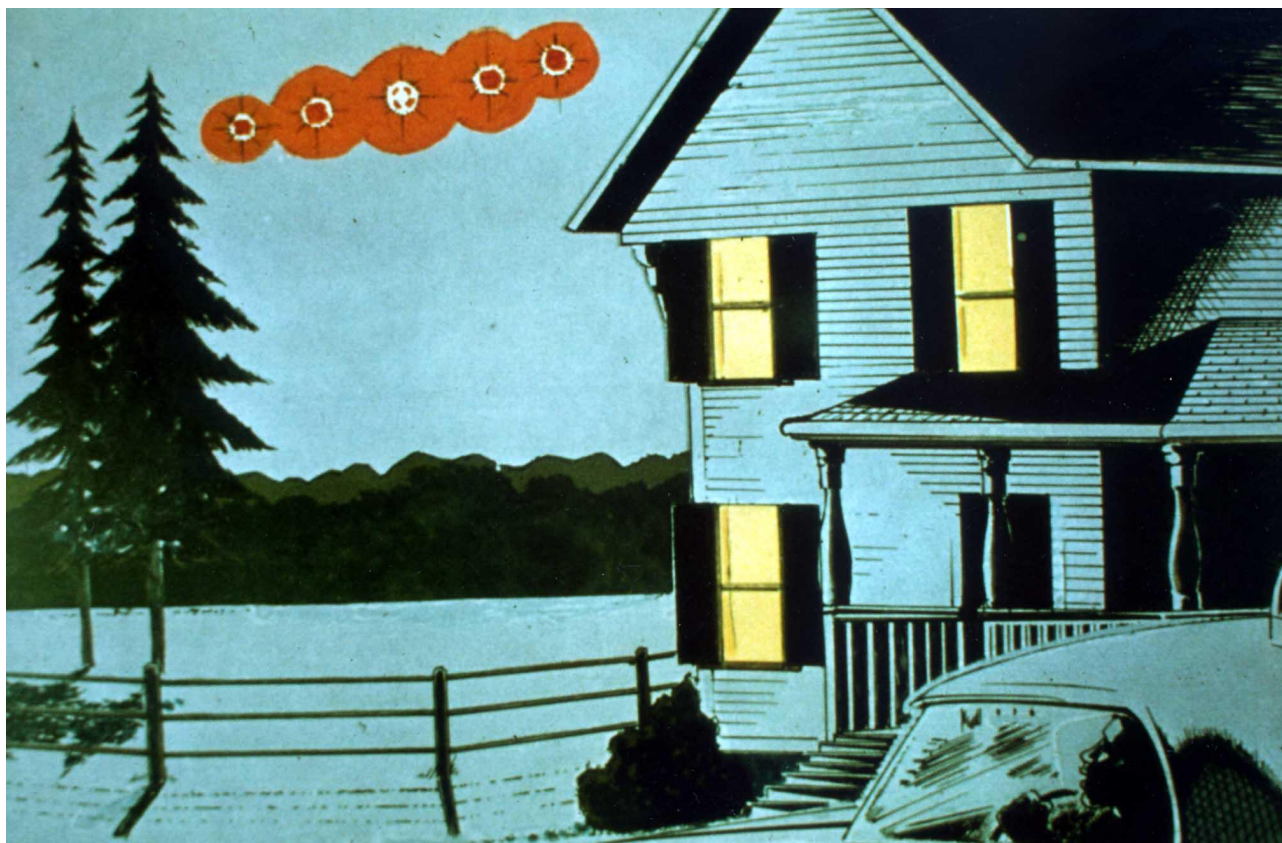
- Fru Jalbert og hendes fire teenagesønner påstår, at de gentagne gange observerede et strålende, sølvagtigt objekt svæve over højspændingsledningerne nær deres hjem. Objektet havde blinkende lys i mange farver. Lysene var så kraftige, at man kunne læse en bog ved dem. Fru Jalbert og sønnerne fortalte også, at når objektet dukkede op, dukkede et fly af og til også op og "jagtede" det.

- To unge mennesker ved Hampton Beach fortalte, at de så et objekt flyve ind fra havet. Det forfulgte deres bil i meget lav højde, selv om de forsøgte at ryste det af sig.

- Fru Blodgett fortalte, at hun så en "strålende og blændende" lyskugle, kun 30 meter borte. Den svævede over trætoppene og roterede hurtigt.

Betjent Hunt på det sted, hvor Muscarello så de fem røde lys over marken.

Officielle udtalelser

Den 27. oktober 1965 blev følgende pressemeddelelse fra Pentagon offentliggjort i mange aviser:

"Pentagon mener, efter intensiv efterforskning, at der er fundet en naturlig forklaring på UFO-observationerne d. 3. september i Exeter, New Hampshire.

En talsmand siger, at adskillige rapporter, der taler om "mange objekter i området" passer med flyvevåbnets aktiviteter i stor højde under en øvelse over Westover, Mass. på det pågældende tidspunkt.

En anden vigtig ting er, hvad der kaldes en "temperaturinversion", hvor et koldt luftlag er fanget mellem varme luftlag. Talsmanden fra Pentagon oplyste, at dette naturfænomen får stjerner til at danse og blinke. Talsmanden udtalte: "Vi mener, at det som folk så denne nat, var stjerner og planeter i usædvanlige formationer."

Denne upræcise pressemeddelelse, der åbenbart var den officielle, definitive forklaring, blev naturligvis modtaget med undren og skepsis - ikke kun i Exeter.

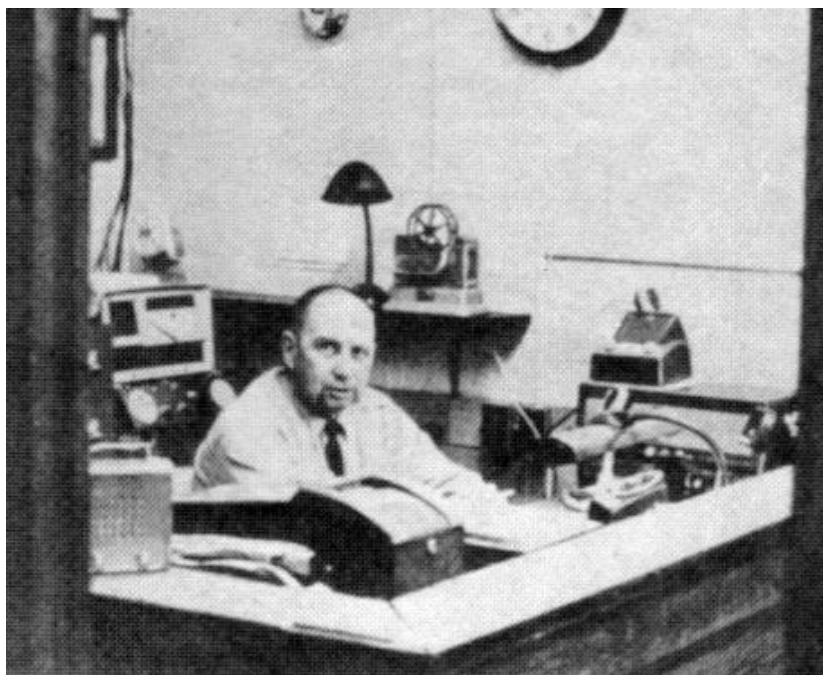
Forbavelsen blev endnu større, da politibetjentene Bertrand og Hunt omkring en måned senere modtog et udateret brev fra major Hector Quintanilla, daværende chef for Project Blue Book. Det interessante brev lyder i sin helhed sådan:

"Observationen af adskillige uidentificerede objekter, gjort af Dem og hr. Norman Muscarello, er blevet efterforsket af folk fra Pease Air Force Base, New Hampshire, og deres rapport er blevet sendt til vort kontor her på Wright-Patterson Air Force Base. Den pågældende observation ved Exeter, New Hampshire om natten den 2. september har fået stor omtale gennem adskillige pressemeddelelser og artikler ligesom den i »Saturday Review« fra den 2. oktober 1965. En del af denne artikel er vedlagt til Deres information. Disse oplysninger var frigivet af National Investigation Committee on Aerial Phenomena, en privat organisation, der ingen tilknytning har til regeringen. Foranlediget af disse artikler modtog flyvevåbnet en forespørgsel om årsagen til denne rapport.

Vores efterforskning og undersøgelser antyder en mulig sammenhæng med flyvevåbnets øvelse »Big Blast«. Foruden fly fra denne øvelse, var der fem B-47 fly i området i denne periode. Før en endelig undersøgelse af Deres observation kan foretages, er det afgørende for os at vide, om De så noget fly i området i det pågældende tidsrum enten uafhængigt eller i forbindelse med de observerede objekter. Eftersom der var mange fly i området på

Politibetjent Reginald »Scratch« Toland var den første, som hørte om Muscarellos møde med en UFO.

Dette billede blev offentliggjort i avisen »Manchester Union Leader« den 6. september 1965. Fra venstre ses Norman Muscarello, politibetjentene David Hunt, Eugene Bertrand og siddende »Scratch« Toland.

dette tidspunkt, og der ikke er indrapporteret uidentificerede objekter af det involverede personel i denne øvelse, kunne vi i så fald antage, at objekterne observeret mellem midnat og kl. 2 havde forbindelse med øvelsen.

Hvis disse fly imidlertid blev bemærket af Dem, så vil dette tilsyneladende udelukke denne øvelse som en mulig forklaring på de observerede objekter.”

Dette brev manglede ikke blot en dato og et poststempel - det rummede også direkte fejl. Både observationsdato og tidspunktet er forkert angivet i brevet! Mest opsigtsvækkende er det dog, at Quintanilla oplyser, at sagen ikke er afsluttet. En måned tidligere havde Pentagon jo offentliggjort den ”endelige konklusion”.

Disse ting gjorde Bertrand og Hunt opmærksom på i et brev til Quintanilla den 2. december 1965. Derudover oplyste de, at Bertrand gennem fire år havde været i flyvevåbnet og arbejdet med tankning af mange forskellige flytyper og derfor var kendt med fly og deres flyvemåde. Betjentene oplyste også i dette brev, at de umiddelbart efter objektet var forsvundet, havde set hvad der lig-nede et B-47 fly i stor højde, og at dette fly på ingen måde mindede om UFOen.

Betjentenes brev blev ikke besvaret, og først efter at John Fuller under sin efterforskning havde besøgt flyvevåbnets hovedkvarter i Pentagon og skrevet en ny artikel i »LOOK« med titlen »Outer Space Ghost Story«, kom der en reaktion fra flyvevåbnet.

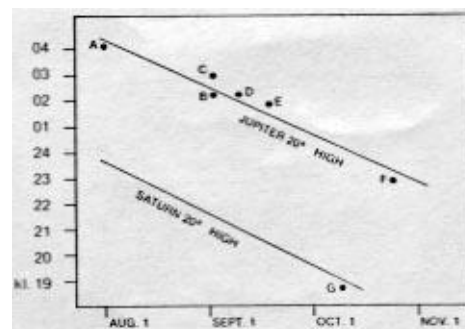
Den 9. februar 1966 skrev oberstløjtnant John P. Spaulding til Bertrand og Hunt:

”På grundlag af de yderligere informationer, som I tilsendte vort kontor for UFO-undersøgelser på Wright-Patterson Air Force Base, Ohio, har vi ikke været i stand til at identificere det objekt, I observerede den 3. september 1965...”

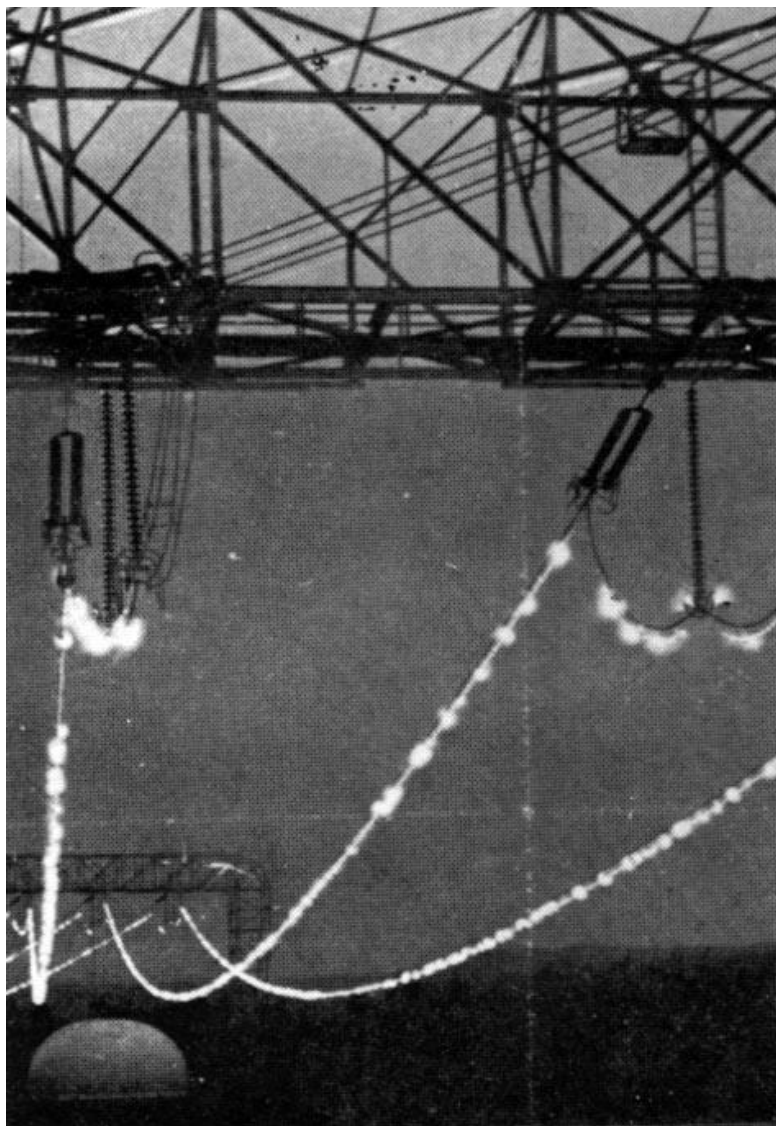
Exeter-UFOen kritisk set

Det overvældende antal observationsberetninger i »Incident at Exeter« virker umiddelbart imponerende, men ved nærlæsning af bogen bliver det hurtigt klart, at beretningerne er mangelfulde. Fuller har i interviewene hovedsageligt interesseret sig for selve oplevelsen, følelserne og vidnernes reaktioner. Mange af observationsberetningerne mangler noget så elementært som en dato og et nøjagtigt observationstidspunkt. Kun i meget få tilfælde er der også en retningsangivelse.

UFO-skeptikeren Robert Sheaffer undersøgte disse få observationer nærmere og opdagede, at objektet i alle tilfælde kom ude fra havet, og at

- A. Observationen ved Hampton Beach.
- B. Muscarellos første observation.
- C. Muscarellos anden observation sammen med betjentene.
- D. Fru Davis' observation.
- E. Fru Blodgetts observation.
- F. Hr. Bunkers observation.
- G. Fru Hales observation.

Korona-udladninger omkring højspændingsledninger. Sådanne plasmafænomener kan ifølge Philip Klass have været årsagen til de mange observationer af lysende objekter nær højspændingsledninger i Exeter.

objektet faktisk fulgte tidstabellen for planeten Jupiter! Dette ses tydeligt, når observationerne plottes ind på en graf for Jupiters tilsynekomst.

Andre observationer kunne ifølge Sheaffer passe med tilsynekomsten af Venus og Saturn.

Sheaffer er selvfølgelig godt klar over, at planeterne ikke er i stand til at foretage de manøvrer, som ExeterUFOen rapporteres at have foretaget, men menneskets utilstrækkelige sanser og gode fantasi spiller som bekendt en stor rolle ved observationer, især om natten. Dette viser bl.a. den engelske ufolog Jenny Randles med al tydelighed i sin artikel »Nærobservation af Månen« i UFO-NYT nr. 2/84, hvor hun beskriver, hvorledes en kvinde troede hun havde en nærobservation af en UFO, der senere viste sig at have været Månen.

Andre skeptikere har også forsøgt at afmystificere Exeter-sagen. Dr. Donald Menzel mente, at massehysteri spillede en afgørende rolle under denne UFO-bølge.

Mange af de lysende objekter blev tilsyneladende set i nærheden af højspændingsledninger. Philip Klass, der i bogen »UFOs Identified« fremlagde sin plasma-teori, mener derfor, at objekterne var korona-udladninger - lysende, ioniseret luft, der indeholder elektriske partikler - der kan dannes langs højspændingsledninger. Vejrforholdene under UFO-bølgen var ifølge Klass ideelle for dannelse af dette fænomen, ligesom UFOernes farve passede med den hyppigste farve på kuglelysn.

Observationsbølgen ved Exeter ligner på mange måder hele udviklingen omkring observationerne i Hessdalen i Norge, og er måske slet ikke så mystisk, som de mange dramatiske genfortællinger lader antyde. Men uanset om observationerne har en naturlig forklaring eller ej, er de tre hovedvidner, Muscarello, Bertrand og Hunt, også i dag helt sikre på, at de så noget uforklarligt.

I 1980 tog en gruppe journaliststuderende ved Exeter High School sagen op påny. De fandt frem til Muscarello, betjentene og andre implicerede. Foruden oplysninger om selve observationerne koncentrerede eleverne sig også om vidnernes reaktioner, og om hvordan de i dag så på det, som skete for over 15 år siden. Om dette sagde betjent Hunt:

”Det var bare noget der skete, og vi fortalte om det, sådan som det skete, og det er vel også det eneste man kan gøre.”

Norman Muscarello på Exeter High School i 1980, hvor han fortæller journalistelever om sin oplevelse.

Kilder:

- 1) »Incident at Exeter«, John G. Fuller, G. P. Putnam's Sons, New York, 1967.
- 2) Flying Saucers LOOK Special, 1967.
- 3) The TRUE Report on Flying Saucers, no. 1, 1967.
- 4) »UFOs Identified«, Philip J. Klass, Random House, New York, 1968.
- 5) »The UFO Controversy in America«, David Michael Jacobs, New American Library, New York, 1976.
- 6) »The Hynek UFO Report«, J. Allen Hynek, Sphere Book Limited, London, 1978.
- 7) »The UFO Encyclopedia«, Margaret Sachs, A Perigee Book, New York, 1980.
- 8) »The UFO Verdict«, Robert Sheaffer, Prometheus Books, New York, 1981.
- 9) International UFO Reportet, Sept/Oct. 1983, vol. 8, no. S.

Læs mere om Exeter-UFOen i UFO-Mail nr. 138 fra 2011 i artiklen:

Exeter, 1965

- en ufo-klassiker opklares

<http://www.sufoi.dk/ufo-mails/um-2011/um11-138.php>

Dexter - Hillsdale, 1966

Af Kim Møller Hansen

I marts 1966 så utallige borgere, heriblandt mange politifolk, ukendte fænomener i nærheden af byerne Dexter og Hillsdale i det sydlige Michigan. En ”sumpgas-teori” til forklaring af observationerne vakte voldsomt røre, og den megen postyr omkring UFO-observationerne førte til politisk indgriben.

Politifolk fotograferer

Washtenau Countys politikontor fik i marts 1966 mange indberetninger om UFOer, men tre hændelser var især interessante og fik stor presseomtale.

Den 17. marts modtog politisergent Nuel Schneider og betjent David Fitzpatrick en opringing fra Milan, en lille by 26 km sydøst for Dexter og 14 km syd for Ann Arbor. Schneider og Fitzpatrick tog afsted for at undersøge sagen.

Schneider fortæller: ”Vi så omkring tre af dem (UFOer) i det fjerne. Vi nærmede os Milan, gjorde holdt ved en kornmark og begyndte at tage billeder. Vi betragtede det fra klokken 2 til klokken 7. Vi så lys, og gennem kikkerten kunne vi skimte formen.”

Billederne blev taget af Fitzpatrick, og efter hjemkomsten til politistationen blev filmen fremkaldt og aftrykkene sikkert forvaret i en boks.

Project Blue Books daværende konsulent i UFO-sager, dr. J. Allen Hynek, fik efter lidt tovtrækkeri udleveret aftrykkene til undersøgelse. Hynek kunne straks fastslå, at aftrykkene viste en langtidseksponering af Venus og Månen. Begge planeter var ved at stå op.

En langt sværere opgave kom Hynek på tre dage senere.

UFO over sump

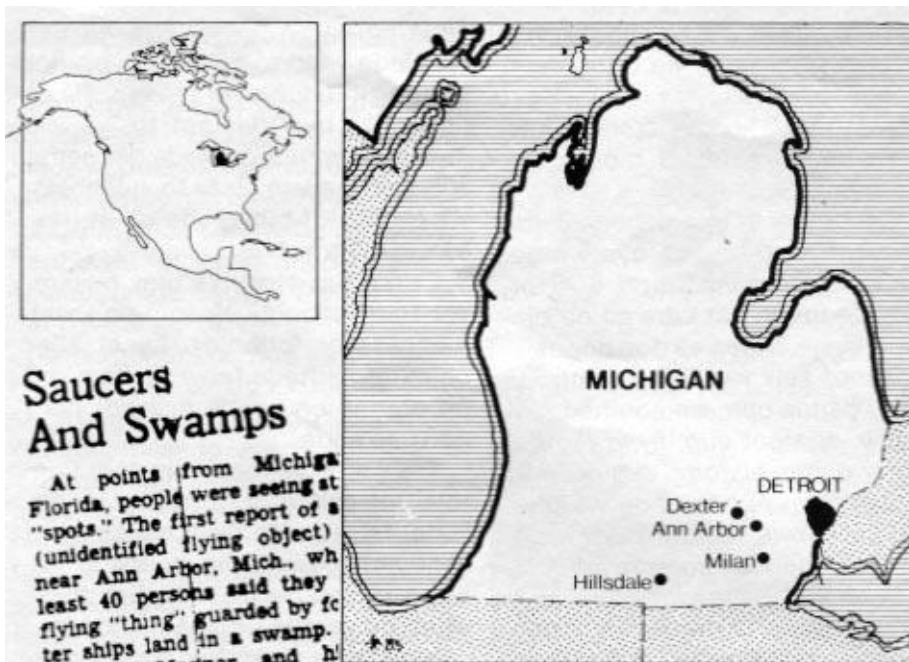
Søndag den 20. marts klokken 20 sad Frank Mannor (47 år) og den øvrige familie og spiste, da Mannors seks hunde pludselig begyndte at hyle og gå ude i gården. Mannor gik uden for sit hus, der ligger på en lille bakke. Rundt om huset findes agerjord, men mod øst falder terrænet mod en mose eller sump. Mod øst fik Mannor øje på nogle lys og et svagt, rødt lys-skær. Lyset kom nedad i en vinkel på 45 grader mod sumpen. Lyset svævede et øjeblik og dalede så ned mod den skovbevoksede sump og ud af syne. Kun et rødt lys-skær afslørede lysets position.

Sammen med sin 19-årige søn, Ronnie, gik Mannor mod det mærkelige lysskær, der havde et udseende som gløden fra en cigaret. Mannor fortalte senere, at han på dette tidspunkt troede, at et meteor var faldet ned, og at han muligvis kunne finde stumper af det. Det gik imidlertid hurtigt op for

Langtidseksponering af Venus og Månen. Fotografiet er taget af politibetjent David Fitzpatrick den 17. marts 1966. Billedet blev vist i en CBS-nyhedsudsendelse med Walter Cronkite den 24. marts, hvorefter det blev spredt over det meste af kloden.

Endnu i dag fremlægger visse UFOloger dette IFO-billede som et foto af to cigar-formede objekter. De mange observationer i Dexter og Hillsdale fik en måned senere Cronkite til at producere en lang TV-udsendelse med titlen »Friend, Foe or Fantasy?«, hvori UFO-problematikken blev belyst fra mange sider.

Ronnie og Frank Mannor, at det drejede sig om noget andet. De var begge godt kendte med sumpen, hvor de ofte gik på jagt, så selv om de knapt kunne se, hvor de satte deres ben, sneg de sig forsigtigt nærmere lyset.

Da de kom op på en lille forhøjning i terrænet, kunne de se objektet helt tydeligt. Det var på størrelse med en bil, ellipseformet og med en kuppel foroven. På den ene side sad et hvidt lys, på den anden et grønt. Objektets farve var gråblå og brunlig. Overfladen var ikke glat eller blank, men

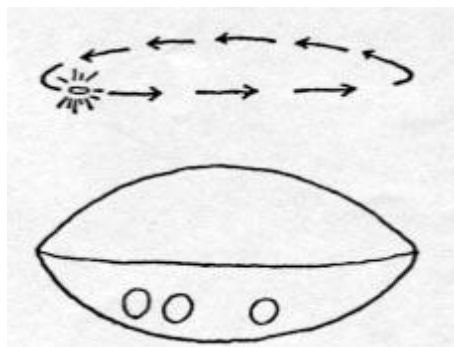
ujævn og nubret, nærmest som et stykke koral (quiltet). Objektet holdt sig svævende over mosen i 2,5-3 meters højde. Det befandt sig "ligesom i en tågestrøbe". Frank Mannor og Ronnie betragtede objektet på en afstand af ca. 500 meter.

Dr. J. Allen Hynek ved pressekonferencen i Detroit Press Club den 25. marts 1966. Hynek fremviser her Fitzpalricks fotos af Venus og Månen.

Pressekonferencen er også blevet kaldet sumpgas-konferencen. Sumpgas blev herefter et velkendt udtryk og et almindeligt humoristisk synonym for UFOer.

Hynek har senere oplyst, at sumpgas-forklaringen ikke skulle dække hele spektret af historier, der kom frem overalt i Dexter-Hillsdale området, men han indrømmer dog også indirekte, at hans forklaring var en fuser. Hynek skrev i 1972: "Hvis man på dette tidspunkt havde rapporteret en UFO fra Sahara-ørkenen, tror jeg, det var blevet tilskrevet sumpgas."

En tegning af del objekt Frank Mannor og hans søn Ronnie så ude over sumpen den 20. marts 1966. Tegningen blev første gang offentliggjort i LIFE Magazine den 18.4.66. Tegningen er ikke helt korrekt. Frank Mannor understreger, at objektet havde flad bund.

Pludselig blev objektet blodrødt. Da Ronnie i den forbindelse henvendte sig til sin far, slukkede lyset øjeblikkeligt. De løb hen mod det sted, hvor objektet havde befundet sig, men selv om de ledte i lang tid, fandt de ikke det mindste spor fra objektet.

I mellemtiden havde familien Mannor ringet til politiet og fortalt om det som skete i mosen. Dette fik ikke blot politiet ud af fjerene, men da Mannors har partstelefon sammen med mange andre, fik den ene telefonopringning mange mennesker ud på observation.

Flere betjente var i de hektiske timer ude i sumpen. Vicesherif Stanley McFadden kom tilstrækkeligt nær til at se objektet. Men så snart han nærmede sig yderligere, gik lysene på objektet ud. Dexterpolitichefen Robert Taylor og betjent Nolan Lee så det røde lys fra Mannors hjem. Sherif Douglas J. Harvey udbrød følgende, da han så fænomenet: *"Hvis der eksisterer flyvende tallerkener, så er det her en af dem!"*.

Vicesherif Thomas Kelly, der sammen med andre betragtede fænomenet på afstand, fortalte senere journalister, at lyset oplyste sumpen.

På omkring det tidspunkt Ronnie og Frank Mannor så objektet forsvinde fra sumpen, skete der flere ting. Vicesherif Stanley McFadden så sammen med betjent David Fitzpatrick et lys stige op fra sumpen. Det steg op til en højde af omkring 300 meter og fløj ind over McGuinness Road med en hvinende lyd eller som lyden fra en ambulance.

Betjent Robert Hunawill, der blev på vagt ved en af patruljevognene, medens hans kolleger gennemsøgte mosen, rapporterede samtidig hermed, at et mærkeligt objekt var kommet til syne over hans hoved. Objektet fløj ind over mosen og tilbage igen flere gange. På objektet sås røde, hvide og grønne lys. Lidt efter dukkede tre andre objekter op, og alle fire forsvandt derefter mod vest. I henhold til rapportererne fra politifolkene i området, har der sandsynligvis været tale om i alt 5 objekter.

Denne aften havde politiet sendt i alt seks patruljevogne ud. Mindst 12 politifolk havde set fænomenet og omkring 35 andre personer havde fra begge sider af mosen set fænomenerne.

Mannors hjem blev dagene derpå hjem søgt af skarer af nysgerrige. Vejret var elendigt, men det forhindrede ingen i at køre ad de bløde markveje. Ingen så dog noget.

Mannor selv var meget utilfreds med al denne opmærksomhed:

»Folk spørger mig, hvad jeg har fået for denne historie. Jeg har ikke selv bedt om publicity og vil allerhelst have fred. Så kunne det være, at objekterne ville komme igen, så man kunne tage et fotografi som bevis. Hvis der er nogen, som ønsker at give mig en løgnedetektorprøve, så for min skyld gerne, men jeg har set, hvad jeg har set, og det var helt sikkert et objekt... Jeg er glad for, at jeg ikke tog mit gevær med ud i sumpen. Jeg havde måske affyret det og kommet til at gøre fortræd.»

UFO-opvisning foran kollegium

Den 21. marts om aftenen var der atter UFO-observationer, men denne gang i Hillsdale, ca. 72 km sydvest for Dexter. Omkring 87 piger på et kollegium, deres forstander Kelly Hearn og senere civilforsvarslederen William Van Horn kunne igennem fire timer fra kollegiets vinduer betragte lysfænomener over en sump omkring 1-1,5 km væk. Lysene, der vekslede i farve, pulserede og fløj frem

Skolepiger på Hillsdale-kollegiet ses her ved et af vinduerne, hvorfra de den 21. marts 1966 i adskillige timer kunne iagttage et lysende objekt, der svævede over en nærliggende sump. 87 piger så fænomenet sammen med deres forstander Kelly Hearn.

og tilbage over mosen. På et tidspunkt blev der set to lys, og med mellemrum dukkede der serier af lys op mellem disse to, henholdsvis rødt-hvidt blinkende og et flaksende blågrønt lys.

Et særligt stort lys blev beskrevet som "aflangt" eller som en "sammenpresset fodbold". Lyset eller objektet skiftede farve mellem rød og orange og havde et hvidt lys i den ene ende.

Flere af vidnerne, deriblandt Cynthia Poffenberger, fortæller, at objektet først havde fløjet direkte mod kollegiet og pludselig stoppede omkring 150 meter fra kollegiet, hvorefter det vendte tilbage til mosen.

Hver gang, lysstrålen fra det nærliggende lufthavnsfyrtårn fejede hen over moseområdet, undgik objektet behændigt lyset, og når biler nærmede sig, blev det lysende objekt svagere for så straks efter at blive kraftigere igen.

Omkring klokken 2.30 om morgenen tonede lysene ud, og alle gik i seng.

I området, over hvilket lysene havde befundet sig, fandt politiet og civilforsvaret et cirkelrundt aftryk med en diameter på to meter. Aftrykket var fem centimeter dybt. Ifølge øjenvidner blev aftrykket undersøgt med geigertællere, som gav kraftigt udslag. Vand- og jordprøver viste, at alt mikroskopisk liv var uddødt omkring aftrykkene, ligesom indholdet af bor (der er et behandlet produkt) var højt.

Hynek kommenterer her en skitse lavet af et af vidnerne til Dexter-Hillsdale observationerne.

Pressekonferensen i Detroit den 25. marts 1966

Den megen presseomtale af observationerne i Dexter og Hillsdale lagde et pres på flyvevåbnets UFO-undersøgelsesprojekt. Major Hector Quintanilla sendte dr. Hynek og flere USAF-officerer til området for at undersøge sagen. Trods det at der i marts havde været flere andre observationer end lige netop hændelserne den 20. og 21. marts, koncentreredes opklaringsarbejdet omkring disse to.

Hynek har senere fortalt, at da han ankom til de to byer, var stemningen så hysterisk, at det var umuligt for ham at foretage en seriøs efterforskning. For at komme til at tale med vidnerne, måtte han kæmpe sig vej gennem en mur af journalister. Ifølge Hynek jagtede politiet planeter, som de antog for at være UFO'er, og folk troede, at rumskibe invaderede området.

Hynek var i en slem kattedpine. Han havde ingen brugbar forklaring, og samtidig krævede nyhedsmedierne en forklaring. Hynek: *"Midt i denne forvirring fik jeg en meddelelse fra flyvevåbnet: Der skulle ho/des pressekonference, og jeg skulle fremkomme med en udtalelse om årsagen til observationerne. Det nyttede ikke at protestere ved at fremhæve, at jeg på dette tidspunkt ikke havde den fjerneste anelse om, hvad der forårsagede observationerne i sumpområderne. Jeg skulle holde pressekonferencen, uanset om jeg var klar eller ej."* (Major Quintanilla hævder i modsætning hertil, at Hynek havde fortalt ham, at han havde løsningen på observationerne, hvorefter Quintanilla gav ham tilladelse til at holde pressekonferencen).

Under sin søgen efter en rimelig forklaring kom Hynek i tanke om en telefonopringning fra en botaniker fra universitetet i Michigan. Han havde henledt Hyneks opmærksomhed på brændende sumpgas. Efter at have fået flere oplysninger om sumpgas fra videnskabsmænd i Michigan besluttede Hynek, at dette var den mulige forklaring, han ville give journalisterne.

Den 25. marts 1966 stuede 100 pressefolk sig sammen i Detroit Press Club for at høre resultatet af flyvevåbnets undersøgelser.

"En dyster sump er et meget mærkeligt sted at fa besøg fra det ydre rum," sagde Hynek. *"Rådden vegetation producerer sumpgas, der kan 'holdes fanget' af is og andre vinterforhold, og så pludselig blive frigivet i tøvejr."*

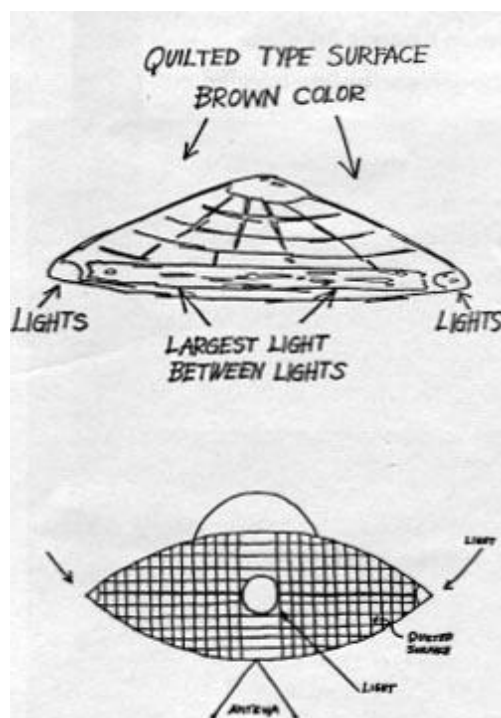
Hynek fortalte endvidere, at gassen under denne proces giver knaldende eller smældende lyde fra sig.

"Jeg understreger... at jeg i en retssal ikke kan bevise, at dette er hele forklaringen på observationerne. Det virker imidlertid meget sandsynligt, at kombinationen af de særlige milde vinterforhold og de særlige vejrforhold de pågældende nætter - der var kun lidt vind begge steder - var af en sådan karakter, at den kan være årsag til dette usædvanlige og gådefulde skue."

Da Hynek mod slutningen af pressekonferencen udleverede den skriftlige pressemeddelelse, så han "med rædsel, hvorledes en journalist skimmede teksten, fandt ordet 'sumpgas' understregede det og styrtede hen til telefonen."

Professor i journalistik, Herbert Strentz, påpegede senere i sit arbejde om avisernes holdning til UFO-problematikken, at "pressens og offentlighedens reaktion på 'sumpgas-teorien' var hurtig, omfattende og stort set fjendtlig«. Ikke en af de omkring hundrede vidner til observationerne i Dexter og Hillsdale accepterede forklaringen.

Teorien blev genstand for latterliggørelse over hele USA. Vittighedstegnerne tog sig kærligt af forklaringen, og UFO-sagen i almindelighed blev behandlet af flere og flere aviser og tidsskrifter i marts og april 1966.

To tegninger af UFO-fænomener set i Michigan i marts 1966.

Kongreshøring den 5. april 1966

De gode borgere i Michigan syntes ikke om, at man lavede grin med dem, og et par kongresmedlemmer fra hver sin fløj, Weston Vivian, demokratisk kongresmedlem fra Ann Arbor, og den republikanske minoritetsleder fra Repræsentanternes Hus, Gerald Fo.rd, indkaldte til kongreshøring den 6. april angående sagen - den første af slagsen nogensinde.

Komiteen, under ledelse af L. Mendel Rivers, indkaldte kun tre vidner: Dr. J. Allen Hynek, major Hector Quintanilla og luftvåbnets minister dr. Harold Brown. Dr. Browns indlæg var det traditionelle - Der eksisterede intet bevis for at UFOerne var en trussel mod den nationale sikkerhed eller kom fra det ydre rum.

Hynek sagde bl.a.: *"... I særlig grad er det min mening, at det store materiale, der er indsamlet siden 1948... fortjener grundig ransagelse af et civilt panel af videnskabsmænd inden for fysik og de sociale forskningsgrene, og at dette panel skulle anmodes om at undersøge UFO-problemet kritisk med det udtrykkelige formål at afgøre, om der virkelig eksisterer et vigtigt problem."*

Nogle uger før havde en specialkommission af Videnskabeligt Råd, under ledelse af dr. Brion O'Brian, bl.a. anbefalet: "Der må oprettes kontrakter med nogle enkelte udvalgte universiteter for at fa oprette (videnskabelige grupper til prompte og indgående at undersøge udvalgte UFO-observationer... Universiteterne burde udvælges, så de har god geografisk dækning.."

O'Brian-kommissionens og Hyneks anbefaling samt massemediernes og UFO-organisationernes voksende interesse for UFO-problematikken og flyvevåbnets engagement heri medførte, at flyvevåbnet ville forsøge at skrive kontrakt med et universitet, som så skulle udforske UFO-fænomenerne. Efter flere forgæves forsøg lykkedes det endelig dr. J. Thomas Ratchford fra Flyvevåbnets videnskabelige Afdeling at gøre University of Colorado interesseret. Dr. Edward U. Condon skulle lede UFO-studiet, og den 7. oktober 1966 kunne flyvevåbnet meddele pressen, at en videnskabelig undersøgelse var på vej. Condon-kommissionen havde påbegyndt sit arbejde, der 3 år senere resulterede i den meget om-diskuterede »Condon-rapport«, men det er en helt anden historie.

Var det sumpgas?

Videnskabens kendskab til fænomenet "sumpgas" er ret begrænset. Helt nøjagtigt, hvordan sumpgas dannes, og hvorfor det brænder, er spørgsmål som forskerne ikke kan besvare fuldstændigt endnu.

Fra øjenvidneskildringer af sumpgas ved man, hvorledes det kan se ud og opføre sig. Sumpgas er blevet observeret på varme sommer- og forårsaftener. Udseendet er ofte som en flamme, fakkell, ballon eller en paddehat. Den brændende sumpgas er mellem få centimeter og 1½ meter i længden eller i diameteren. Farven er ofte svagt blå iblandet andre farver, men aldrig hvid. Den brændende sumpgas

kan stige til vejrs, men når kun op i 1,5-3 meters højde, inden den dør ud, og levetiden er højst på 1 minut. Den eneste lyd, som er hørt i forbindelse med sumpgas, er tilfældige smæld eller knald.

Beskrivelserne af de observerede fænomener ved Dexter og Hillsdale passer ikke med det, man ved om sumpgas. Sumpgas-teoriens holdbarhed som forklaring på Michigan-observationerne er derfor meget tvivlsom, men for major Quintanilla var forklaringen tilfredsstillende, og observationerne er i Blue Bookarkiverne lagt i skuffen med de "forklarede".

Uanset om observationerne i Dexter og Hillsdale skyldes UFO-fænomener, sumpgas eller noget helt tredje, så fik de stor betydning for det amerikanske flyvevåbens UFO-engagement. Condon-kommissionens videnskabelige undersøgelse var sikkert kommet alligevel, men "sumpgassen" i Michigan satte gang i udviklingen.

Kilder:

1. UFO-NYT, nr. 3, 1966.
2. UFO-NYT, nr. 1, 1968.
3. James E. McDonald. »UFOer - det største videnskabelige problem i vor tid?«. UFO-NYT's Forlag, 1967.
4. J. Allen Hynek. »UFO-dokumente ret«. Strubes Forlag/SUFOI, 1974.
5. Willy Wegner. »UFOer - Top Secret?«. FUFOS, 1980.
6. »Flying Saucers«. LOOK Special. New York, 1967.
7. »The New Report on Flying Saucers«. TRUE. Fawsett Pub. No. 1, 1967.
8. »The New Report on Flying Saucers«. TRUE. Fawsett Pub. No. 2, 1967.
9. David Michael Jacobs. »The UFO Controversy In America«. Indian University Press, 1975.
10. David C. Knight. »UFOs A Pictorial History from Antiquity to the Present«. McGraw-Hill Book Company, New York, 1979.
11. Ronald D. Story. »The Encyclopedia of UFOs«. Dolphin Books, New York, 1980.
12. J. Allen Hynek. »UFO/IFO«. Diasserie. Edmund Scientific Co.

Den 28. marts 1966 så flere indbyggere i Royal Oak, Michigan, mystiske lys på nattehimlen. Dette foto er taget af Richard Hunt, fotograf ved »Royal Oak Tribune«. Billedet er en langtidseksponering. »Objektet» ved pilen er en stjerne, medens cirklen markerer et uidentificeret fænomen.

Tully, Australien 1966

Af Kim Møller Hansen

Aftryk efter et formodet rumskib må høre til sjældenhederne. Ikke desto mindre hævder australske ufologer, at der i januar 1966 blev fundet adskillige sådanne aftryk i et sumpområde nær byen Tully.

Ved 9-tiden den 19. januar 1966 kørte George Pedley, 27 år og bananfarmer fra Euramo, hjemad i sin traktor gennem et moseområde, der tilhørte Albert Pennisi. Her hørte han pludselig en høj hvislende lyd, der overdøvede motorstøjen fra traktoren.

George Pedley fortæller:

- Det lød som luft, der strømmer ud af en bilslange. Men traktorens dæk så ikke ud til at fejle noget, så jeg kørte videre. Jeg ignorerede lyde, men pludselig så jeg et rumskib stige op med en fantastisk hastighed fra mosen kaldet »Horseshoe Lagoon« (Hesteskolagunen), omkring 20 meter foran mig.

Det havde en blå-grå farve, 7,5 meter i diameter og knapt 3 meter i højden. Det snurrede rundt med en vanvittig hastighed, samtidig med at det steg lodret til en højde på omkring 20 meter, hvorefter det først foretog et fladt dyk og så steg skarpt. Det fløj med en fantastisk hastighed med retning mod sydvest. Det var ude af syne på sekunder.

Pedley begav sig hen til stedet, hvor han så objektet lette. Her opdagede han et cirkulært aftryk med en diameter på 10 meter. Dette aftryk bemærkede Pedley ikke, da han den foregående aften kørte gennem området. Rørene ”var alle uden undtagelse presset ned under vandoverfladen, døde og hvirvlet rundt i urets retning, som om de var blevet udsat for en slags enorm, roterende trykkraft.”

Kun rør inden for cirklen var døde. Pedley fortalte senere, at han havde bemærket en svovllugt i området omkring aftrykket efter objektets forsvinden.

Da Pedley nærmede sig objektet, var traktorens motor begyndt at skranke for til sidst at gå helt i stå. Dette mente Pedley imidlertid kunne være forårsaget af ham selv.

Det cirkulære område eller aftryk bestod af et ca. 25 cm tykt lag af rør, revet op med rod. Rørene flød oven på 1,5 meter vand. En mand ved navn Alf McDonald undersøgte mosebunden og fortalte, at ”en eller anden kraft simpelt-hen havde suget rørene op.”

I 1966 var der 25 nærobservationstilfælde i Australien. Denne fortegnelse indeholder nærobservationer fra 1966, hvor der er lighedspunkter med Tully-sagen.

1. Tidligt i 1966, Culcaim, Victoria

Et antal cirkulære ”reder” blev fundet i februar-marts 1966. Et aftryk var 4 m i diameter, og et andet var 2-2,5 m.

2. 14. februar 1966, Bankstown, New South Wales

En cirkel på næsten 7 meter i diameter bestående af rør presset ned og hvirvlet rundt i urets retning blev fundet i en mose.

3. Februar 1966, Toorbul Point, Queensland, kl. 21.15

Et TV begyndte at blinke, da et kraftigt lysende objekt nærmede sig, standsede og forsvandt igen i samme retning som det kom fra. Det var aflangt med en længde på 20 meter. Det blev set på kun 100 meters afstand. Det blev senere oplyst, at mangroveplanter,

som objektet overfløj, var visnede og brændte.

4. 6. april 1966, Westall, Victoria

Skolebørn og deres lærer så et blændende, sølvagtigt objekt, der fløj nær skolen. Det blev fortalt, at et fly nærmede sig det, og at objektet drejede 45° opad og forsvandt. I en indhegning, som objektet så ud til at have svævet over, var græsset presset ned i et område på 8-10 m i diameter.

5. Maj 1966, Cemdale, New South Wales

I en græsmark blev der fundet et ovalt aftryk med en dybde på 25 cm og med en størrelse på 7 x 5 meter.

6. I slutningen af 1966, Eyre Peninsula, South Australia

Otte ens cirkler med en diameter på 6 m blev fundet på et fladt jordstykke tæt ved en vej og så ud til at være brændte i overfladen.

Flere aftryk dukker op

Endnu to aftryk (også kaldet ”reder” efter det engelske ord ”nest”) blev fundet af

sukkerrørsfarmer Tom Waren og skolelærer Hank Penning kun omkring 25 meter fra det første aftryk. Aftrykkene lå lige ved siden af hinanden og havde en diameter på omkring 3 meter. Rørene var lagt ned, henholdsvis i urets retning og modsat. Omkring 2 meter fra kanten af det før fundne aftryk fandt man et rektangulært stykke (1,5 x 2 m) af mosens kvikgræs, der var ligesom skåret af i højde med vandoverfladen og flyttet.

En uge senere dukkede flere aftryk op. En anden sukkerrørsfarmer og hans nevø fandt endnu to aftryk, der så ældre ud end de tidligere fundne. De havde en diameter på henholdsvis 3,5 og 2,5 meter, og ved begge var der i midten tydelige tegn på, at rørene var afsvedne. Igen få dage senere blev det sidste aftryk fundet i nærheden af de andre og med afsvedne rør.

Flyvende tallerkendille

Alle aftryk blev fundet i Horseshoe Lagoon, der ejes af sukkerrørsfarmer Albert Pennisi. Til avisen »The SunHerald« fortalte han, at han i ugen før Pedleys observation havde drømt, at en flyvende tallerken ville lande på hans ejendom.

Moseområdet blev hurtigt en turistattraktion. Berlingske Tidende skrev den 6. februar 1966 under overskriften: »Flyvende tallerkendille i Australien«: *”... Bladet »Sydney Sun« sendte straks en journalist, Ben Davie, til Tully og denne meddelte, at han havde set 5 sådanne reder i sumpen, hvor det vrirler med krokodiller. En af rederne er endog på en flydende ø, en del af søbunden, der er revet løs... Rederne er blevet en turistattraktion. Foreløbig er der kommet ca. tusind busser, private biler og lastbiler med nysgerrige...”*

Fodspor

Selv om det i første omgang blev benægtet, blev der i det pågældende område fundet ”fodspor”, som mest af alt lignede spor efter dyr. Sporene kunne ses omkring bananafgrøderne og også midt i den 0,2

Den 19. januar 1966 så George Pedley et blå-gråt objekt stige op fra rørene i Hestesko-Lagunen, nær Tully. Objektet efterlod sig tilsyneladende et stort aftryk, hvor rørene var presset ned under vandoverfladen og hvirvlet rundt i en spiral, som om de var blevet udsat for en enorm, roterende kraft.

hektar store mose. Aftrykkene var ca. 9 cm lange og afsat lige efter hinanden med en indbyrdes afstand på 25 cm. Lignende "spor" blev på samme tidspunkt opdaget i udkanten af jorden tilhørende den nærliggende gård. Alle aftrykkene, der dukkede op efter Pedleys observation, er i sig selv interessante, men alligevel mindre værd, da de ikke umiddelbart kan sættes i forbindelse med en samtidig observation af en UFO.

Oversvømmelse, parasitter og hvirvelvinde

Ufologen Stan Seers fik prøver fra Pedleys aftryk analyseret på universitetet i Brisbane, og det australske flyvevåben (RAAF) fik andre prøver sendt til flyvebasen ved Garbutt, Townsville.

Fysikeren G. Taylor undersøgte prøverne for alfa-, beta- og gamma-stråling og fandt kun en lav beta-stråling i en af prøverne, hvilket kunne tilskrives almindelig baggrundsstråling.

En parasit, der lever på rørene, kunne selv om den også får rørene til at dø udelukkes som synderen, fordi parasitten altid efterlader rødderne og andre levninger på mosebunden. Derimod mente Dr. R. Langdon, at rørene sandsynligvis var gået ud efter at være blevet oversvømmet. Den kendte australske ufolog, Bill Chalker, påpeger imidlertid, at dette passer dårligt med Pedleys udsagn. Da Pedley kørte forbi stedet aftenen før, var det "helt dækket af grønne, græslignende rør, der var op til 3 m over mosevandet." Det ser derfor ud til, at rørene blev revet op og blev brune inden for en periode på 12 timer. Forsøg med rør, der blev revet op og lagt under vand, viste, at rørene normalt først bliver brune efter tre dages forløb. Ved en naturlig oversvømmelse, hvor rørene ikke rives op, vil denne proces sikkert gå langsommere.

Bill Chalker mener, at aftrykket er lavet kort tid før Pedley kørte hjemad - nærmere bestemt omkring kl. 5.30.

Denne antagelse støttes bl.a. af, at farmeren Pennisis hund på dette tidspunkt gøede som en gal med snuden vendt i retning mod sumpområdet.

Lige efter observationen var RAAF meget tilbageholden med udtalelser. Den 11. februar 1966 hed det forsigtigt, at undersøgelser "ikke viste noget betydningsfuldt" og at aftrykket kunne "være forårsaget af kraftig turbulens, der er normalt ved tordenvejr, der ofte forekommer i North Queensland på denne årstid." Selve Pedleys observation blev sat i forbindelse med en "skypumpe".

I januar 1982 fik Bill Chalker, som den første civile, adgang til RAAF's og Forsvarsministeriets UFO-arkiv i Canberra. I den del af arkivet, der omhandlede forespørgsler til RAAF fra offentligheden og UFO-organisationer, fandt Chalker følgende redegørelse for Tully-hændelsen:

Omkring kl. 09.00 den 19. januar 1966 så bananavler G. A. Pedley fra Tully i Queensland et mat lysegråt objekt, der var 8 m langt og 3 m bredt, stige lodret op over mosen ca. 25 m fra ham, stigningen aftog derefter til ca. 45°. Fra "objektet" kom der en sydende lyd, der aftog, mens det steg. Objektet lignede tilsyneladende to tallerkner lagt sammen med bunden udad. Der blev ikke observeret nogle detaljer. Observationens varighed blev anslået til 15 sekunder, og objektet forsvandt bare ud i den tomme luft, (afstanden blev ikke vurderet).

På det sted, hvor objektet først blev set, var der et næsten rundt aftryk på omkring 8 x 10 m i mudderet. Her var græsset bøjet i retning med uret ned til vandhøjde, og rørplanterne trukket op af dyndet. Hverken græsset eller de omkringstående træer havde brændemærker, og observatøren påstod, at der ikke lugtede brændt.

Selv om det ikke kunne fastslåes med sikkerhed, var den mest sandsynlige forklaring på observationen, at en »Willy-Willy« (australsk udtryk for cyklon) hvirvelvind havde bøjet rørplanterne og suget løse genstande 10 m op og dermed dannet en "flyvende tallerken", før den forsvandt. Sydende lyde høres tit sammen med »WillyWillies«, og teorien passer også med det cirkulære aftryk og planternes bøjningsretning.

Denne forklaring finder Bill Chalker meget utilfredsstillende, eftersom vejret var fint og solrigt på observationstidspunktet, og fordi der tilsyneladende ikke lå noget løst materiale spredt omkring på stedet.

Men flyvevåbnets hvirvelvinds-forklaring er måske ikke så tosset endda. I august 1981 blev der fundet tre cirkler/reder i en kornmark ved Cheesefoot Head nær Winchester i England. Sagen blev omtalt af Ole Henningsen i UFO-NYT nr. 6/84 side 44-45. Disse cirkler ligner til forveksling Tully-aftrykkene. De er egentlig spiraler drejet med uret, udgående fra centrum. Om deres oprindelse sagde en ekspert ved navn Dr. Meaden bl.a., at de var dannet af hvirvelvinde, og at "hvirvelvinde går vindspiralerne indad og opad; hvirvelvinde er kort sagt termiske opvinde i godt vejr..." På grund af de geografiske forhold på stedet i Winchester forblev hvirvelvindene stationære igennem hele deres korte liv.

Om de samme geografiske forhold også gør sig gældende i Horseshoe Lagoon skal jeg lade være usagt, men aftrykkenes lighed er påfaldende, og det gode vejr under Pedleys observation modsiger

ifølge Dr. Meaden ikke hvirvelvinds-hypotesen - tværtimod. Godtager man denne hypotese, må man også samtidig godtage, at Pedley har misfortolket en hvirvelvind som "en flyvende tallerken".

Hvirvelvindshypotesen kan forklare hændelserne i Tully, og den lyder trods alt mere sandsynlig end hypotesen om, at flere objekter af forskellig størrelse inden for en uge skulle være landet mere eller mindre ubemærket i et australsk sumpområde.

Andre forklaringer, såsom redebyggende fugle, krokodiller og en helikopterlanding har også været inde i billedet, men er igen blevet forkastet.

Bill Chalker og Keith Basterfield, der begge må regnes for at høre til blandt Australiens mest seriøse ufologer, mener imidlertid, at Tully-aftrykkene forbliver et mysterium.

Kilder:

- 1) »Berlingske Tidende«, 6. februar 1966.
- 2) »The Encyclopedia of UFOs«, Ronald D. Story, Dolphin Books, Doubleday & Co Inc, New York, 1980.
- 3) »UFOs and the Limits of Science«, Ronald D. Story, William Morrow & Co, New York, 1981.
- 4) »Close Encounters of an Australian Kind«, Keith Basterfield, Reed Books, Australia, 1981.
- 5) »UFO Research Australia Newsletter« (UFORAN), no. 2, 1982.

Sjællands Odde, 1967

Af Kim Møller Hansen

Den 18. januar 1967 mellem klokken 16.40 og 16.45 fandt en hændelse sted, som er interessant af flere grunde. Det er for en gangs skyld en dansk nærobservation af 3. grad. Observationsberetningen vrimler med detaljer, og observatørerne er to drenge på 9 og 7 år!

I januar 1967 kom SUFOI's daværende leder af Rapportcentralen, Erling Jensen, via satellitsporingsstationen i Rude Skov i kontakt med en dame, hvis søn havde set noget ganske usædvanligt. Observatørerne var to drenge, Tage og Jesper, på henholdsvis 9 og 7 år. Det var Jespers mor, fru Andersen, der gjorde SUFOI opmærksom på observationen. Hun vidste, at der var et sted, hvor man kunne henvende sig vedrørende UFOer, men ikke hvor. Hun fandt nummeret til sporingsstationen i Rude Skov, hvor man henviste til SUFOI.

Erling Jensen har i februar 1967 på baggrund af interviews med de to drenge rekonstrueret det formodede hændelsesforløb og kortlagt sagens mange detaljer.

”Jeg troede ikke, at en skypumpe var så lille”

Jesper boede i 1967 i Overby på en gård, der grænser op til vejen fra Nykøbing til spidsen af Sjællands Odde. Trafikken på vejen er normalt ikke stor. Ca. hver anden time kommer der er færgetræk, men på observationstidspunktet var der ingen trafik. Der var i det hele taget ikke mange mennesker ude, idet man er i staldene omkring den tid.

Den pågældende dag legede Jesper med naboens dreng Tage, samt med sin 4-årige lillesøster, som han skulle passe, da forældrene ikke var hjemme. De legede foran en stor halmstak, der lå umiddelbart op til vejen. På den anden side af vejen falder terrænet jævnt ned mod Kattegat, og man har et godt udsyn.

Vejret på observationstidspunktet var diset og koldt med vind fra vest eller sydvest. Det passer også med vejropgivelserne fra Kastrup, der kl. 16.00 havde vind fra 190° med en hastighed på 13 knob. Temperaturen var 11°C, medens dugpunktet lå på 0°C. Sigtbarheden var 3 km, og skybasen lå i ca. 275 meters højde.

Da tusmørket begyndte, ville Tage hjem. Da han tilfældigvis så op, fik han øje på et mørkegråt objekt på himlen. Det havde slørede konturer og var forsynet med en lille, nedadvendende hale. Tage blev bange ved synet og råbte til de to andre: ”der kommer en skypumpe - den er farlig!”. Derefter løb Tage hjem. Han boede skråt over for Jesper.

Tage fortalte sin mor om ”skypumpen”: ”Jeg troede ikke at en skypumpe var så lille, mor”. Hvortil fru Jensen, Tages mor, svarede, at det ikke blæste nok til, at der kunne komme en skypumpe. Hun så

ud af køkken vinduet, men opdagede intet unormalt. Det skal bemærkes, at Tage aldrig havde set en skypumpe.

”De 58 venlige ud”

Jesper var ikke bange som Tage, men krøb dog for en

Observationsstedet fotograferet i 1967. I baggrunden skimtes Kattegat.

Da objektet blev set første gang af Tage og Jesper, så det således ud. Det var mørkt med en hale.

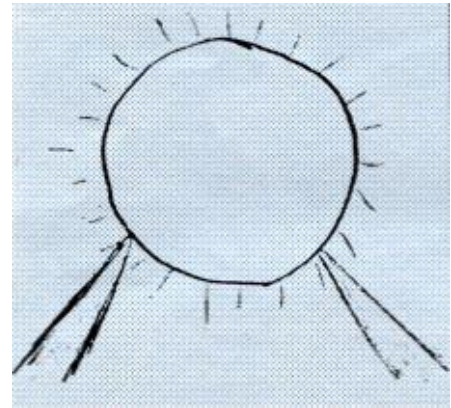
sikkerheds skyld i dækning i grøften, hvorfra han fulgte genstandens videre flugt. Objektet fortsatte med samme kurs, ca. Ø-V, alt imens det dalede. Pludselig foretog det et sving op imod observationsstedet, men drejede lige efter næsten 90o mod en lille bakke, som ligger bag Tages forældres hus. Samtidig blev tre ben sænket ned gennem tre huller i bunden, og genstanden fart blev sat kraftigt ned. Det så fuldstændigt ud, som om den ville lande på bakken, men da den befandt sig i omkring en meters højde, blev benene trukket næsten helt ind igen, og genstanden "skød over". Den fortsatte med en kurs nordvest i lav højde mod Kattégat, men da den var over stranden, skete der igen noget. Først faldt der noget "sort duller" ud af bunden på objektet. Det sorte "noget" faldt mod jorden, men Jesper mente ikke, at det faldt helt ned, uden at han dog kunne give nogen yderligere forklaring på, hvad der skete med det.

Genstanden foretog nu et kraftigt sving ude over vandet eller stranden, og samtidig blev en firkantet kurv eller kasse hejst ned under den. Tilsyneladende hang kassen i et armtykt tov eller kabel, men under de manøvrer objektet foretog, svajede kassen ikke, så det må alligevel have været en fast, stiv forbindelse. Da kurven eller kassen var nede, kom otte personer ud af hullet i bunden. Først kom en, så kom resten. De klatrede med meget hurtige bevægelser to og to nedad "tovet" og ned i kurven.

Objektet havde nu fuldført sit 180o drej og kom tilbage med lav hastighed og kurs direkte mod stedet, hvor Jesper befandt sig. De otte personer - eller en af dem - bøjede sig ned og samlede nogle ting, op fra bunden af kassen.

Jesper fortæller: "De havde ikke noget i hænderne, da de kravlede ned, men det havde de efter, at de havde bukket sig, så det må have været i kassen."

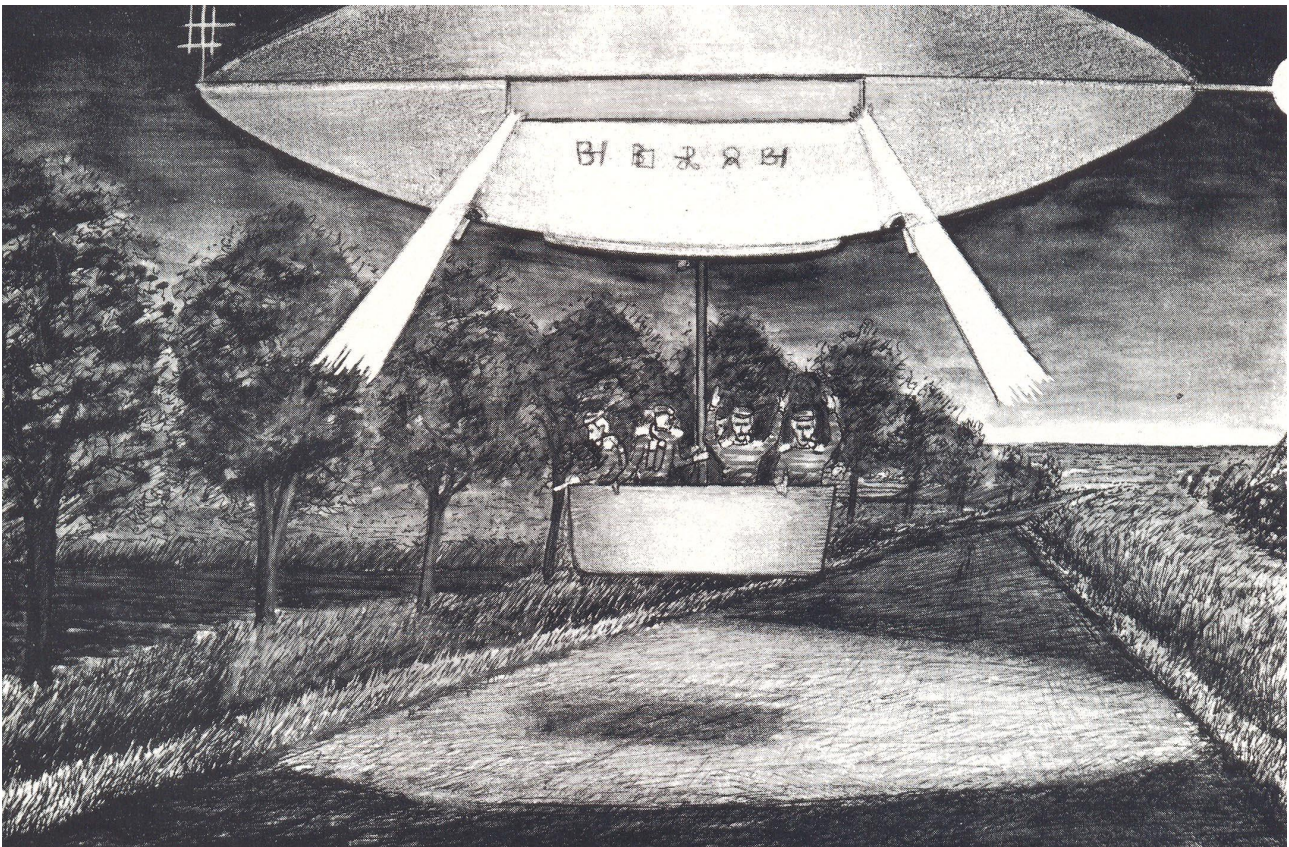
De opsamlede ting lignede kikkerter eller fotografiapparater, og da objektet kom tættere på observationsstedet, pegede de med disse instrumenter - eller hvad det nu var - mod Jesper. Han nåede dog ikke at bemærke detaljer, så det nærmeste han kan

Den 18. januar 1967 mellem klokken 16.40 og 16.45 fandt en hændelse sted ved Overby ved Sjællands Odde. Hændelsen, der må betegnes som en nærobservation af 3. grad, er her tegnet på det tidspunkt af observationen, hvor det objekt, som blev iagttaget, svævede i umiddelbar nærhed af vidnet.

Ill.: Lasse Brandt

Objektet er stadigvæk mørkt, men har nu en korona. 10 gule lysstråler ligesom "sprøjter" ud fra det, men det mærkelige er, at strålerne "ender" midt i luften. Det er altså ikke almindelige lyskegler.

komme det, er, at det var fotografiapparater eller kikkerter.

Drengen var ikke bange og gentog bagefter flere gange overfor sin mor, "at de så så venlige ud".

Da genstanden var ganske nær ved gården, vinkede halvdelen af personerne til Jesper, idet de samtidig smilede til ham. Jesper vinkede ikke igen, men nøjedes med at nikke. De ombordværende vinkede ikke på den almindelige måde, hvor man bevæger hånden op og ned med lodrette bevægelser. Derimod holdt de håndfladen lodret og benyttede hurtige, vandrette bevægelser.

Objektet passerede ganske lavt hen over træer i vejkanthen. Højden anslås til en halv snes meter over jorden. Da det var nærmest bemærkede Jesper en ganske svag summen. Den var svagere end en støvsugers, og Jesper beskrev den som svarende til den svage summen, som interviewerens (Erling Jensen) batteridrevne bælsøtager udsendte. Der var intet vindsus og heller ikke nogen varmeudstråling fra objektet.

Efter at have passeret observationsstedet fortsatte objektet kursen, der ville have bragt det til kirken i Overby. Men umiddelbart efter at observationsstedet var overfløjet, kravlede de syv af de otte hurtigt op ad "tovet" og forsvandt ind i objektet. Den sidste blev i kurven (Jesper kunne se hans kasket over kanten). Så blev kurven hejst op med manden i.

Jesper mente, at den mand, der blev i kurven, ikke turde kravle op. Da Jesper blev spurgt, hvorfor han troede det, svarede han:

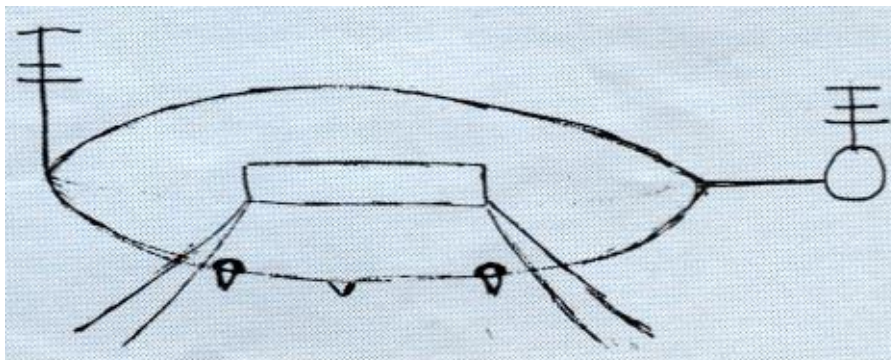
"Jo, enten turde han ikke, eller også ville han ikke, for en af de andre kiggede ned på ham som om, han sagde, at han skulle komme op".

Pygmæer med murerkasketter

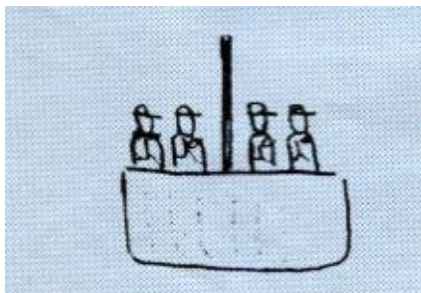
Alle otte personer var små mennesker. Jesper kendte ikke begrebet pygmæ, men beskrev dem som værende af samme størrelse som manegeklavnen i Cirkus Schumann - eller sig selv for den sags skyld. Det vil sige omkring 100-125 cm høje.

"Det var nogle små fyre, ligesom mig" - men Jesper fik ikke indtryk af, at det var børn. De havde allesammen meget lange ansigter og meget lange næser. De syv var kortklippede, medens den ottende havde skulderlangt brunt hår. Det var måske en kvinde, men drengen lagde ikke mærke til yderligere kendetegn, der kunne pege i den retning. De syv kortklippede var lyshårede.

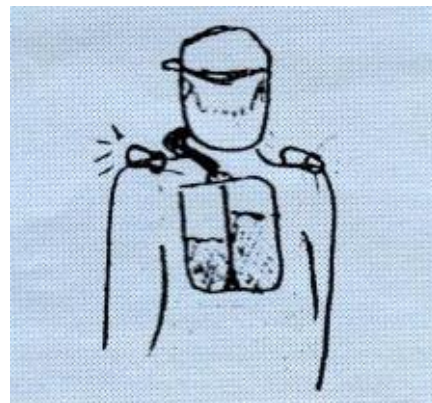
Der var forskelle i deres klædedragt. Den mand, der først kravlede ned i kurven og som tilsyneladende blev tilbage i den,

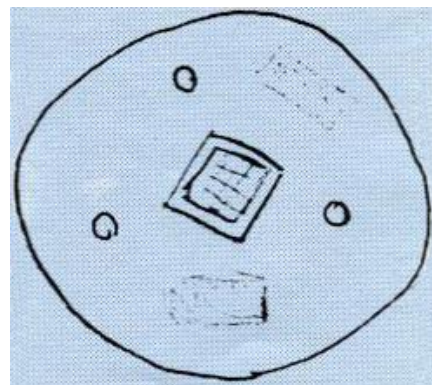
Her ses en tegning af objektet således som Jesper oplevede det. Man ser de tre ben, der efter objektet har "skudt over" nu næsten er trukket ind igen. Over midten af genstanden ses et langt vindue, hvorfra der kommer et blåt eller grønligt lys. Jesper mente, vinduet var af glas, men han kunne alligevel ikke se noget bag vinduet. Fra hver hjørne af vinduet kom en lysstråle, der nu havde skiftet farve til blågrøn. Resten af objektet var nu orange og koronaen var væk. Bag objektet hang der ligesom "en rund, gul ost i en snor". Der var antenner på forreste del af objektet samt på "osten". Senere skiftede objektet igen farve, således at kroppen blev lilla. Derimod forsatte lysstrålerne (der endte midt i

Kurven, her tegnet med 4 bælsøtager

Detailbillede af en af UFOnauterne.

I objektets bund var der en firkantet lem, "men der var ingen håndtag på, selvom det var en lem". Hele vejen uden om lemmen var der tilsyneladende glas. Lemmen udgjorde ikke bunden af kassen, mens to hoveddele gled til hver sin side, således at kassen kunne hejstes op. Derpå gled lemmen ud igen. Lemmene åbnede altså ikke nedad som på et fly.

medens den blev hejst op igen, var iført en blå dragt, medens alle de andre var iført en stribet dragt. Striberne var på tværs og vekslede i farverne rødt, hvidt og blå (farveangivelserne er lidt usikre). De bar alle otte stribede kasketter af en form, der nærmest må karakteriseres som murerkasketter. Selve dragtens udseende var "som en gymnastikdragt eller ligesom de kravledragter babyer har på". Ingen af de otte bar nogen form for emblemer eller mærker.

Bortset fra manden i blå bar de alle to sammenhængende beholdere på ryggen "ligesom de hersens dykkere". Beholderne var gennemsigtige, og Jesper bemærkede, at væskestanden i dem var af forskellig højde. Fra beholderne gik en slange frem over skulderen til munden. "Det var som om de havde nogle tremmer for munden." Da de tog fotografiapparaterne og kikkerterne frem, tog de slangen ud af munden. Manden i blå bar kantede briller (eller noget lignende) for øjnene.

En anden bemærkelsesværdig detalje var, at de alle havde "lys på skulderen". "Det så ud som om de havde en lommelygte på hver skulder, og der var lys i begge ender af lommelygten", slutter Jesper sin beretning.

Objektet forsvandt hurtigt af syne mod øst, altså i samme retning som det var kommet fra.

Troværdighed

Den første reaktion på en så detaljeret rapport fra to drenge i den alder er meget naturligt en god portion skepsis. Og Jesper kom da også i forhør hos sin mor, fru Andersen, men alle forklaringer blev fastholdt. I øvrigt er drengen altid til at stole på og plejer ikke at fortælle usandheder.

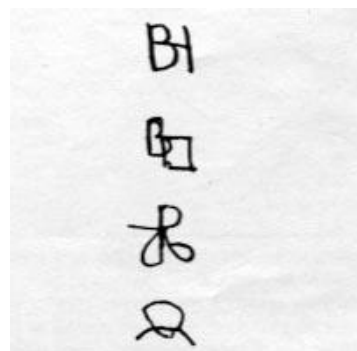
Faderen, der i 1967 var leder af det lokale flyverhjemmeværn, viste Jesper billeder af forskellige fly- og helikoptertyper, men Jesper var helt sikker på, at det var noget helt andet han havde set. For en god ordens skyld skal det nævnes, at Jesper kender de forskellige flytyper, der jævnligt ses over Griben i forbindelse med skydeøvelser.

Jespers farfar drillede ham en del og lagde ikke skjul på, at han ikke troede på beretningen. Drengen blev ulykkelig over ikke at blive troet og gentog tit over for sin mor et ønske om, at rumskibet ville komme igen, så faderen og farfaren kunne se det.

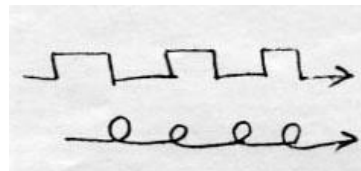
Når Jespers alder og observationens varighed tages i betragtning er beretningen enestående. Ved vurderingen af rapporten må man huske, at

Under Jespers observation slog objektet et slag ud over stranden, hvorved der faldt noget ned fra objektet. Omkring en måned efter observationen blev der ved vandkanten fundet en 50 kg stor klump af et sortfarvet, fast stof indeholdende en del fugtighed. Prøver af klumpen blev sendt til analyse hos bl.a. Mineralogisk Institut og Teknologisk Institut. Efter flere analyser pegede en kvantitativ analyse på, at klumpen var delvis nedbrudt kunstgødning kendt under navnet Kalkkvælstof. Det viste sig senere, at en beboer fra nabolaget lang tid forinden havde smidt indholdet af en sæk kalkkvælstof, der var blevet hård, ned på stranden. Klumpen havde altså intet med Jespers observation at gøre.

På objektet var der malet en eller to rækker kendingsbogstaver lodret under hinanden. Jesper kendte bogstaverne, men disse var forskellige fra dem, man har lært i skolen. Det første lignede et B og et H kombineret. De andre var fremmedartede, og det kniber med at huske udseendet.

Objektet fløj på en besynderlig måde. Jesper sagde, at "det så ud som om de ikke rigtigt kunne styre den". Flyvemåden er her beskrevet grafisk på 2 måder. Jesper var ikke sikker på, hvilken der var rigtig.

drengen ikke var så gammel og at nogle af detaljerne sandsynligvis er noget forvrængede i hans hukommelse. Der gik omkring en måned, før Erling Jensen fra SUFOI's Rapportcentral den 14. februar 1967 kunne interviewe Jesper og Tage, men ifølge fru Andersen er der dog kun meget små variationer i hans beretning til SUFOI sammenlignet med alle de detaljer, som hun fik nedskrevet i dagene efter observationen. Det indtryk Erling Jensen fik ved at interviewe Jesper og Tage var positivt, og han fandt ikke noget der tydede på, at familien havde en forhåndsviden om UFO-sagen.

Observationen blev pænt omtalt i pressen, men en efterlysning af andre vidner til hændelsen var desværre resultatløs.

Børns nærobservationer

At børn har nærobservationer af UFOer kendes også fra andre rapporter, omend antallet er lille i forhold til voksnes observationer. I Willy Wegners »UFO-landinger i Danmark« - en bog, som er et katalog over 120 danske nærobservationer, der for størstedelens vedkommende stammer fra SUFOI's rapportarkiv - kan man se, at Jesper og Tage ikke er de eneste børn i Danmark, som har oplevet noget som kun de færreste oplever.

Fra udlandet kendes lignende rapporter. En undersøgelse fra Frankrig over UFOnautrapporter fra perioden 1954-67 viser, at 90% af UFOnautberetningerne stammer fra mænd, medens kvinder og børn tegner sig for 7% og børn alene for 3% af den samlede vidnemasse.

Mag.art. i folkloristik, Åge Skjelborg, der i bogen »På sporet af UFOnauten« analyserer UFOnautrapporter fra hele verden ud fra en social- og folkloristisk synsvinkel gør sig følgende betragtninger over, hvorfor børn beretter om UFOnauter:

"... Børn, der bliver ladet meget alene, kan, viser erfaringen, blive disponeret for blandt andet UFOnaut-oplevelser - vel at mærke, når de nødvendige betingelser er til stede. Børn, der flytter meget rundt sammen med den øvrige familie, løber tilmed en risiko for at blive utrygge, og det gælder hvad enten de havner i en højhusbebyggelse eller ude på landet. Børn, der har let ved det i forvejen, vil også hurtigt kunne opspinde episoder med "rummænd" og derved fantasere sig ud af deres trængte situationer. Dette lyder måske lidt bastant, men jeg har med vilje trukket problemet lidt skarpt op. .. Børns specielle omgangskreds og kontaktfelt afgør tillige deres muligheder for at få impulser, og heri afviger de noget fra de voksne." (side 55) ... "Vi kan samtidig konstatere, at det viser sig at være børn i alderen ca. 7-13år, der lader sikre folketrosuæsnere agere 'rumpiloter'. (side 177)."

Åge Skjelborgs måde at forklare børns UFOnautrapporter på kan meget vel kaste nyt lys over nærobservationen ved Sjællands Odde, men alene på baggrund af sagens akter således som de i dag foreligger i SUFOI's rapportarkiv indsamlet og behandlet af Erling Jensen ville det være at gå for vidt at påstå, at Skjelborgs hypotese også forklarer Jespers og Tages observation, og observationen må derfor betegnes som værende uopklaret.

SUFOI har i efteråret 1983 været i kontakt med familien Andersen. Fru Andersen fortæller i et brev dateret den 23. oktober 1983, at hendes søn, Jesper, der i dag er 24 år, synes at historien skal have lov at hvile i fred, men da han gerne vil være medvirkende til, at kendskabet til UFOerne udbredes, fandt han det i orden, at vi her 17 år efter igen bringer hans oplevelse i UFO-NYT.

Fru Andersen oplyste også, at (Jespers legekammerat), Tage, aldrig har været glad for at tale om hændelsen. Jesper har ikke siden 1967 set UFOer. Det har hans mor derimod, ligesom andre beboere på Odden.

På spørgsmålet om, hvilken betydning Jespers oplevelse har haft for hende personligt, svarer fru Andersen:

"Betydningen for mig blev, at jeg blev klar over, der var mennesker, som troede på flyvende tallerkener, noget jeg aldrig havde nævnt til nogen (inkl. mine børn), og som har udviklet mig meget inden for hele dette område..."

Kilder:

- 1) UFO-NYT nr. 2, 1967.
- 2) UFO-NYT nr. 4, 1967.
- 3) SUFOI's rapportarkiv.
- 4) Willy Wegner. »UFO-landinger i Danmark«, FUFOS, 1978.
- 5) Åge Skjelborg. »På sporet af UFOnauten«. Berlingske Forlag, København, 1979.

Jimmy Carter, 1969

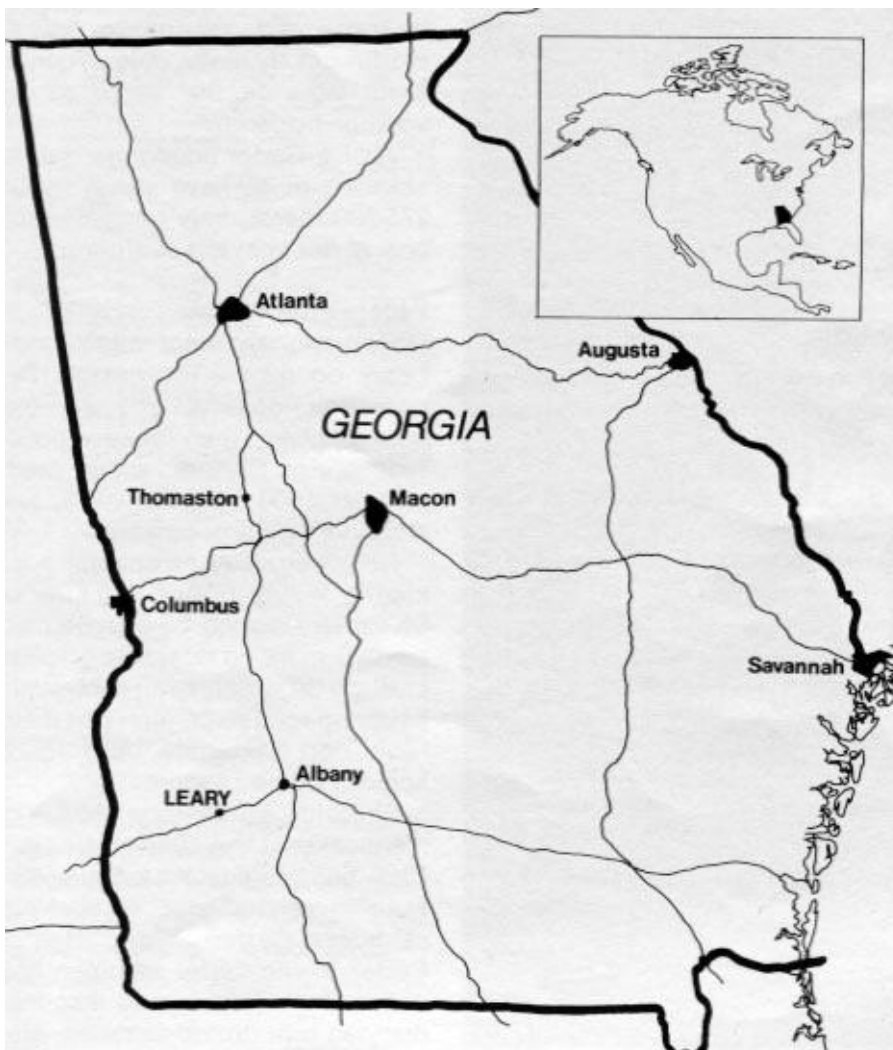
Af Kim Møller Hansen

”Jeg er overbevist om, at UFOer eksisterer, for jeg har selv set en... Det var en meget mærkelig oplevelse, men omkring 20 mennesker så den... Det var den mest fordømte ting, jeg nogensinde har set. Den var stor, meget stor, skiftede farver, og den var omtrent på størrelse med Månen. Vi iagttog den i 10 minutter, men ingen af os kunne finde ud af, hvad det var.”

Dette kunne være et typisk vidneudsagn taget fra mange rapporter verden over, men stammer faktisk fra daværende guvernør i staten Georgia, Jimmy Carter, og stod at læse i den amerikanske avis National Enquirer den 8. juni 1976. Jimmy Carter var netop på dette tidspunkt midt i en hæsblæsende valgkamp som det Demokratiske Partis kandidat til præsidentposten.

Avisartiklen byggede på et meget kort interview med Carter, men det læserne hovedsageligt hæftede sig ved var overskriften: »Jimmy Carter: The Night I Saw the UFO«. Nyheden gik verden over, og danske aviser gengav den med overskrifter som: »Jimmy Carter har set UFO« og »Carter har selv set UFO«. Man kunne endda læse, at Carters regering var villig til at bekoste et større studium af UFO-fænomenet.

UFO-organisationerne har i årevis forsøgt at aflive myten om, at det kun er dårligt uddannede og skøre mennesker, der ser UFOer. Carters observation er derfor blevet flittigt brugt til at skaffe UFO-sagen lidt goodwill. For når selv en præsident ser UFOer, må der vel være noget om snakken?

Efterforskning med forhindringer

Ovenstående spørgsmål stillede UFO-skeptikeren Robert Sheaffer sig, da han læste den sensationelle artikel i »National Enquirer«. Artikelens oplysninger var få: observationen fandt sted i Thomaston, Georgia, i 1973 sent om aftenen efter at Carter havde holdt foredrag i den lokale Lions Club.

Carters beretning blev i artiklen støttet af vidneudsagn fra ægteparret Stembridge i byen Macon i Georgia og af en sagfører ved navn Milton Jones. Ifølge avisen skulle hr. Stembridge have udtalt, at hans hustru havde set den samme UFO, som Carter, og sagføreren skulle have sagt, at han ”levende kunne huske Jimmy fortælle om UFOobservationen”. Opringninger til disse personer viste ret hurtigt Sheaffer, at de påståede vidneudsagn i avisen var ren opdigt.

En medarbejder ved navn Bill Heule på den lokale radiostation WSFT i Thomaston huskede Carters besøg, men mindes overhovedet ingen omtale af UFO-observationen. Her endte sporet foreløbigt...

Robert Sheaffer henvendte sig derefter til flere UFO-organisationer, deriblandt International UFO Bureau, hvor der var bid! Da der under en såkaldt UFO-bølge i 1973 fremkom rygter om Carters observation, sendte Hayden Hewes, leder af International UFO Bureau, et rapportskema til guvernør Carter i State Capitol i Atlanta. Carter udfyldte skemaet nødtørftigt og returnerede det til Hewes.

Skarpt afgrænset objekt

Ud fra rapportskemaet fås følgende hændelsesforløb:

En aften i oktober 1969 stod Jimmy Carter sammen med 10 medlemmer fra Lions Club i byen Leary i staten Georgia. Klokken var ca. 19.15, og de stod udendørs og talte sammen inden mødet kl. 19.30, hvor Carter skulle tale.

Mørket var faldet på, og opmærksomheden blev pludselig fanget af et klart lys på himlen. Det så ud, som om lyset nærmede sig. Pludselig stoppede det op, fjernede sig lidt, kom tilbage igen for til sidst helt at forsvinde.

Lysstyrken på det lysende objekt var til at begynde med klarere end lyset fra en af planeterne. Objektet var skarpt afgrænset og lyste i starten blåligt, derefter rødligt. Da objektet var nærmest, lyste det lige så kraftigt op som månen, ligesom dets størrelse var næsten den samme som månen i udstrækning på himlen.

Hele observationen varede i ca. 10-12 minutter. Til trods for, at der ikke var en vind, der rørte sig, hørte de forsamlede mennesker ikke en lyd fra det flyvende objekt, der befandt sig i ca. 30° højde på den vestlige horisont.

Jimmy Carter bedømmer selv afstanden til at have været måske 275-900 meter, selv om det påregnes, at det er svært at afgøre.

Fhv. præsident Jimmy Carter.

Foto: USIS, København

På jagt efter en dato

Observationen fandt altså sted i Leary og ikke i Thomaston. Den nøjagtige observationsdato blev ikke opgivet, men observationen fandt ifølge Carters rapport sted i oktober 1969 og ikke i 1973, som National Enquirer oplyste.

I sin søgen efter en mulig forklaring kunne Robert Sheaffer ud fra Carters rapport og astronomiske tabeller m.m. nu udelukke planeter, kraftige stjerner samt eventuelle ballonopsendelser, men han måtte have den nøjagtige dato for at komme videre i sagen.

Sheaffer kontaktede adskillige mennesker i Leary. Den lokale Lions Club eksisterede ikke mere, men et tidligere medlem Fred Hart kunne huske Carters besøg. Han og Carter havde været sammen hele dagen, men Hart kunne ikke mindes den omtalte observation. Men da Sheaffer fortalte lidt mere detaljeret om observationen, dæmrede det for Hart, og han fortalte: "Det så ud som om det var et lille blåligt lys eller lignende... ligesom en vejrballoon eller sådan noget... Det har virkelig ligget godt gemt i min hukommelse." Observationen har tilsyneladende ikke gjort det store indtryk på alle de 10 vidner, som Carter nævnte i sin rapport!

Efter utallige forgæves henvendelser til andre borgere i Leary, lykkedes det endelig at finde datoen for observationen. Al Webb, leder af Lions Clubs hovedkvarter i Oakbrook,

Jimmy Carters UFO-rapport.

kunne i arkivet finde dejournaler som altid blev udfærdiget, når guvernør Carter havde besøgt en Lions Club i staten. Ifølge optegnelserne i arkivet besøgte Carter Leary mandag den 6. januar 1969 og havde således sin observation 9 måneder tidligere end opgivet i sin observationsberetning. Nu kunne Carters UFO identificeres!

I januar var Venus en fremtrædende aftenstjerne nær maksimum. Den 6. januar kl. 19.15 var Venus i vest-sydvest omkring 25° oppe altså faktisk i samme position som Carters UFO. Vejrrapporten fra den nærliggende flyveplads i Albany oplyste, at det denne aften var koldt og klart med få spredte skyer netop et vejr som får stjerner og planeter til at se særlig store og funklende ud. Ja, de kan endda se ud til at foretage mærkelige bevægelser på nattehimmelen.

Jimmy Carter er i øvrigt ikke den eneste amerikanske politiker, som har mistolket et kendt himmelfænomen. I oktober 1973 fik guvernøren for staten Ohio, John Gilligan, presseomtale, efter at han sammen med sin hustru havde set en UFO, der så ud til at udsende en lodret gullig lysstråle. UFOen viste sig senere at have været planeten Mars.

Jimmy Carters observation er et klassisk eksempel på en misfortolkning af et kendt objekt - en misfortolkning som tusinder af mennesker også har oplevet.

Om dette har UFOlogen Jacques Vallee skrevet i bogen »Challenge to Science«: »Intet enkelt objekt har været forvekslet med en 'flyvende tallerken' så ofte som planeten Venus. Studiet af disse mistolkninger er ret lærerigt, for det viser med al ønskelig tydelighed sansernes utilstrækkelighed og usikkerheden med hensyn til form og bevægelse i beretninger om punktllys eller objekter med en lille diameter.»

Kilder:

1. »UFO Investigator«, February 1977.
2. »UFO-NYT nr. 2«, 1978.
3. »Robert Sheaffer. The UFO Verdict. Examining the Evidence«. Prometheus Books. New York 1980.

Mount Clemens, Michigan 1967

Af Kim Møller Hansen

Den 9. januar 1967 klokken 14.30 lykkedes det to teenage-drenge at tage flere gode billeder af et stort objekt med en overbygning og en tydelig halefinne. Hændelsen skete få kilometer fra Selfridge Air Force Base!.

De to brødre, Dan og Grant Jaroslaw, tog fra deres hjem i Mt. Clemens i Michigan fire billeder af et objekt, der i meget lav højde overfløj Lake St. Clair.

Objektet var synligt i omkring 10 minutter og forsvandt derefter med stor hastighed mod sydvest.

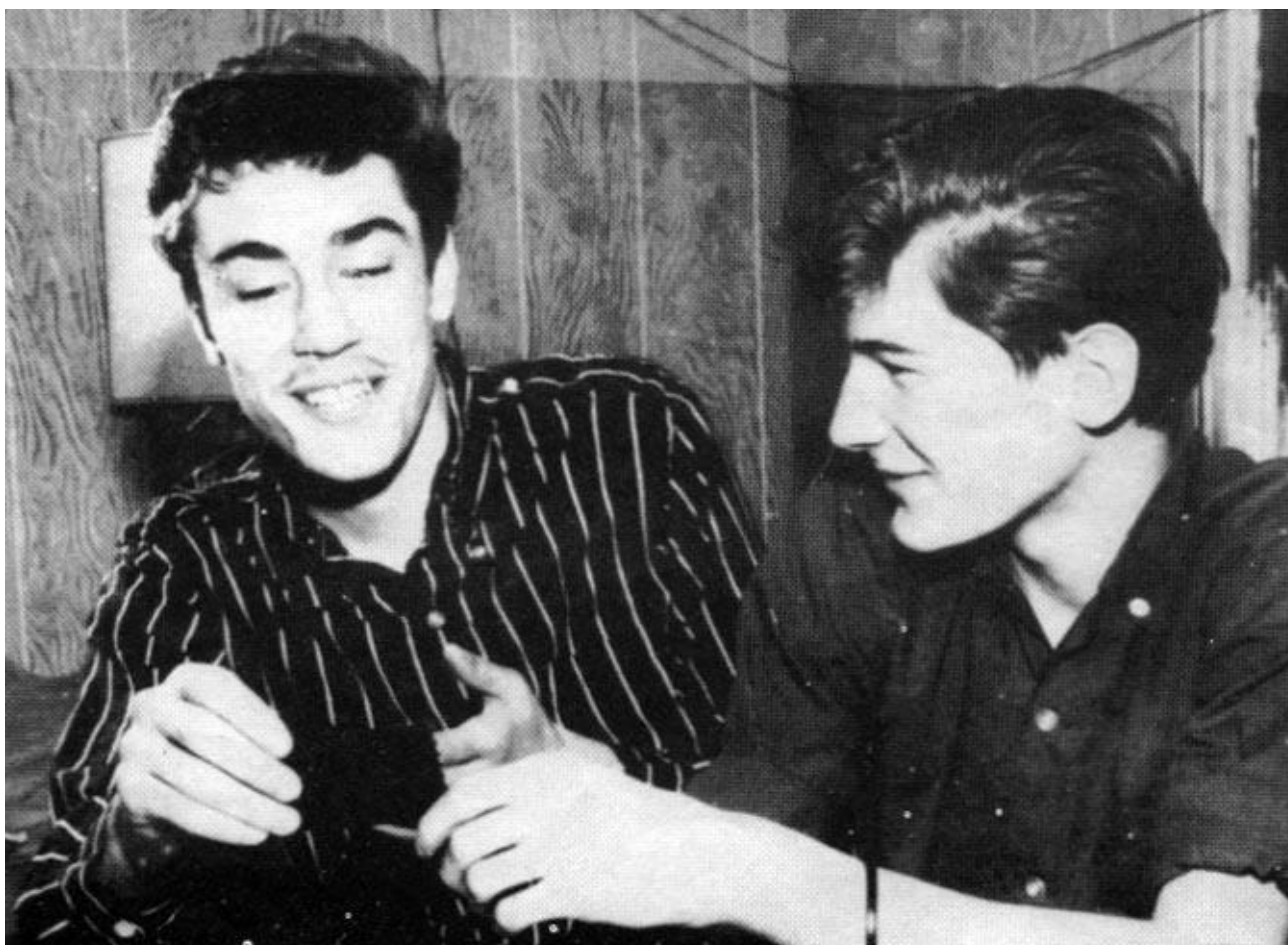
Under observationen kom en helikopter ind i området, og drengene fotograferede også den. Billederne blev taget med et kamera af typen »Polaroid Swinger« - et såkaldt straks-kamera, hvor billederne er færdige med det samme.

Da objektet var forsvundet, løb drengene ind for at vise billederne til moderen, der straks kontaktede den lokale avis.

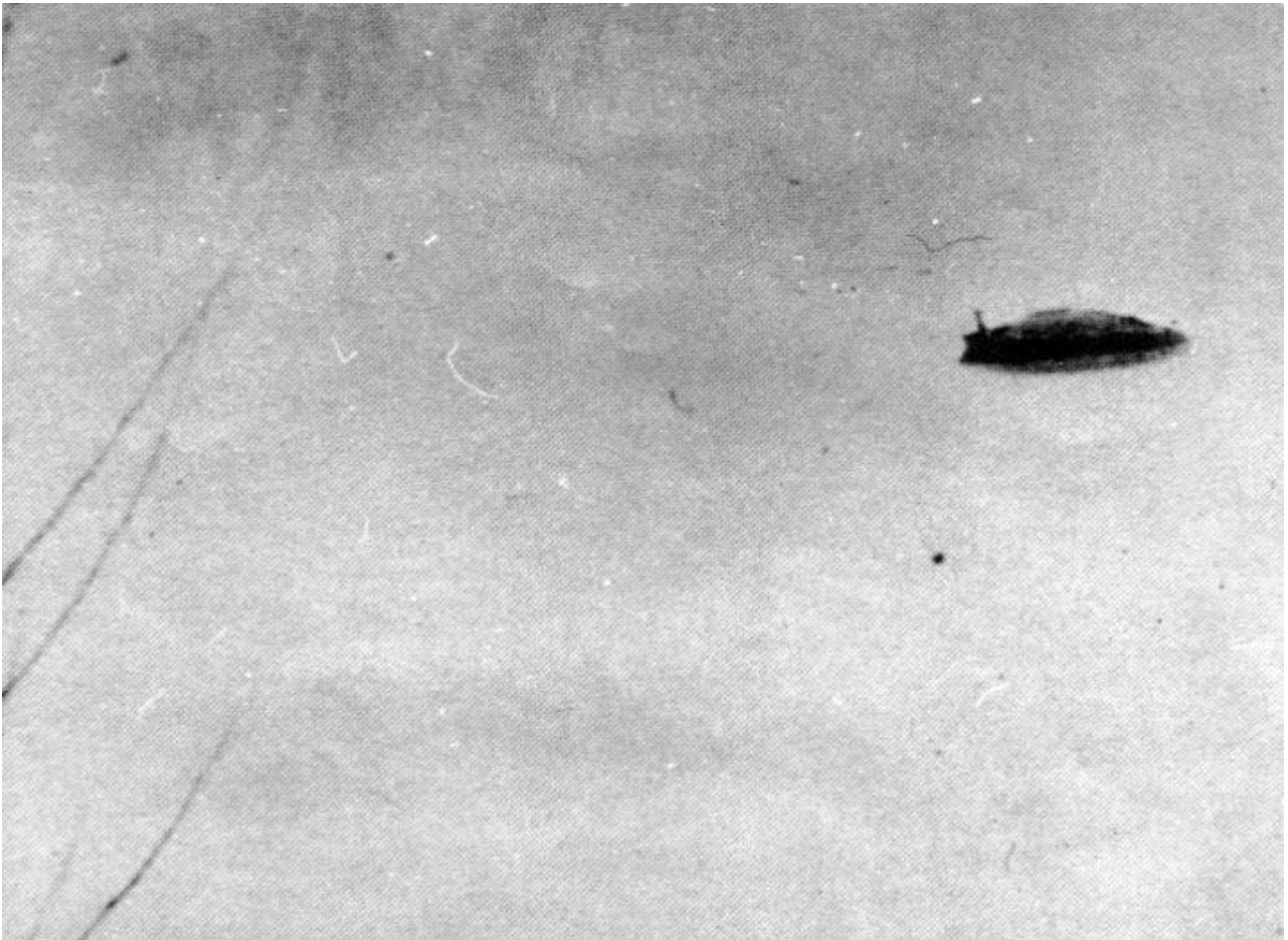
Klassisk dagslys-skive!

Billederne blev godt modtaget. Deres skarphed, objektets position m.m. udelukkede, at det kunne dreje sig om en model kastet op i luften, og det anvendte kamera udelukkede mørkekammer-tricks. Vidnerne ville ikke frem i medierne og udtalte, at de ikke havde noget ønske om at blive berømte.

Brødrene Jaroslaw nægtede at udlevere de originale billeder, som de påstod befandt sig i en bankboks, men de udleverede et sæt kopier til en officer på Selfridge Air Force Base. Han blev i pressen citeret for at have sagt, at billederne "var de bedste han nogensinde havde set!" Og major Raymond

Brødrene Dan og Grant Jaroslaw sidder her med et af de billeder, de tog i 1967, og som lige siden har cirkuleret i UFO-kredse som ægte UFO-fotos.

Nyls udtalte: "Jeg var ikke imponeret over sagen, før jeg så disse billeder."

Flyvevåbnets daværende konsulent i UFO-sager, Dr. J. Allen Hynek, sagde umiddelbart efter billedernes offentliggørelse (hvor pressen ville have en ekspertudtalelse for at følge sagen op):

"Jeg kan endnu ikke sige, om billederne er autentiske. Helt ærligt, på nuværende tidspunkt kan jeg ikke kalde det et svindelnummer."

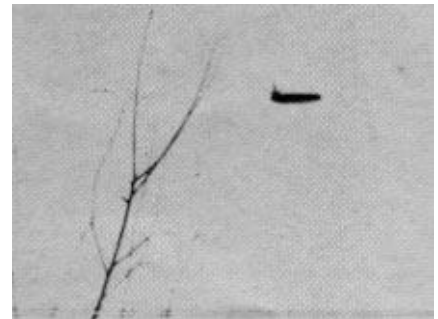
Efter to ugers undersøgelse på Wright Patterson Air Force Base tilføjede Hynek, at et svindelnummer blev anset for mindre sandsynligt, selv om muligheden ikke kunne udelukkes.

Eftersom brødrene Jaroslaw havde nægtet at udlevere de originale billeder til undersøgelse, afsluttede Project Blue Book sagen med konklusionen »Utilstrækkelige data«.

To oplysninger gjorde også sagen lidt "ulden":

- Radaren på den nærliggende Selfridge Air Force Base registrerede *ikke* noget ukendt flyvende objekt dette blev undskyldt med, at UFOen sikkert fløj for lavt til at radaren kunne se det.
- Der var uoverensstemmelser mellem drengenes beretning om helikopterens og UFOen tilstedeværelse og numrene bag på Polaroid-billederne - dette blev tilskrevet drengenes formodede ophidselse under observationen.

Mange ufo-interessererede opfattede Blue Books konklusion som en indirekte indrømmelse af, at flyvevåbnet ikke vidste, hvad drengene havde fotograferet. Billederne blev derfor i de efterfølgende år publiceret verden over som et godt eksempel på en "dagslys-skive" (Daylight DISC).

Et tankevækkende brev

I 1976 modtog Hynek et brev fra brødrene Jaroslaw, der nu var voksne:

"Dan foreslog, at vi skulle lave en UFOmodel, hænge den op i en snor, fotografere den, og hvis billedet

blev godt kunne vi lave lidt sjov med familie og venner for at se deres reaktion og derefter fortælle dem sandheden.

Dan lavede hurtigt en model. Derefter vikledede vi almindelig hvid tråd adskillige gange omkring to stænger og tapede så modellen til tråden. Jeg ville nødig spille nogen billeder på filmen, fordi jeg troede, at trådene og tapen ville være synlig på billedet.

Vejrforholdene var helt i top, og billedet viste sig at blive så godt, at vi tog nogle flere. Mens vi tog billederne, fløj en helikopter over området. For sjov fotograferede jeg også den. Vi viste vores mor billederne og foregav, at de var ægte. Men før vi vidste af det, ringede hun til avisen,

medens vi var i et andet værelse. Af en eller anden grund besluttede Dan og jeg at lade avisen få historien. Vi digtede historien, medens journalisten stillede spørgsmål og sagde, at helikopteren blev set sammen med UFOen.

Vi troede simpelthen ikke, at sagen ville blive så stor, som den blev. Vi beklager, hvis vi med denne sag har besværet nogen.

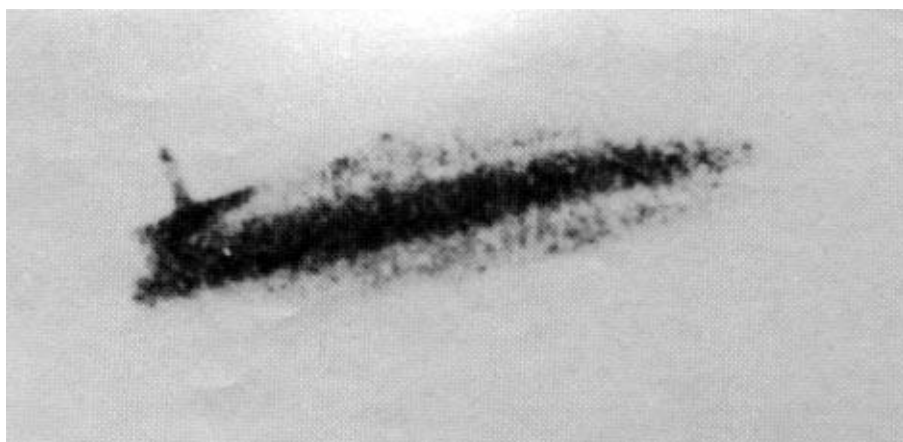
Ærbødigt
Grant F. Jaroslaw
Dan A. Jaroslaw

Velkendt mønster

Udviklingen i denne sag er typisk for mange af de kendte foto-svindelsager: En eller flere personer laver et falsk UFO-foto for at drive gæk med familie og venner. Billederne bliver mod forventning taget alvorligt og offentliggjort i stor stil. Sagen bliver så omfattende, at det efterhånden bliver sværere og sværere for ophavsmanden at gå til bekendelse.

Men selv efter en afsløring, er falske UFO-fotos utroligt levedygtige - også brødrene Jaroslaws billeder.

Samme år som Hynek modtog det afslørende brev, udgav Brad Steiger bogen »Project Blue Book«, hvori tre af Jaroslaws billeder bringes som bevis for, at UFOer kan være skarpt afgrænsede, skiveformede objekter. Ikke nok med det. To år senere, i 1978, udgav organisationen ICUFON (Intercontinental U.F.O. Research And Analytic

Forstørrelse af brødrene Jaroslaws "UFO", der af mange UFO-foredragsholdere er blevet fremvist som et klassisk eksempel på en "dagslys-skive". (HOAX).

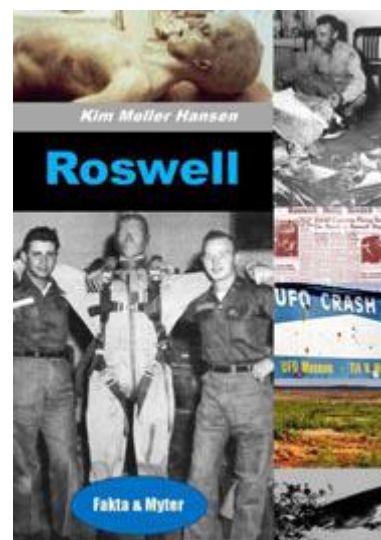
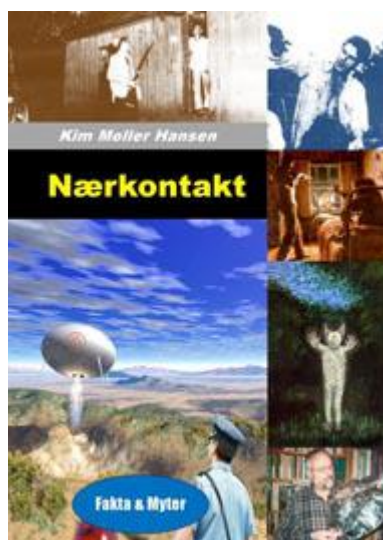
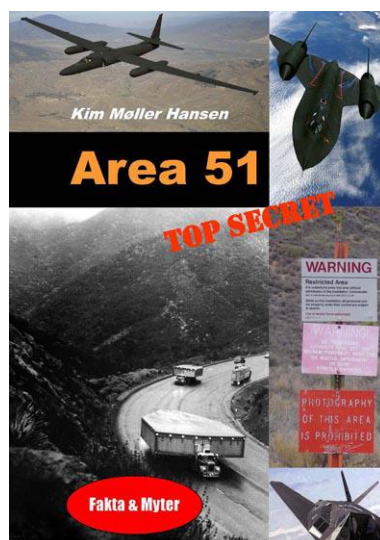
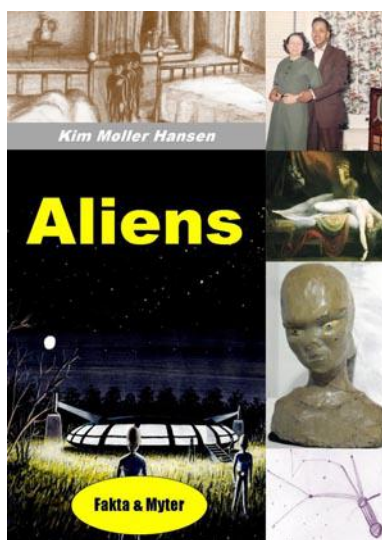
Network) et memorandum (kendt som »Det grønne Memorandum«), der havde til formål at overbevise daværende generalsekretær i FN, Kurt Waldheim, om, at UFOerne var fjendtligsindede, intergalaktiske rumskibe, og at FN derfor skulle nedsætte en UFO-komite.

På side 16 i dette memorandum vises billeder af forskellige rumskibstyper, og her ser man bl.a. Jaroslaws model UFO sammen med Rex Heflins omdiskuterede fotos og et af danskeren Jorma Viitas model-UFOer! Ikke så underligt, at FN i 1978 havde svært ved at tage UFOerne alvorligt!

Kilder:

- 1) Brad Steiger, »Project Blue Book«, Ballantine Books, New York, 1976.
- 2) C. S. Von Keviczky, »Det grønne Memorandum«, ICUFON, USA, 1978.
- 3) David C. Knight, »UFOs A Pictorial History from Antiquity to the Present«, McCrew-Hille, New York, 1979.
- 4) Allan Hendry, »The UFO Handbook«, Doubleday, New York, 1979.

Kender du serien Fakta & Myter?

Bogserien *Fakta & Myter* behandler temaer, problemstillinger og oplevelser tilknyttet ufomyten. Det er ambitionen med Fakta & Myter, at hver titel bliver læserens jordbundne guide i en fascinerende, men forvirrende verden domineret af mystiske beretninger, konspirationsteorier og halve sandheder.

- Area 51*, SUFOI 2013 (printbog 97887628983, e-bog 9788787628044)
- Roswell*, SUFOI 2013 (printbog 97887628037, e-bog 9788787628075)
- Aliens*, SUFOI 2013 (printbog 97887628051, e-bog 9788787628082)
- Nærkontakt*, SUFOI 2013 (printbog 97887628099, e-bog 9788787628112)
- UFO-styrt*, SUFOI 2014 (printbog 97887628129, e-bog 9788787628136)
- Bermuda Trekanten - og andre myter*, SUFOI 2014 (printbog 97887628150, e-bog 9788787628167)
- Projekt Saucer*, SUFOI 2015 (printbog 97887628174, e-bog 9788787628181)

Printbøger kan bestilles på www.ufo.dk og e-bøger på www.sexo.com
 Enkelte af printbøgerne kan være udsolgt, men de kan fortsat købes som e-bøger.